VICTOR NEVEA

REGELE CARCALACILOR

Editura Intol Press, Rm. Vâlcea

9 786068 701523

ISBN 978-606-8701-52-3

REGELE CARCALACILOR

VICTOR NEVEA

REGELE CARCALACILOR

Cuvânt înainte de Mihai Sporiș

Editura Intol Press, Râmnicu Vâlcea, 2026

Tehnoredactare și corectură: Mihai SPORIȘ
Simona Maria KIS

Coperți: Ana Maria LAZĂR

Coperta 1 - Autoportret conceput cu AI
Coperta IV - O familie ciocnind ouă roșii

CIP nr. 24595/ 21. 10. 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NEVEA, VICTOR
Regele carcalacilor / Victor Nevea ; cuv. înainte de Mihai Sporiş. - Râmnicu Vâlcea : Intol Press, 2026
ISBN 978-606-8701-52-3

I. Sporiş, Mihai (pref.)

821.135.1

Tipografia HOFFMAN, Ediția 1, 100 exemplare

Copyright © 2026, Editura Intol Press din cadrul SC Intol SRL, str. Calea lui Traian 169, bl.5, sc.E, ap.3, tel(fax) 0250 736615, tel: 0350 401 254, 0746.029.824 Reg.Comerţului J38/ 442/ 1993. E-mail: cichirdan@yahoo.com

Cuvânt înainte

Povestirile unui travestit prin lumea... carcalacilor

Înainte de... *schimbarea la față,* zi cu atragerea atenției creștinilor în calendarul lor, dar și de semnalizare a unei schimbări de macaz în cel al anotimpurilor, schimbătoare permanent, în 2026 am primit în pdF., textele unor povestiri/eseuri să-mi dau cu părerea despre utilitatea publicării lor. Mi-au atras atenția imediat, titlul propus pentru ansamblul povestirilor: *Regele Carcalacilor*, dar și fiecare nume atribuit eseului care să-și poată sugera, pe cont propriu... mesajul special. Citind și recitind întregul, voi fi aflat că ordonarea povestirilor respectă o localizarea spațio-temporală, fiind în întregul cărții, pe sensul călătoriei prin viață a omului, aici autorul asumându-și travestit... călătoria! Povestirile, toate purtau data scrierii și numele autorului: Victor Nevea - evident pseudonim ales cu o anumită cheie. Mi se cerea părerea dacă acestea pot să fie împărtășite și altor cititori. Autorul fiind la prima lui *aventură* - așa o considera în ezitarea lui! - mă alesese imbold, pentru că la o vârstă ca a lui, de azi, debutasem prin 1997, când îmi învinsesem teama de ridicol, de expunerea fără experiență într-un alt domeniu decât al preocupărilor profesionale din care îmi câștigam existența. Autorul, din altă generație, elev pe atunci, chiar fusese prezent la lansarea aceea. Crescuse pe Valea Lotrului și copilărise prin Malaia și Voineasa, pe unde familia, școala primară, muntele i-au dat un capăt de drum și un bunic exemplar-victorios pe calea proprie! În curtea bunicului, acum

trecut la cele eterne, va fi găsit și un volan... expirat, să-l fi putut avea nepotul să-și exerseze viitorul. Cum să nu se observe localizarea povestirilor... despre copilărie pe Lotru, unde, cel ce îmi dau cu părerea despre autorul travestit, am fost prezent? Ori despre școala... înaltă, cu căminul studențesc al autorului..., acum un cămin *postrevoluționar?* Le cunoscusem bine perioada de vârf, unde complexul Regie, chiar îmi oferise, în blocul F, la etajul cinci, camera 514. Avea atunci o ordine exemplară, disciplina bine strunită și autogospodărire responsabilă, în care *carcalacii* nu potopiseră întunericul, să revoluționeze dezordinea entropiei ce umpluse paharul!

Mizeria din școlie publice era încă, în spirit haretian, scoasă în afara legilor.

Cartea propusă cu titlul: „Regele Carcalacilor" este o altfel de analiză diagnostic, a unei societăți în tranziție/dinspre o societate așezată într-o ordine strictă - uneori dusă în extrema rigidității ideologice, cu partid unic și derapaj spre o dictatură unipersonală, dublată de un aparat de pază strașnic!-, către o lume nouă visată, dar în dezagregare prea lentă, cu picioarele înainte a nărăvirii vechi. Planurile fără viziune defineau utopia! Structurarea noii ordini, cu frâna trasă, se vădea o țintă pentru doar... *calendele grecești.* Efectele inverse celor promise adevereau minciuna promisului paradis! În bezna întunericului, din lipsa coerenței călăuzelor, *carcalacii* - cuvânt cheie care etichetează impostura, sărăcirea de duh, analfabetismul, starea generală a turmei... dirijată de prea multe clopote, care bat înmiit direcțiile mântuirii imposibile! - sunt masa de manevră a demagogiei, asupra celor mulți și fără înțelesuri, dresați să... *creadă fără cercetare* minciuna coafată... a puterii (Dumnezeii pământeni ai momentului, care se legitimează doar prin numărul celor ce nu gândesc singuri!/ o spune și propagandistul Pavel, într-o epistolă către romani, vezi NT!). Mai observăm și plașca pescarului, de oameni în apa tul-

burată, ce cred fără cercetare! O cortină, un preș sub care mizeria poate hrăni carcalacii... separă planurile, ca lumi în confruntare.

Reflexia asupra acestei perioade de azi, în fapt scopul acestei cărți, se salvează de contaminarea *patriotismului,* impregnat generației mele, care va fi trăit ordinea impusă a altei politici corecte (vezi și Cântarea României și a Dictaturii!), tarată ideologic într-o lume separată de-o cortină și strașnic păzită. Noua generație trăind evenimentul ruperii cortinei și a destructurării vechii ordonări, va fi trăit efectele mizeriei, pusă sub preșul *pseudo-revoluției*, care va fi salvat doar privilegiile foștilor (inclusiv cele revolute... să nu fie *întinate*!), va fi trimis la... *fier vechi* agoniseala trecută, va fi golit cămările de agoniseli, va fi înstrăinat pe nimic averi și va fi încurajat doar *băieții deștepți*, cu moralitatea îndoielnică pusă sub marota *întreprinzătorilor* (iertare aici!, pentru întreprinzători care au reușit, unii adevărate exemple de urmat, cu o moralitate exemplară, pentru că vor fi fost și dintre aceștia, care au adăugat valoare, și nu o vor fi consumat precum *carcalacii* întunericului iscat!).

Autorul... observă de pe vârful muntelui, din strunirea partidei de șah (neapărat cu gambitul care cere apriori un sacrificiu!), mereu din experiențele dobândite, constatate efecte ale unor cauze, ale unor fenomene descifrate prin studiu (aparatul critic al celor povestite este imens și ușor de observat celor cu iubire specială pentru cunoaștere!), în lărgimea lumii! Dar în alt plan al întregului, chiar viața personală pe cale, ca o platonică peșteră a nimfelor naiade (ale izvoarelor afluente, care ne întregesc umplerea/ vezi... *te umpli încet, apoi prelingi, e semnul că începi să-învingi!*, în constatarea poetică...), travestitul *Victor* respectă, intră în timp (observam *furtuna* copilăriei... și volanul exersării propriei conduite!) ca într-o durată cu afluențe diverse (experiențe, școliri, cumpene ale cărării între nădejdi și posibile abandonuri suicidare...). Apoi către ieșirea din durată, poate intenția lui *scripta ma-*

nent, prin cartea propusă, înțelege că vremelnicia se vindecă prin spiritul remanent dincolo de cale. Povestea... cu Victor, recepționerul hotelului unui *finis coronat opera*, cu cei sortiți accidentului după maxima lor fericire, confirmă predictibilitatea celor implacabil afluente în marea cea mare a veșniciei. Victor, personificând victoriile marilor treceri, este chiar *Colecționarul*... fericirilor, un fel de pașapoarte trecerilor peste durata sortită.

Regele, ca un Sisif, ca un Soare care apune, ca un Prometeu pedepsit, ca un răstignit după pătimiri, este cel sacrificat la finalul unui drum cu schimbare de sens. Am citit povestea care dă titlul cărții propuse, observând data scrierii (aprilie, 2024!). Ce legătură să aibe povestea cu Paștele?, care sigur atrage atenția trăirii imediate de pe cale, prin contaminarea mulțimii care intră în alt calendar al trăirii? Povestea cu *Regele Carcalacilor,* ba și cea cu titlul *Portalul*, păreau să deconspire alegoria încifrată a intenției autorului. *Regele* carcalacilor, cel din iubire devorat și rămas doar moaște de mărturie, după moartea sa fizică, este sanctificat tocmai de cei ce l-au mâncat... pentru propria lor supraviețuire. Teologia savantă chiar pune în slujba credinței îndemnul celui consemnat *rege* (INRI), pe crucea răstignirii: „luați mâncați acesta este trupul meu...!" Omul rațional, scăpat din dogmatismul unei turme dresate, exersând anacronic încă supunerea de ev mediu, pare să observe cu alți ochi asincronul lumii întregi, din ce în ce mai polarizată între foarte puținii Regi/Zei ai materialității și puterii supreme de toate felurile și înmulțirea carcalacilor lumii întregi!

Tot un fel de rege – relativ unui anume domeniu!- este și Mr. King, din povestirea *Ecranul Albastru*, din lumea IA-ului din scenă. O lume cu atâtea semne de întrebare, în care autorul pare inițiat. O lume foarte recentă, cu o crâncenă dezbatere publică, într-un obicei istoric, între conservatorii care se opun progresului și avangardiștii care promovează instrumentul emancipării continue prin Tehnologia accesibilă la foarte puțini, și interzisă... celor

neadaptați dinamicii curgerii umanității. Aici putem încadra marea armată a hiper/modernilor carcalaci, gata să demonizeze ceea ce nu pot iubi! Și acest King, neatingând absolutul..., se vădește un Rege al Carcalacilor, în fața marelui ecran albastru, ca o lume cu deschidere infinită cercetării neîntrerupte!

În structura de ansamblu, dincolo de firul propriului labirint parcurs se remarcă planurile. Eseul fiecărui orizont, constatat din vreun turn înalt (precum cel din fier, ce domină orașul luminilor, la care ne face o subtilă trimitere!) își are un nume/poveste. Când se referă la mărginirea sinelui autorul, o ipostază, poate avatar al lui Victor constată *vidul*, ce interiorizează curgerile amintite, frământările nocturne ale visului, și lupta interioară de sub sarcina legilor biologiei, care par opuse convențiilor... exterioare. Vorbind despre lumea exterioară, din imediata cuprindere a vecinătății, precum amintita peșteră cu o intrare și ieșire a duratei, cu sarcina respectării apartenenței ne este pusă-n vedere *Reduta*. Particularizat fiind spațiul acțiunii, supus diagnozei, cu spirit critic, că despre efectele tranziției noastre vorbeam, avem starea *Orașului gazos,* pus într-o opoziție cu modelul celui vădit capitală euro-peană, în care o gară cu trenuri întârziate, supără Omul în aș-teptări de altceva.

Omul care strigă este chiar autorul, purtător de cuvânt al noi generații, care constată prea mulții carcalaci, ba chiar și un cataclism mondial, precum cel preluând ca inspirație un accident antarctic, povestit de ghețurile cu mărturiile vii (Mertz)! Relația persoanei, cu propria nișă interioară, într-o poziționare exterioară, treptată, este povestită prin naufragiul bărcii proprii în libertatea unei *insule*, căreia i se împrumută felul de-a fi, omenesc... al nou venitului.

Spiritul critic este dominanta eseurilor, ale căror sentințe sunt susținute fără a judeca Omul, persoană concretă. Numele oame-

nilor, locurilor, exceptând autorii unor cărți celebre citate (Kafka, Mertz...) sunt codificate sub inițială.

Cuprinsul cu titlurile Povestirilor... începe cu provocarea ce poate justifica această carte: *Pe cine minți, bă, voi!?* Constatările sunt făcute, în limbajul alegoriei, după peste treizeci de ani de tranziție eșuată! Căderea în întuneric a dus la înmulțirea *carcalacilor* - unii vorbesc și de *șobolanii* de prin cămările altor agoniseli! Diagnoza, ca scriptură durabilă, într-un spirit critic, responsabil, nu poate rezista vremii decât prin suscitarea unui interes de scriptură credibilă, incontestabilă de interes public. Acesta se câștigă urmare a expunerii și atragerii atenției, ca urmare a evaluării corecte și probate credibil. Aici evaluarea s-a făcut în numele unei analize proprii în care susținerea este fără redutele politice din scenă (autorul nu este angajat politic!), ci prin cele trăite personal, experimentate pe acasă și prin lume largă cercetată, inclusiv prin vasta și perena cultură a umanității. Povestirile propuse, în moda generației din scenă, împrietenită cu noua tehnologie, aici considerată doar unealtă aservită, nu medicament alienant, pot antrena noi opinii în speranța unei victorii împotriva intempestivei invazii a carcalacilor, prin locurile prea umbrite de necunoaștere și de ignoranța de ev mediu, al lui crede și nu cerceta, cu marele ei preș zburător... al Regelui, sigur condamnabil pe culmea eșecului previzibil!

Recomandăm citirea acestor Povestiri, unde stilul autorului se recomandă modern, informat asupra vremurilor, respirând lumea largă. În ceea ce privește realitatea persoanei lui Victor Nevea, putem să spunem că este prin naștere a Văii Lotrului, o vale în care spiritul liber al moșneanului, după o lungă și răbdătoare așteptare s-a decis să spună în scris, cum se vede lumea acestor vremuri cu altfel de furtună, decât cea din vremea copilăriei, trăită prin munții Latoriței...

Mihai SPORIȘ

REGELE CARCALACILOR

Pe cine minți, bă, voi?!

Soarele ardea deja deși ora nu era nici 11 iar drumul de cam jumătate de oră îl obosise un pic. Nu atât distanța, cât căldura. Îi părea rău că își luase pantalonii ăia groși din denim și tricoul negru pe vremea asta. Deși haios, tricoul atrăgea razele de soare și se încinsese în el. Pe aplicație spuseseră că nu va fi prea cald și îi crezuse pe cuvânt. De aia și venise pe jos și nu luase un taxi. Orașul mirosea a rahat de câine și a industrie. Miros din ăla care odată ce îți intra în nas nu mai ieșea ușor și el se întreba încă o dată de ce naiba rămăsese aici cu atâția ani în urmă. Deși stătuse o parte bună a vieții aici, nu găsise aproape nimic care să-i placă. Era doar un loc de unde îi plăcea să plece cât de des posibil. Și să doarmă. Pentru că nu dormi mai bine nicăieri decât acasă. Și cam atât. Ura acest oraș și probabil că și orașul îl ura pe el. Se vedea asta și pe oamenii care îl priveau suspicioși. Cumva simțeau și ei că lui nu-i plăcea nimic, nici la ei, nici la oraș și aproape că îl urau pentru asta. Treceau încântați pe lângă, simțindu-se răniți pentru că nu putuseră să-l convingă să iubească locul ăsta.
Își amintea când făcea drumul ăsta la ora 5 dimineața pe frigul din februarie și zâmbea ușor. Fusese greu dar frigul îi plăcea mai mult decât căldura. Nu ajungea niciodată așa de transpirat iar mierlele îl conduceau cu trilurile lor.

Gara era la fel de tristă ca în februarie și mirosul ăla de urină, ulei și oameni triști era parcă mai pregnant decât își amintea. Fețele oamenilor erau și ele la fel ca atunci, pentru că trăiau într-o țară a oamenilor abătuți și învinși. Nimeni nu zâmbea, nimeni nu privea pe ceilalți în ochi, nimeni nu mai avea nicio speranță. Sau aveau dar le țineau ascunse, fiindu-le frică să nu afle și ceilalți că aveau ceva pentru care merită încă să trăiești. Probabil că și visurile se fură și toată lumea și le apără cu toată puterea.

Clădirile dărăpănate ale gării nu mai aveau nici ele speranțe. Le avuseseră poate în urmă cu 50 de ani dar acum erau doar resemnate. Stăteau doar, supărate poate pe timpul ce trecea sau doar pe oamenii care nu le mai bagă în seamă. Tabela pe care era afișat mersul trenurilor era obosită și se uita încruntat la cei ce o cercetau. Nu voia să le zică prea multe, dar nu se putea abține. Și le vedea privirile încruntate pentru că peste tot erau afișate întârzieri. Trenurile întârziau. Nu se știa cât. Se știa doar că șinele se dilatau de la căldură și toate trenurile veneau cu întârzieri mai mari sau mai mici. Bine că nu trăiau mai în Sud, la tropice sau mai rău, pentru că trenurile nu ar mai fi ajuns vreodată.

El nu avea un anume tren de prins. Doar o destinație spre care trecea des și el voia să-l ia pe primul. Așa că nu era deranjat de întârzieri, atâta timp cât toate trenurile le aveau.

Trecu prin pasaj spre liniile 3 și 4 încercând să nu respire prea mult aerul viciat din tunel și se așeză pe unul din scaunele mai curate din zona de așteptare. Curate era mult spus, pentru că nu mai fuseseră curățate probabil din ziua în care fuseseră instalate.

Își scoase din rucsac o sticlă cu apă și cei 2 covrigi pe care îi cumpărase pe drum. Mânca încet și fără poftă. Nici nu prea îi plăceau covrigii dar în orașul ăsta nu poți să mănânci altceva decât covrigi. Peronul era aproape gol cu doar câțiva rătăciți așteptând ca și el venirea vreunui tren. Câțiva priveau la ceas nervoși. Degeaba însă, pentru că timpul căilor ferate diferă de cel al oamenilor de rând.

Două vrăbii gălăgioase se luptau pe o bucată de pâine. Ca să le împace le aruncă o bucățică de covrig și le captă atenția. Erau mai curajoase decât își închipuise el și veneau aproape să ceară mai mult! Și le dădea. Ele priveau către el cu curiozitatea copiilor prin ochii mici cu luciri verzi și se luptau pentru fiecare bucățică

care ateriza lângă ele. Ele chicoteau fericite când câștigau și îi zâmbeau și lui din când în când.

În stânga lui o femeie mai în vârstă vorbea la telefon, destul de tare ca să-l facă să uite pentru moment de vrăbii: „Da, da, da! Sibiul e un oraș frumos!”

Îmbrăcată cu moda de acum 50 de ani avea un aer care spunea: să mă fi văzut în tinerețea mea, eram ceva! Acum nu mai rămăsese mare lucru, dar ea își amintea de tinerețea ei și încă se iubea un pic. Lângă ea stătea un bărbat, și el în vârstă. Și el o iubise cândva, acum însă nu o mai iubea. Sau iubirea lui era doar o obișnuință, un fel de obicei căpătat în zeci de ani de care el nu se mai putea lepăda. Privea undeva în depărtare și inima lui bătea doar ca să mai bată. Adevărat bătuse în urmă cu mulți ani. Acum bătea doar de formă sau de plictiseală iar fața lui palidă era la fel de inexpresivă ca cea a unei lumânări stinse. Ca mulți alții înaintea lui și mulți alții după, trăia doar din inerție, fără pasiuni, fără ținte și pentru el nu mai conta nimic pentru că lumânarea vieții lui era stinsă și nimic nu părea să o mai poată aprinde.

Se uita puțin la ei, ea fascinată de Sibiu, el fascinat de nimic. Trecu înapoi la vrăbii pentru că ele erau mai vii și mai optimiste. Între timp cele 2 vrăbii se transformaseră în 5. Mici gălăgii vii, toate cerând covrig și toate adorând covrigul atunci când primeau o bucățică. Și toate mai vii decât toți oamenii din gară și cu o dragoste mai mare de viață decât tot orașul ăsta trist.

„Băăăăă, pe cine mințiți voi, băăăăă!!?? ”

Un bărbat prost îmbrăcat, puțin șchiop și cam murdar se apropiase de el și țipa către gară. Sau poate către cer, pentru că gara nu putea vorbi și era și ea la fel de uimită de țipătul ăsta ca și restul oamenilor de pe peroane. Mirosul lui nu ajungea până la el, dar cumva el știa ce miros are. Era mirosul ăla al oamenilor cu întrebări imposibil de răspuns și care au dinții stricați din cauza

tuturor întrebărilor. Se vedea că are multe întrebări fără răspuns pentru că avea fața aia nedumerită și pierdută a celui ce nu știe.
„Băăăă, nenorociților!!!! Voi știți cine sunt eu? ”

Altă întrebare. Altă liniște în loc de răspuns. Probabil că omului ăstuia îi plăcea chinul, pentru că punea mereu întrebări ale căror răspunsuri nu le putea afla. Poate de aia avea dinții ăia așa de stricați: tot insista să întrebe lucruri greu de știut.

El se uita fascinat la individ. Deși nu era un nenorocit sau nu se simțea așa, încerca să-și dea seama cine e el, tipul ce țipa așa. Nicio idee. Doar un zâmbet în colțul gurii pentru că știa că nici gara sau cei ce o conduceau nu știau. Nu părea genul de om știut de prea mulți… poate că îl știau cei din familie și vecinii. Și cam atât. Dar el insista, crezând poate că dacă întreabă asta vor ajunge să-l cunoască și alții. „Băăăă!!! Mai vine trenul ăla? Băăăăă?!!!!”
Despre care tren vorbea individul? Pentru că fără detaliul ăsta nu i se putea răspunde. Și probabil de aia nu primea niciun răspuns. Gara sau cineva din ea știau ceva, cu siguranță, dar nu voiau să răspundă așa, fără să știe toate amănuntele. Și dintii ăia stricați se stricau și mai tare, neavând ce răspuns să mestece.

Vrăbiile continuau să facă ce făceau ele, fără sa fie tulburate de întrebări. Cumva se multiplicau într-una. Erau multe acum, poate 15-20. toate agitate și pofticioase. Și covrigul se micșora și ele îl adorau chiar și așa! „Da, da,da! Sibiul e un oraș așa de frumos!!!”

Doamna cea bătrână o ținea pe a ei. Ca și gara, nici ea nu-l băga în seamă pe omul cu întrebarea. Bătrânul ei nu mai băgase de seamă nimic de ani. Așa că stătea în continuare uitându-se la nimic. Aștepta ceva, dar probabil că nu-și mai amintea ce.
Omul cu întrebarea se îndepărta ușor către gară. Țipa din când în când aceleași întrebări. Nimeni și nimic nu răspundea.

Vrăbiile continuau să mănânce covrig, el continua să le dea. Soarele ardea din ce în ce mai tare și aerul ăla cu miros de urina, ulei și oameni triști devenea din ce în ce mai lipicios.

În fața lui, chiar între șine, un soricel fugea de colo-colo. Când găsea câte o firimitura de covrig scăpată de vrabii o apuca grăbit și fugea sub niște pietre ca sa o mănânce în liniște. Apoi ieșea iar și se apuca din nou de alergat. Se oprea din cand in când și se uita la el. Cu ochii ăia mici ca doua boabe de piper îl cerceta curios. Apoi zâmbea și îi zicea: „O să fie bine, ai să vezi."

Și el zâmbea și-i mulțumea! Avea nevoie mare de un imbold și șoricelul simțise asta. Iar ca plată îi aruncă ce rămăsese din covrig. Și șoricelul era la fel de bucuros, ca și vrăbiile, să primească. Și totul era bine.

„Da, da,da! Sibiul e un oraș frumos!"

„Băăăăă, pe cine minți voi, băăăăă!!?? "

Departe, un tren mergea alene către ei, pășind cu grijă pe șinele muiate de soare…lasă-i să aștepte, oricum nu ajung, de fapt, nicăieri.

Septembrie 2023

Furtuna

Soarele răsărise de câteva ore. Cerul era senin și un vântuleț ușor scutura brazii din jur, răspândind miresme de flori sălbatice și pădure proaspătă. Drumul urca anevoios spre inima muntelui, iar cei trei băieți care îl urmau erau deja puțin obosiți de la efort. Plecaseră de cum se făcuse ziua în mica lor aventură, cu ghiozdanele de școală pe post de rucsaci de munte, cu cei mai uzați

tenișI în picioare și în treningurile de joacă, având fiecare în mână câte un băț de sprijin și de alungat fricile și câinii satului.
Ideea îi venise lui D. cu câteva zile înainte - să meargă să culeagă ciuperci pe „Strategica” - și prinsese rădăcini în mintea mai multor băieți care se hotărâseră să o facă, mai ales că Strategica era, pentru mai toți, un nume așa de atrăgător. Fiind de-ai locului, știau cu toții că Strategica era drumul făcut de nemți pe culmea muntelui și a ajunge pe el era un fapt ce merita cu siguranță efortul. Așa că se juraseră că vor merge cu toții și că va fi o aventură pe cinste, mai ales că D. le spusese tuturor că știe un loc sigur unde cresc mânătărci, pentru că „i-a zis lui cineva locul exact”. Însă între promisiunile copiilor și permisiunile părinților lor e o mare prăpastie în care ajung să cadă multe dintre hotărârile de neclintit ale celor mici. Astfel, din cei vreo 7 - 8 care ziseseră că vor merge, doar trei se întâlniseră dimineața la locul stabilit pentru plecare: D. - cel mai mare, la ai săi 13 ani, omul cu ideea și, pentru că știa locul, liderul expediției; G. - fratele mai mic cu un an al lui D., fericitul băiat cu un ochi verde și unul albastru, cel ce vedea lucrurile altfel; și colegul lui de clasă, M. - cel care avea binoclu și un briceag elvețian care îl făcea cel puțin egalul celorlalți și era prieten bun cu D.

Echipați cu multă speranță, sandvișuri cu salam și cașcaval, câteva eugenii și câte o sticlă de apă (plus una cu suc de cireșe negre pe care o avea M.), erau gata să cucerească Strategica cu ciupercile ei și, prin asta, lumea întreagă. Nu se lăsaseră dezamăgiți de lipsa celorlalți; ba mai mult, ca să le arate cât de tare greșiseră că n-au venit, vor face din aventura asta „cea mai fainâ din toate aventurile care s-au întâmplat vreodată și toți vor fi invidioși pe ei și vor regreta mereu că n-au venit!”.

Așa că, după ce trecuseră 30 de minute de așteptare fără vești, plecaseră către munte mai convinși ca niciodată că asta trebuiau să facă..

Trecuseră prin sat și apoi dincolo de râu, urmați de privirile curioase ale sătenilor și mândri să le spună unde merg când îi întreba careva. D. mergea în față, țanțoș ca toți liderii, alegând traseul și vorbind neîncetat de cât de tare o să fie și ce bogăție de ciuperci au să găsească acolo unde mergeau. Tot el decisese să nu meargă pe una din potecile ce urcau din sat direct către Strategica, ci să aleagă un drum forestier de pe valea Mănăileșii, puțin mai sus de vechea dinamitieră, despre care zicea el că e „clar o scurtătură", dar până la care merseseră deja cale de o oră pe drumul asfaltat ce ducea către Vidra. Ceilalți doi îl urmau liniștiți, că știa cineva drumul, și vorbeau vrute și nevrute, râzând și fiind fericiți. Acum urcușul abrupt al drumului de TAF le mai domolise entuziasmul și toți trei gâfâiau puternic și transpirau de la efort, scrutând pădurea și muntele ce se ridica în fața lor după vreo urmă a țintei lor. D. era încă sigur pe el că vor ajunge la o răscruce și că de acolo va fi ușor. Însă răscrucea nu venea și soarele câștigase în putere, începând să-i ardă când drumul cotea și ieșea din umbra pădurii de molid. Se opreau din când în când să mai bea apă și să se îmbărbăteze că „sigur nu mai e mult până la culme", pentru ca apoi să înceapă iar urcușul ăsta care nu se mai termina.

Unicul lor ceas, un ceas electronic de călătorie cu un afișaj micuț și care putea să se plieze ca un portofel sau să stea așezat pe o noptieră ca un bibelou - posesia cea mai de preț a lui G. - le arăta deja că trecuseră cam două ore de când plecaseră de acasă și aproape o oră de când părăsiseră șoseaua asfaltată. Și, deși știau că e vară și ziua era lungă, se îngrijorau deja de cât de mult trecuse fără să ajungă sus. Pe poteca ce urca din sat direct către culme știau că se fac cam o oră și jumătate până sus și își dădeau seama că scurtătura lor era a naibii de lungă. Când M. îi spuse lui G. lucrul ăsta, D., care trăgea cu urechea, se ofuscă un pic și mări pasul, ca și cum asta ar fi șters din lungimea drumului. Ceilalți doi

abia se mai puteau ține după el, dar nu voiau să se lase mai prejos, așa că vocile le tăcură și suflul li se înteți de la marșul forțat.

Merseră așa ceva vreme, gâtuți de panta grea și foarte aproape de limita lor fizică, niciunul nevrând să cedeze primul pentru a nu fi cel mai slab din echipă. Norocul le surâse pentru că, după o curbă strânsă la dreapta, pe lângă un pâlc mai dens de copaci, drumul se opri brusc la baza unei foste exploatări forestiere. Noroc doar din perspectiva efortului prea intens, căci drumul nu dădea în mult așteptata intersecție și încă nu ajunsese în culmea muntelui, așa cum se așteptau cei trei. În locul culmii, în fața lor se desfășura o râpă despădurită și abruptă, cu trunchiuri tăiate de copaci și tufe de zmeură, puieți de brazi, stânci golașe și iarbă lungă ce se întindea până sus în culme, cale de vreo 200 m. Nicio potecă, nicio urmă proaspătă de om, doar peisajul descărnat al unei tăieri vechi. D. încremenise și se uita neîncrezător la ceea ce se vedea în jurul lor. G. și M., mai în spate cu câțiva pași, la fel de încremeniți, se uitau la liderul lor, așteptând un fel de salvare de la el. Tabloul ăsta dezolant la care ajunseseră cu atâta efort și sudoare le spunea ceva și mai grav: scurtătura lor nu era cea bună. O luaseră pe un drum greșit și acum tot planul pe care îl construiseră cu atâta grijă câteva zile era pe cale să se ducă naibii. Riscau să se întoarcă înfrânți, fără ciuperci și doar cu rușinea de a nu fi reușit ceva cu care se lăudaseră zile în șir. Și asta era prea greu de suportat. Prietenii lor vor râde de ei și le vor spune că de aia n-au venit, pentru că știau că vin degeaba. Și asta îi înfuria!

Deciseră să facă un consiliu de război. D. recunoscu că a greșit drumul și le mai zise că „poate mai bine mergeau pe poteca pe care o cunoșteau cu toții”, dar că era cam târziu să se întoarcă în sat s-o ia pe acolo. Merseseră destul de mult, ținând seama de cât erau de obosiți deja. M. și G. încuviințară că nu avea rost să se întoarcă. Mai spuseră că „mai mult ca sigur Strategica era pe vârful muntelui din fața lor, pentru că, până la urmă, greșiseră drumul,

nu muntele". Poate că ar fi trebuit să încerce să urce pe râpa asta care se deschidea în față și, cu ceva noroc, să găsească drumul pe care îl căutau.

Studiară cu atenție râpa și cioatele fostei păduri care o acopereau și își dădură seama că mai urcaseră așa abrupturi - poate nu așa de lungi, dar pante similare. Cumva, dacă o luau pe bucăți - până la buturuga aia, apoi de la buturugă la pietre prin tufele de zmeură, apoi de la pietre pe la stânga spre primul molid de deasupra tăierii - ar fi reușit să iasă la drum. Sigur era un drum sus. Sigur era drumul pe care îl căutau! Așa vor face, deci!

Și, cu zâmbete pe buze și încrederea tinereții, se avântară pe râpă așa cum hotărâseră. D. primul, pentru că era cel mai puternic și mai înalt dintre ei. Deschidea drumul prin buruieni și le zicea celor doi coechipieri de ce să se țină și pe unde să calce. Apoi M., care se chinuia cel mai tare din cauza unor răni în palmă și a ghiozdanului mai greu, cu binoclul. La final, G., care era sprinten și suplu și mare cățărător în copaci. Icnind, năduşind, strângând din dinți uneori, apucau buruieni, rădăcini, tufe, pietre și înaintau ușor pe râpa asta ce fusese aruncată în fața lor de cine știe ce duh rău al pădurii. Când dădeau de greu, schimbau traseul sau se ajutau unul pe altul, împingându-se sau trăgându-se la deal. Dar și panta lupta contra lor. Era pe alocuri acoperită de niște smocuri de iarbă uscată și alunecoasă pe care era mai bine să nu calci și era mult mai lungă decât își dăduseră ei seama de jos. Cele trei etape pe care și le propuseseră se făcură mai degrabă șapte. Se opreau pe câte o zonă mai largă sau pe câte o buturugă și se odihneau cât de des puteau. Pe la jumătate, toate sticlele de apă erau goale și, fiind deja în plin soare, setea îi chinuia teribil. Evitau să se uite în jos ca să nu le vină amețeala. Se încurajau și continuau pas cu pas. Și, încet dar sigur, minunea se înfăptuia. Erau din ce în ce mai aproape de marginea de sus a râpei și drumul pe care veniseră era din ce în ce mai depărtat. Peisajul din

jur se lărgise și ei vedeau deja muchii din munții de peste valea din care urcaseră. Și se veseleau, pentru că știau că vor reuși. Și, parcă să-i ajute cu setea, ceva norișori răzleți apăruseră pe cer, dându-le umbra de care aveau acum atât de mare nevoie.

Aproape după două ore intrară în pădurea de deasupra râpei și panta se domoli sensibil. Erau zgâriați, plini de praf și murdărie, cu hainele pline de scaieți și ace de molid, pe alocuri agățate, dar zâmbeau. La umbra unui molid bătrân se așezară și, cu inimile pline de satisfacție, se deciseră să mănânce ceva. Își împărțiră din sandvișuri, fiecare vrând să guste din al celuilalt, fiind acum frați în aventură. După masă se cinstiră cu sucul de cireșe negre - mai degrabă un vin foarte slab alcoolizat de cireșe sălbatice - pe care M. îl avea în ghiozdan. Se simțeau siguri pe ei și bărbați adevărați, iar „vinul" dulce-acrișor, încă nu foarte cald, le întrema puterile pierdute în ascensiune. Nu știau încă, dar erau fericiți cu adevărat! G. constată că avea tricoul rupt pe lateral și D. îi spuse că maică-sa o să-l certe destul de tare. Apoi, uitându-se unul la altul îndelung, începură să râdă! Râdeau cu glasurile lor de copii aproape adolescenți și pădurea răsuna toată, bucurându-se și ea. Nu râdeau de G. sau de ruptura din tricoul său, nici de faptul că era mai mult ca sigur că mama lui îl va certa diseară, ci pentru că știau că pentru ei asta nu mai conta. Era un preț prea mic pentru reușita lor, iar maică-sa nu va ști, de fapt, cât de puțin mai conta tricoul ăsta în fața aventurii lor. Nici fețele murdare, pline de praf amestecat cu sudoare, nici rănile de pe mâini, nici oboseala care îi cuprinsese nu contau. Erau mai puternici acum decât cu două ore în urmă, pentru că reușiseră ceva greu. Și toți simțeau asta, iar grijile femeilor de acasă, care îi îmbrăcaseră cu grijă dimineața și le dăduseră sfaturi - „să nu mergeți prea departe, să aveți grijă să nu vă loviți" - păreau voci din altă viață aproape.

Stătură așa, îmbătați de reușită, vreo 15–20 de minute. Pădurea bătrână de molid era liniștită și vânticelul, care abia se simțea

în vale, aici îi răcorea mai mult. Cerul pe care îl vedeau printre copacii din marginea râpei se umpluse de norișori albi și pufoși care acopereau din când în când soarele. Doar câte un cântec de pasăre mai tulbura liniștea din când în când.

D. fu cel care luă decizia să plece, ca un lider bun ce se afla. Ceilalți doi fură de acord. „În curând dăm de drum și apoi găsim locul cu ciupercile!", spuse D. Mai spuse că la întoarcere nu vor coborî pe aici, pentru că e mai greu la vale decât la deal. Erau ușurați de ideea asta, pentru că se temeau un pic că vor trebui să coboare tot prin râpa asta. M. se plânse că e greu binoclul și G. se oferi să-l care el. Își dorea tare mult să aibă un binoclu și asta era o ocazie bună. Chiar dacă era greu, îl va căra cu plăcere.

Mergeau cu grijă, în șir indian, ferindu-se de crengile uscate și joase ale molizilor bătrâni și căutând din ochi drumul cel promis. Nu mai vorbeau și erau atenți la toate zgomotele dimprejur. Până la intrarea în pădure nu se gândiseră prea mult la animalele sălbatice, dar acum, în obscuritatea ce îi cuprindea, începeau să vadă tot felul de urși imaginari și să se înfioare în secret. Nu își ziceau unul altuia nimic, pentru că nu voiau ca ceilalți să le știe frica. Toți făceau pe curajoșii, dar toți se temeau de întunericul pădurii și de ce ar putea să îi pândească de acolo. Dacă unul călca pe vreo cracă uscată sau vântul făcea vreun copac să pocnească în întuneric, tresăreau la unison și se înfiorau ușor. Dar nu spuneau nimic. Un gând le mai domolea frica: urșilor le e frică de om. Așa le spusese cineva sau poate aflaseră la școală și se bazau că urșii vor vedea ce bărbați sunt ei și cât de fioroși pot fi după ce au urcat râpa, și nu vor îndrăzni să se apropie.

Nu după mult timp dădură în sfârșit de un drum. Venea din stânga și urca încet spre dreapta și D. zise victorios că sigur asta e Strategica și că mai au puțin. Ceilalți se uitau descurajați la drumul ăsta care era mai mult o urmă noroioasă decât drum și nu semăna cu Strategica pe care o știau ei. Acea Strategica era tare și

prietenoasă și despărțea pășunile de pe culmea de deasupra satului și de acolo vedeai până departe spre munții dimprejur. Aici nu vedeai decât pădure și noroiul era așa de adânc pe unele zone că nu puteai decât să ocolești sau să te îneci cu totul încercând să treci. Totuși acceptară, pentru că D. părea sigur pe el și îl urmau cu încredere.

O luară către dreapta și, uneori mergând pe drum, alteori ocolind băltoacele și noroaiele, mergând pe lângă drum, urcau încet și sigur către necunoscut. D. spunea că ciupercile nu trebuie să fie departe și să se uite cu atenție în jur ca să le găsească. Se uitau atent, dar nu vedeau decât ace de molid, conuri căzute și noroiul drumului. Și, bineînțeles, urși imaginari - sau doar ochi de urs care îi scrutau din câte un desiș întunecos. Din loc în loc, acolo unde pătrundea lumina, câte un petec verde dădea culoare peisajului. Uneori G. folosea binoclul și zicea „Stați!", dar apoi le spunea „Alarmă falsă!". Era mai amuzantă căutarea ciupercilor cu binoclul și îl întrebuința de câte ori putea, simțindu-se important când ceilalți așteptau de la el un semn.

Merseră așa vreo oră fără să vadă nicio ciupercă. De fapt, nicio mânătarcă. Pentru că pădurea era plină de ciuperci cu pălărie roșie și puncte albe, foarte frumoase, dar pe care le știau otrăvitoare. Drumul urca agale și uneori făcea niște serpentine scurte. Cu cât urcau, pădurea părea mai rară și mai luminoasă, iar solul parcă mai ferm, băltoacele micșorându-și diametrul și adâncimea. Un mare noroc fu un mic izvor amenajat: de fapt o șipcă de lemn cu un mic șanțuleț sculptat în ea, înfiptă într-un mal de pământ de la marginea drumului, pe care curgea un firicel de apă limpede. Lângă el, o cană de tablă, ruginită pe alocuri, era agățată de mâner de un băț înfipt și el în mal. Le era tare sete și izvorul ăsta nu putea veni într-un moment mai bun. Se adăpară cu nesaț și își umplură sticlele pentru mai târziu. Apa asta rece le dădu și un pic de moral, din care pierduseră destul de mult de-a lungul drumului no-

roios și fără de ciuperci. Așa că continuară înaintarea cu ceva mai mult elan.

La câteva zeci de metri de izvor dădură peste o mică tabără de lucru, unde oamenii ce lucrau la pădure înoptau într-un vagon rutier. Erau și două TAF-uri cu roți uriașe, pline de noroi uscat, parcate lângă, și un loc de foc, cu ceva ustensile de gătit aruncate sub un copac. Fiind însă duminică, nimeni nu era prin preajmă, iar vagonul era încuiat cu un lacăt mare.

Nu departe de locul ăsta pădurea se termina și drumul continua înainte pe o muchie nu foarte ascuțită, dar tare lungă. Se vedea până departe un munte gras ca o burtă de balenă uriașă și doar mici pâlcuri de copaci mai aduceau o idee de pădure. În stânga, pe versant, pădurea fusese rasă și puteau vedea până la valea de dedesubt și versantul muntelui de dincolo de vale. Deasupra lor, cerul se cam umpluse de nori, însă păreau prietenoși, albi și pufoși cum erau. Ca niște perne de puf în care te-ai fi scufundat cu plăcere. Sau poate ca vata de zahăr. Mmmm, ce bine le-ar fi prins acum niște vată de zahăr!

Era acum destul de clar că locul cu ciuperci nu era prin preajmă și D. le spuse, mai cu jumătate de gură, că nu știa prea bine unde să caute, pentru că auzise doar în treacăt pe cineva explicând locul. Măcar știau acum sigur că drumul era chiar Strategica, văzându-l cum se lungește în fața lor către munții mari de la orizont. Deciseră să mai meargă puțin, măcar ca să vadă mai bine ce e prin prejur sau măcar să culeagă zmeură de pe versantul din stânga, unde se vedeau ceva tufe. Nu puteau să se întoarcă chiar așa, cu mâna goală. Ce ar fi zis prietenii lor?

Vântul se întețise puțin și răcoarea ce îi atingea le făcea plăcere. Erau încinși după marșul lung prin pădure și acum mergeau parcă mai ușor, liniștiți de faptul că măcar aveau oarecare idee unde se aflau. După o scurtă vreme, undeva din stânga, de departe, se auziră parcă glasuri de oameni. Certându-se care să se uite pri-

mul, se luptară ceva timp pe drepturile asupra binoclului. Apoi, în ordinea vârstei, își avură fiecare rândul. Scrutând versantul muntelui de peste vale, dar destul de mult sub ei, văzură niște siluete de oameni - culegători de zmeură - ce se pierdeau sau apăreau dintre tufele înalte. Cumva, ideea că nu erau chiar singuri în sălbăticie îi bucura, chiar dacă oamenii păreau la ore distanță de mers. Începură să chiuiască și să urle către siluetele din depărtare și așteptau răbdători ca ecoul să le ducă glasurile până departe. Apoi ascultau cu atenție! Și mare le-a fost bucuria când de peste râu se auziră chiote de răspuns! Râdeau bucuroși și mai trăgeau câte un chiot sau un u-huuu!, iar oamenii le răspundeau de departe, luând parte la jocul lor.

D. spuse că acum clar nu mai era niciun urs în preajmă, pentru că erau atâtea chiote de oameni. M. le aminti și că tații lor plecaseră la cinci dimineața să culeagă zmeură și poate că ei erau acolo jos, printre culegătorii pe care îi zăriseră, însă G. știa că tații lor erau la Borogeana, iar Borogeana nu era clar acolo, pentru că fusese el anul trecut și nu arăta la fel. Erau de acord: Borogeana nu avea cum să fie acolo. Dar era undeva nu prea departe dacă ai mașină. Da, dacă aveau și ei mașină acum erau plini de ciuperci! Încuviințară din cap și își reluară iar spionatul prin binoclu.

Tot uitându-se prin binoclu către oamenii din vale, pierduseră însă din vedere cerul. Acolo, norii de mai înainte, albi și pufoși, se strânseseră din ce în ce mai înghesuit și din albul strălucitor de mai devreme căpătaseră o tentă gri-întunecată. Vălătucii de vată de zahăr deveniseră acum grămezi de oțel ce stăteau să le cadă în cap. Vântul începuse să bată din ce în ce mai tare și, chiar când unul dintre copii țipă un I-haaa fericit, cerul răspunse cu un tunet prelung, ca o ruptură uriașă de copac, ce le pătrunse până în oase. Știau cu toții că e periculos când fulgeră pe munte, iar tunetul fioros de adineauri îi zăpăcise un pic. Merseseră cam prea departe și

pădurea în care se puteau adăposti era deja mult în spatele lor. Se priveau speriați acum, așteptând ca cineva să aibă o idee.

În preajmă erau un brad mare și bogat și, la vreo 50 m, un pâlc de brăduți mai mici și strânși laolaltă ca niște copii speriați. Ca ei, de fapt. Picuri mari de ploaie rece începură să cadă cu putere peste ei, din ce în ce mai deși și mai reci. Apoi bucăți de gheață micuțe începură să salte pe iarbă și pe drum. Și totul se schimba cu repeziciune, de parcă nici nu apucai să te gândești la ceva și deja peisajul era altul. Grindina începuse să-i lovească și cei trei copii se repeziră către copacul mare de lângă ei, adăpostindu-se sub el ca trei pui speriați sub cloșcă. Însă luminile de pe cer și bubuielile aproape constante le aduseră aminte că nu e bine nici să stai sub copacii mari din vârful muntelui când fulgeră. Așa că își făcură curaj și, cu capetele între umeri și cu ochii în jos, alergară spre copăceii mai micuți și se aruncară la baza lor, deja uzi leoarcă și înfrigurați. În toată goana spre pâlcul de copăcei, grindina îi lovise fără milă și, din când în când, câte un „Au!" se auzea când o boabă de gheață mai mare le atingea capul sau mâinile.

În jurul lor furtuna se dezlănțuise, parcă furioasă pe succesul lor de până acum. Tot norocul pe care îl avuseseră astăzi se răzbuna acum! Gheața și stropii uriași de apă se îndeseau din ce în ce, iar vântul începuse să vâjâie puternic. Copăceii se foiau neliniștiți și își scuturau aproape toată apa în capul copiilor adunați sub ei. Peisajul dispăruse într-o ceață de ploaie și vânt și nu se mai vedea nimic decât pe câțiva metri.

Pentru că nu aveau haine de ploaie la ei, pungile de plastic în care aveau de gând să-și pună ciupercile le erau singura protecție și le purtau pe cap. Stăteau îngrămădiți unul în altul, protejându-se puțin de vânt și frică. Pentru că frica le invadase sufletele și, cu fiecare bubuitură și cu fiecare fulger, se strângeau și mai tare unul în altul, căutând căldură și curaj în ceilalți. Nu le venea să creadă cât de repede se schimbaseră lucrurile și toți se învinovățeau că n-

au stat cu ochii pe nori. Mai ales D., care era mai mare și se simțea răspunzător pentru ceilalți...

Urletul vântului și tunetele erau așa de puternice că nu se mai puteau înțelege decât urlând. Oricum nu prea aveau ce să-și spună. Poate doar să aștepte puțin să treacă vijelia, mai ales că era vară și sigur va trece repede, că orice ploaie de vară se termină repede. Mai ales că asta era clar o rupere de nori, așa cum auziseră odată la părinți, și astea sunt iuți și furioase, dar trec cât ai zice pește. Și în mintea lor fiecare zicea „pește" de nenumărate ori, însă ploaia nu voia să se termine.

Fulgerele își continuau desfășurarea lor grandioasă pe cer și, dacă ar fi avut curaj să privească spre norii de deasupra, cei trei copii ar fi văzut ramificațiile lor străpungând norii într-un spectacol colosal de lumină.

Frica le pătrundea din ce în ce mai tare în inimă odată cu frigul și cu apa ce se scurgea prin haine pe pielea zgribulită. Se așezară într-un final spate în spate, sprijinindu-se unul pe altul și încercând să își unească pungile de plastic într-o umbrelă mai cuprinzătoare. Un stabilopod viu, împresurat de furia naturii, în mijlocul pâlcului de brazi mișcători. Viu, dar speriat până la lacrimi, pentru că, dacă nu ar fi fost atât de uzi, ai fi putut să vezi și lacrimile copiilor curgând pe obrajii lor roșii de la frigul neașteptat și de la frică.

Când părea că nu mai au nicio speranță să se termine cu ploaia și spiritul le era cel mai aproape de pământ, G., băiatul cu un ochi albastru și unul verde și care zâmbea aproape mereu, strigă tare:

- Când fulgeră e ca și cum ne face Dumnezeu poze cu blițul!

Poate tocmai pentru că era așa de special și avea ochi de culori diferite, știa câteodată să vadă ceea ce ceilalți nu vedeau. Așa cum văzuse acum câțiva ani, în mangalul care se pregătea pe Valea Voinești, o pârtie de sanie și venise acasă negru de praf de cărbune, dar cu ochii cu luciri de diamant, sau cum văzuse în Moș Gerilă, care venea mereu de Anul Nou în spatele blocurilor, un

Moș Crăciun deghizat și mincinos și îi recitase o poezie porcoasă spre șocul tuturor, așa văzuse și acum, în toată urgia asta, un aparat cu bliț. Și în mintea lui deja încerca să pozeze ca să iasă mai bine în fotografie.

Ceilalți doi, deși la început mirați, începură să vadă și ei aparatul ăla uriaș care le făcea poze și începură să râdă și să se schimonosească la fiecare lumină. Și dacă în urmă cu un minut nu mai știau cum să scape din urgie, acum copiii erau la studioul foto al naturii, încercând poziții cât mai ciudate și mai amuzante, râzând și încălzindu-se din ce în ce mai tare. Erau iar optimiști, mai ales că Doamne-Doamne n-avea cum să le vrea lor răul. Cel puțin așa auziseră la ora de religie.

Și cumva și natura, sau divinitatea, înțelegea asta, și furtuna se domolea încet: vântul se liniști, iar ploaia se transformă din diluviul de acum cinci minute într-una mocănească, suportabilă. Fulgerele încă străbăteau cerul, dar păreau mai rare și mai depărtate, iar tunetele nu le mai spargeau timpanele ca mai devreme.

Văzând asta, D. îi puse în mișcare:

- Acum e timpul să plecăm înapoi. Fără ciuperci, dar vedem, poate găsim pe drum spre sat. Și o luară la început la fugă pe drumul ce îi ducea înapoi spre pădure. Uzi, dar încălziți acum de râs și de pașii repezi cu care săreau peste bălțile drumului. Probabil că petrecuseră cam o jumătate de oră sub brăduți, dar n-aveau cum să mai știe, pentru că ceasul electronic luase apă și pe ecran nu mai apărea nimic. Erau uzi și în chiloți, iar la fiecare pas apa ieșea în bule mici din țesătura tenișilor care odată fuseseră albaștri.După câteva minute, chiar înainte să intre în pădure, obosiră și încetară să mai alerge. Își spuseră că, de fapt, oricum nu mai avea rost să fugă, pentru că erau prea uzi ca să mai conteze. Și tot din cauza asta nu mai ocoleau nici bălțile. Erau ca peștii în apa Strategicii: D. era păstrăv, G. era clean și M. era nisiparniță. Și mergeau voioși prin ploaia care nu se mai termina, lăsând în urmă, rând pe rând,

marginea pădurii, tabăra muncitorilor de la pădure, izvorul și chiar și locul unde întâlniseră prima dată drumul după ce trecuseră de râpă.

Și, așa cum deciseseră de la venire, se vor întoarce acasă urmând drumul până acolo unde îl știau și ei, deasupra satului, și vor coborî pe potecă, fără să mai încerce cine știe ce scurtătură lungă ca la venire. Lăsau în urmă și urșii imaginari care, bineînțeles, fugiseră și ei de ploaie. Uneori cădeau alunecând pe noroiul împrospătat și râdeau cu foc când se ridicau plini de murdărie. Erau niște pești foarte mizerabili!

Când oboseau se mai opreau câte un minut să bea apă sau să halească rapid o eugenie muiată de apă. Dar cum stăteau prea mult, frigul îi cotropea din nou și îi îndemna să plece iar la drum. Vorbeau vrute și nevrute ca să treacă timpul. Povești cu comori și locuri misterioase în care aurul haiducilor dansează noaptea, la lună plină, locuri la care D. știa cum să ajungă și la care clar se merită câte o expediție. Și la care clar că vor merge data viitoare, numai să nu mai plouă. Sau cum tanti M., mama lui R., se dezbracă seara fără să tragă draperia și din ce copac se poate vedea mai bine. Sau, pur și simplu, filmele cu nemți, pe al căror drum mergeau acum, și care erau mereu puși pe fugă de români. Poate de aia făcuseră drumul ăsta prin creierul munților: ca să nu-i ia românii la rost. Pentru că știau că românii sunt cei mai tari în filmele cu război.

Și fiecare poveste îi încălzea încă un pic și aproape că oboseala stătea și ea să asculte și îi lăsa în pace să-și vadă de drumul spre casă. Căci tare mult își doreau să ajungă odată, să scape de ploaia asta care nu se mai termina și să poată să se așeze un pic fără să simtă apa curgând pe spate.

Poate după o oră și jumătate sau poate trei - cine mai poate ști? - cu ploaia urmărindu-i în continuare, văzură cum pădurea din față se lumina și o mare poiană verde se întindea înainte. Iar hotelul

uriaș ce domina pe versantul opus satul își scotea creștetul dintre frunzele mestecenilor mai înalți.

Erau aproape acasă. Mai urma o coborâre de vreo jumătate de oră pe poteca ce ducea chiar în mijlocul satului și încă un pic la deal pe Pârâul Școlii către casele lor. Și ce viteză prinseră pe poteca asta largă și destul de abruptă! Parcă una-două erau deja jos, lângă râu, și practic acasă. Și cum erau deja mai uzi decât apa însăși, deciseră să nu mai meargă până la pod ca să treacă râul și trecură drept prin el. Și atunci, ca prin minune, ultimii stropi de ploaie se opriră și o rază de soare oblică străpunse norii ce mai rămăseseră pe cer. Și dacă ar mai fi avut curiozitatea să arunce o ultimă privire în lungul văii către munte ar fi văzut o bucățică de curcubeu cântându-și culorile deasupra tuturor. Dar ei nu mai voiau decât să ajungă acasă și știau că mai sunt doar zece minute… Apoi doar cinci… și gata. Erau în fața școlii și își zâmbeau recunoscători unul celuilalt.

Se vor vedea mâine să povestească tuturor ce aventură fainăă avuseseră. Și cum nu mai contează câte ciuperci au adunat, deși clar au adunat multe, ci cât de tari au fost și cât de mari au fost provocările. Și cum uneori pleci la drum cu o sticlă de apă și un sandviș și apoi te întorci cu o găleată de prietenie și un litru de fericire. Și cu ciuperci grămadă!

În seara aia intraseră în case uzi și fericiți. Și mamele le săriseră în ajutor, minunându-se de cât de uzi erau, și îi încălziseră repede cu dușuri calde și îi așezaseră la masă. Și nu, nu-i certase nimeni că se murdăriseră sau că își agățaseră hainele prin crăcile de pe râpa aia. Doar mușchii picioarelor, odată așezați pe scaune, începuseră să-i certe amarnic, cu crampe și o febră musculară cum nu știau că poate exista. Erau ca niște bosorogi pe cârje când încercau să meargă. Dar cu toate astea zâmbeau într-una, chiar și când tații lor, geloși pe copiii ce găsiseră un pic de bărbăție din-

colo de a lor, le ziseseră că degeaba au fost după ciuperci… mai bine veneau cu ei după zmeură!

Ani mulți după își vor aminti fericirea aia și vor zâmbi din nou: D., conducând un ATV chiar pe drumul lor și găsind în sfârșit minunatele mânătărci; G., când copilul lui, cu un ochi albastru și unul verde, îi spusese că „atunci când fulgeră îi face poze Dumnezeu”; iar M., când, prins de o ploaie torențială în mijlocul unui oraș afumat, stătuse cu fața în sus și zâmbise spre mirarea tuturor. Pentru că nu toate ploile sunt rele și uneori ai nevoie de greutăți ca să guști din plin dulceața vieții.

Noiembrie 2023

Regele Carcalacilor

Clădirea murdară cu cinci etaje se cocea ușor în căldura verii. O vară fierbinte, cu 40 de grade ziua și poate 100 noaptea. Geamurile erau acoperite cu staniol ca să respingă căldura. Și cu cât înainta vara și căldura ei, cu atât mai sus se ridica staniolul. Nimeni nu mai voia lumina și căldura, toată lumea căuta răcoarea întunericului. Oricum nu prea aveai ce să vezi afară. Decât alte clădiri similare, la fel de murdare, la fel de învelite în staniol. De jur împrejur copacii erau și mai triști. Arătau ca niște pomi de Crăciun ai apocalipsei, așa cum erau împodobiți cu gunoaie aruncate direct pe geam. Pungi cu coji de cartofi, haine vechi și rupte, cutii de conserve, prezervative, câte un pantof sport, sau pur și simplu hârtii cu cursuri scrise de mână. Și asta îți spunea cel mai bine unde erai. Erai într-un campus studențesc decrepit în care statul se

muncise din toate forțele să omoare tot respectul de sine al viitorului său strălucit. Planul mersese din plin!

În zgomot de manele și beții de povestit nepoților, tinerii își omorau visele de împlinire în jegul general și mirosul de budă înfundată. Veniseră majoritatea cu idealuri frumoase și zâmbetul pe buze, numai ca să se înfunde în noroiul unei indiferențe crunte, în închisoarea lipsei de interes a celor ce aveau datoria să se intereseze.

La început toți făcuseră curat, toți duceau gunoiul la ghenă și toți încercau să mențină o aparență de normalitate. Încet-încet însă, după un an de prizonierat - căci clădirea era mai mult închisoare decât cămin de studenți - cedau pe rând lipsei de ordine și interes. Gunoiul aruncat la ghenă se odihnea liniștit și nederenjat pe pajiștea dintre cămine, așa că logica lor le spunea că nici nu mai are rost să se ducă la ghenă, ci să le arunce direct în grămada de gunoi de la baza căminului. Și, ca în toate lucrurile, lucrul ușor și logic se impunea încet, încet, până și celor mai încăpățânați visători.

Mai era și întunericul general de pe holuri, pentru că niciun bec nu era agățat pe coridoarele mizerabile. Asta le băga frică în suflet, căci nu poți să reeduci pe cineva fără un pic de frică. Frica învață și îndreaptă privirile spre podea. Apoi mai erau lipsurile groaznice din camere, lipsa geamurilor, chiuvetelor sau pur și simplu a unei saltele amărâte pe care să poți dormi cât de cât comod. Șpăgile erau date și primite doar ca să poată avea o saltea mai gri de jeg și nu una neagră și pătată de cine știe ce, sau o cameră neinundata, sau cu pereții cât de cât albi…

Cel mai rău și mai rău era însă mersul la toaletă. Cele peste 20 de camere, a 4 sau 5 studenți ale fiecărui nivel, erau deservite de doar 6 toalete și câteva cabine de duș. Iar anul ăsta fusese parcă mai rău decât oricând. Mirosul te întâmpina încă de la intrarea în clădire. Era unul omniprezent și omnipotent. Dar ei, nefericiții care trăiau acolo, nici nu-l mai simțeau. După primele ore de dezgust,

mirosul dispărea într-o amintire dureroasă şi ei îşi puteau zice că totul e bine.

Wc-urile erau înfundate cu săptămânile, apa băltea pe jos şi, ca să ajungi cât de cât curat la duş sau la cabinele de toaletă - la budă, că toaletă nu prea era - mergeai pe uşi puse să plutească în mizeria aia ca o mlaştină. Iar de jur împrejur era un festival de excremente. Erau ca nişte cascade de rahat şi uneori şi duşurile erau cotropite. Cei ce se ocupau de curăţenie nu mai intrau de săptămâni aici. Descurcăreţi mergeau la colegele din căminele cu WC la cameră. Sau la duş. Însă cei mai mulţi nu, pentru că era peste mână. Aşa că mlaştina crescuse în întunericul general şi inimile lor se înveleau într-o crustă de indiferenţă, de ură şi de rebeliune împotriva a toţi şi a toate. Deşi arătau ca oamenii normali, erau de fapt doar umbre ale celor ce veniseră cu un an în urmă aici. Şi uneori se simţeau la fel de importanţi precum carcalacii cu care împărţeau camerele alea mizerabile.

Căci da, pe lângă tot jegul ăla infernal trebuia să îşi împartă locul în cămin şi cu milioane de carcalaci. Oricât de mult dădeau cu otravă, peste tot erau şi gândaci. Îi vedeai mai ales noaptea, când ieşeau din ascunzişurile lor atât de bine întocmite. Şi îi vedeai pe mese, pe farfurii, prin paturi, în dulapuri şi uneori chiar în haine. Uneori îi zăreai pe coridor cum ieşeau de sub vreo uşă şi mergeau către altă cameră. Poate îi chema aroma vreunei mese delicioase ce tocmai venise în pachetele trimise de acasă.

Erau poveşti cu câte un nefericit care avusese tupeul să iasă în oraş cu vreo fată şi din buzunarul căruia îi apăruse un carcalac fix sub privirile fetei. Sau în autobuzul 601, când toată lumea văzuse pe gulerul nefericitului acele antene scârboase mişcându-se vioi şi fără jenă. Şi ştiau toţi că nefericitul ăla se topise de ruşine, dar încercase să pară că gândacul nu-i al lui, şi râdeau şi se amuzau cât de tare puteau. Dar mai ştiau toţi că era o posibilitate şi pentru ei şi se cutremurau uşor.

Acum că vara venise și sesiunea era sfârșită, zgomotul beților încetase. Încet-încet, majoritatea covârșitoare a prizonierilor fusese eliberată și holurile întunecate erau mai liniștite ca niciodată. „Studenții pizdii!", pe care îl urla femeia de serviciu în fiecare dimineață și care servea multora drept ceas deșteptător, dispăruse. Nu era mai curat. Era doar mai liniște. Și micile raze de lumină ce se zăreau pe sub uși în lungile nopți de dinaintea examenelor se stinseseră rând pe rând. Venea vacanța și căminul era aproape gol. Părăsirea unei camere de către ocupanții ei era uneori făcută pe nesimțite. Cei ce rămâneau o simțeau doar prin liniștea bruscă și, la câteva zile de la eveniment, prin migrația în masă a carcalacilor. Cam trei sau patru zile și carcalacii mureau de dorul studenților și căutau alți companioni prin camerele rămase. Probabil că le plăcea să audă când studenții își citeau cursurile sau formulele cu voce tare. Sau poate doar gustul pachetelor de acasă. Așa că după o vreme concentrația de carcalaci pe cameră se corela cu concentrația de studenți. Cu cât mai mulți studenți rămași, cu atât mai mulți carcalaci.

Deveneau așa de mulți că începeau să fie din ce în ce mai vizibili. Deveneau carcalaci tupeiști. Până și ziua. Parcă nu le mai era deloc teamă de lumină, ca la început. Stăteau mândri față în față cu oamenii, privindu-se în ochi. Și parcă și vânătoarea lor încetase. Erau atât de mulți că părea o luptă fără sfârșit și fără rost, așa că ultimii locatari încetaseră să îi mai omoare de cum îi vedeau. Unii le dădeau nume sau vorbeau în glumă cu ei. Evidenta pierdere a bătăliei era de ajuns ca să facă pace între cele două specii. Înfrângerea totală era și un semn de accelerare a fugii. Oamenii fugeau de cum puteau, spre case sau spre mare sau cine mai știe unde. Numai să fugă, să scape de vecinii lor scârboși și tupeiști, de miros, de căldura insuportabilă și de sentimentul ăla care îi seca - de oameni de jos, fără importanță. Fugeau înapoi la sentimentul că erau totuși oameni adevărați.

Dintre toate etajele căminului, etajul 5, cel mai de sus, era și cel mai rău. Era etajul celor mai tineri sau mai fără posibilități dintre studenți. Era etajul dezvirginării acestor copii cu idealuri. Aici își pierdeau practic inocența, speranța și uneori chiar curajul. Erau cei mai tineri și, implicit, cei spre care se îndrepta furia fără direcție a celorlalți. Pentru că uneori ai nevoie să refulezi și să asuprești pe cineva atunci când te simți asuprit, cei mari obișnuiau să îi abrutizeze pe ăștia mai tineri.

Era de altfel și etajul cu cele mai proaste condiții. Apa nu ajungea mereu la înălțimea asta, așa că budele erau și cele mai înfundate. Dușurile mergeau doar după ce se săturau cei de mai jos, așa că de obicei cei de aici reușeau să facă duș doar după 1 noaptea. Uneori nici femeile de serviciu nu aveau presiunea necesară să ajungă aici sus. Vara soarele bătea toată ziua în plafonul negru, cu smoală, al căminului, așa că tavanul camerelor radia căldură în timpul nopții. Iar asta făcea atmosfera insuportabilă, mai ales când voiai să dormi. Era ca un iad în care clocoteai fără scăpare în sucul propriei transpirații și în sucul propriilor gânduri. Tot aici migrau toate mirosurile din cămin. Fie de budă, fie de mâncare gătită sau încălzită pe reșourile electrice. Se întâmpla uneori ca un tâmpit cu inițiativă și ceva putere în fața celorlalți să poftească carne la grătar sau chiar pește și își prepara delicatețurile pe holuri, la grătar electric, și tot căminul era afumat de arome, mai ceva decât pe ulițele noroioase ale satelor, iar etajul 5 păstra cel mai mult amintirea acestor imbecili. Era un melanj atotcuprinzător pe care doar veteranii acestui etaj puteau să-l suporte.

Tocmai aici sus, în aerul ăsta fetid, o lumină se încăpățâna să ardă serile. O lumină ce rămânea din ce în ce mai singură, în timp ce altele se stingeau, pentru a nu mai fi aprinse până la toamnă. Cel ce o menținea aprinsă era un singuratic. Era singur ca și lumina lui chiar și când era înconjurat de alți studenți ce îi păreau amici sau prieteni. Mereu fusese singur. Mereu se simțise altfel și

doar priceperea lui de a crea tot felul de măști îi ascundea singurătatea asta. Era mereu omul pe care voiau ceilalți să îl vadă, doar pentru că simțea că nu are cum să fie el însuși dacă voia ca ailalți să-l accepte. De un an de zile nu mai fusese el însuși și acum, în tăcerea totală a căminului, se întreba și el cine mai e, de fapt. Pe coridorul său toată lumea plecase și de câteva zile era complet singur. Știa că ar fi trebuit să plece și el, dar tot găsea motive să nu o facă. Căminul era plătit până la sfârșitul lunii și putea să rămână chiar și peste vară. Ideea de a pleca spre casă îl cutremura, fără să știe de ce. Așa că stătea.

Privit din exterior părea un tip ca toți ceilalți. Poate doar tăieturile paralele de pe mâna stângă, încă nevindecate complet, îi spuneau cuiva care voia să vadă că el nu e bine. Și le făcuse într-o noapte de singurătate și frică, în întuneric. Întrebat apoi ce pățise, le spusese tuturor că s-a zgâriat într-o plasă de sârmă. Nu-l credea nimeni și nici el nu credea că ceilalți îl cred, dar o zicea așa, doar ca să nu trebuiască să recunoască în fața lor și mai ales a lui groaznicul adevăr. Uneori, pe coridor, când se știa singur și neprivit, alegea să meargă doar pe pătrățelele albe ale caroiajului de șah al linoleului, spunându-și că e nebun de alb și întrebându-se dacă e nebun cu adevărat sau e doar o joacă prostească.

Camera în care stătea avea numărul 514. Pe dreapta de cum veneai de la scări. Era o cameră tipică, cu două paturi suprapuse în care se adăpostiseră patru sau mai mulți studenți și amicii lor. Un dulap cu trei uși despărțea camera în două. În stânga, o chiuvetă mică, cu o oglindă, și mai spre geam o masă cu două scaune de fier ruginite. Un frigider rablagit, cu rezistență, nu cu motor - probabil cu 20–30 de ani de funcționare în spate - trona între masă și chiuvetă. Câteva rafturi improvizate, agățate cu sârmă de cupru, serveau drept cămară, iar pe masă era așezat cu mândrie un reșou electric improvizat, cu 2000 W, ce servea drept aragaz. Mai spre geam, tot pe masă, o grămadă de vase de toate felurile și culorile,

câteva oale și tigăi, plus ceva veselă desperecheată, era zestrea acestei bucătării.

În dreapta camerei, cele două paturi suprapuse din fier și fără arcuri mărgineau doi dintre pereții camerei. Între paturi, o masă mică, la fel ca cea din „bucătărie", și un scaun la fel de deșucheat. Întreg mobilierul fusese vopsit și revopsit de zeci de ori și îți dădea impresia că venea din alt secol. Pe masă era așezat un casetofon cu CD, iar unul din geamuri era lipsă, în locul lui fiind pus un sac de plastic care foșnea ori de câte ori ușa se deschidea sau se închidea. Pe jos, mocheta era de o culoare nedefinită, marogri. Două sau trei postere cu mașini și filme erau lipite cu scotch pe pereții văruiți neprofesionist și ușor afumați.

Cu câteva zile în urmă plecase și ultimul coleg de pe culoarul etajului 5. Era acum stăpânul întregului culoar de la ultimul etaj. De fapt, era singur pe ultimele trei etaje. Ca un rege părăsit în castelul lui de pe un vârf de munte. Singur și atotputernic în regatul ăsta adormit unde tăcerea învăluia locul ca o smoală fierbinte și lipicioasă. Cei câțiva rătăciți care plănuiau să stea vara întreagă mai locuiau pe la primele etaje. Dar aia nu contau pentru el și nici el pentru ei.

Carcalacii, disperați după companie, mai alergau pe coridor în căutarea de studenți. Dacă ar fi putut zice ceva, ar fi țipat de plictiseală, foame și prea multă siguranță. Căci lipsa oamenilor le aducea o siguranță și un curaj care îi deranja până și pe ei. Așa că începuseră să caute. Strecurându-se pe sub uși, pe la geamuri sau prin cotloane numai de ei știute, îl găsiseră pe cel ce rămăsese. Și ușor, ușor, umpleau camera asta miraculoasă de care le povestise, mișcând antenele cu subînțeles, un carcalac bătrân ce trăise toată viața acolo.

Erau grijulii, pentru că nu-l cunoșteau prea bine pe student și se țineau ascunși în timpul zilei. Uneori câte unul mai imprudent se lăsa surprins pe la chiuvetă sau pe masa din bucătărie și atunci

fugea disperat către locurile strâmte și întunecoase unde îl așteptau certurile confraților lui.

Noaptea însă, în întunericul total și în căldura aia atotputernică ce se scurgea din tavanul supraîncălzit de soare, carcalacii prindeau curaj. Când muzica ce se mai auzea din aparatul ăla infernal de pe masă se oprea și studentul nu mai mișca în pat, micile picioare începeau să alerge în voie peste tot.

Cumva semănau cu gândurile. Porneau ușor, ca o idee năs-0trușnică, și apoi roiau și se aglomerau, se întâlneau sau se luptau, într-o nebunie de pași și antene ce părea fără sens, dar care mereu ducea la câte-o aventură sau realizare. Pentru că atunci când tăcerea e asurzitoare, gândurile încep să alerge precum carcalacii. Se învârt, caută, aleargă înnebunite după ceva de rontăit - și le place să rontăie suflete și speranțe. Și aleargă prin mintea omului, hrănindu-se cu zahărul emoțiilor sale, pustiind totul și uneori nemailăsând nicio cale de scăpare.

Tot așa carcalacii roiesc pe podeaua mochetată ca o savană sau pe masă munte sau pe chiuvetă ghețar sau prin peșterile dulapurilor, căutând mereu și mereu ceva de rontăit.

În cocleala asta fierbinte nopțile treceau uneori fără ca somnul să poată să-l cucerească pe locatarul însingurat. Vacarmul ăsta al tăcerii totale era prea greu de suportat, prea greu de alinat. Așa că de multe ori rămânea treaz în patul său, spre exasperarea sutelor de gândaci ce așteptau înfrigurați un semn al nemișcării.

Azi însă oboseala îl ajunsese din urmă și nici gândurile, nici căldura, nici chiar propria voință nu putuseră să oprească somnul. Unul adânc, ca o moarte fără vise. Poate mai bine, pentru că visele uneori îți dau speranță numai ca apoi realitatea să o năruie. Și numai de asta nu avea nevoie, de încă un vis năruit. Moartea asta temporară era cel mai bun lucru pe care îl putea primi. Respirația grea și rară era astfel singurul lucru ce se auzea în aerul grețos și

întunecat. Muzica încetase de ceva timp şi părea că lumea s-a oprit în loc.

Dar cei cu ochi ageri ar fi văzut mişcarea lor peste tot. La început timizi, ca începutul unei ploi de primăvară. Câţiva stropi negri şi iuţi. Avansau. Prindeau curaj. Se chemau. De sub sau din dulapuri, din găurile canalizării, de prin tocurile ferestrelor, de sub mochetă, din spatele vaselor de la bucătărie, dintre elementele caloriferelor - ce să mai - de peste tot. Picăturile astea vii, cu picioruşe agere şi antene fremătoare, transformau ploaia uşoară în una torenţială. Apoi într-un potop viu de cheratină. Părea că nu se mai opreşte. Ca un fluviu viu ce îşi ieşea din matcă la venirea musonului. Se zbăteau, curgeau şi se înălţau uneori ca valurile unei mări în timpul furtunii. Podeaua se acoperise de covorul ăsta viu care se foia fără un scop precis. Sau poate scopul era fix această foială. Căci se ajunsese la o furie de nedescris. Toţi încercau să fie deasupra şi toţi erau mai mult dedesubt.

Masa roia şi ea de sute de carapace negricioase, iar chiuveta, cu câteva minute în urmă albă, sau aproape albă, dispăruse sub o crustă mişcătoare de cheratină. Până şi liniştea fugise înspăimântată. Căci roiala asta a carcalacilor adusese un sunet ca de iarbă mişcată de vânt sau ca de tinitus. Un fel de ţiuit şi un foşnet în acelaşi timp, ce devenea din ce în ce mai puternic.

Curgeau neîncetat. Şi cu cât erau mai mulţi, cu atât curajul le era mai mare. Se apropiau cu paşi din ce în ce mai siguri de patul celui ce dormea. Ca valurile oceanului în timpul fluxului, se apropiau în unduiri repetate de picioarele de fier ale patului, apoi în sus pe ele şi pe saltea, înconjurând corpul aproape nemişcat, dar neîndrăznind să îl atingă. Ca o horă în jurul unui foc, îl înconjuraseră, dar nu puteau să se apropie mai mult. Căldura lui îi ţinea încă la distanţă. Sau frica. Sau poate altceva. Un fel de respect. De uluire.

Încet, nemișcarea îi cuprindea pe toți în așteptarea unei revelații. Ore întregi treceau, ore de-ale lor. Sau zile chiar. Căci viețile gândacilor trec repede și se măsoară în cu totul alt timp decât cel al oamenilor. Ceea ce pentru cel ce dormea nu păreau decât câteva secunde sau minute, pentru ei, cei mulți, erau, iată, zile. Și după atâta timp de reflecție un zvon începu încet, încet să îi cuprindă. Venea de la un gândac foarte bătrân, respectat de toți pentru rănile de pe carapace și cele două picioare lipsă ale lui. Era unul dintre cei călcați, cei aleși să sufere o viață pentru onoarea de a fi atinși de om. Și el spusese că cel din fața lor trebuie venerat! Căci „El era cel ce nu-i omora când îi prindea. Și tot el era cel ce stătuse în urmă, singur, poate doar pentru ei. Și pâinea lor cea de toate zilele de la el o căpătau!"

De generații întregi, câte existaseră în clădirea asta, gândacii știau că ei fuseseră aduși aici tot de un om. Poate chiar de cel ce stătea acum nemișcat în fața lor. Și un crez se ridica în ei din ce în ce mai puternic. El era al lor, precum și ei ai lui. Și, în fața enormității lui și a puterii absolute ce putea să o abată atât de ușor spre ei, se simțeau înspăimântați, dar în același timp atrași fără scăpare. Ca o dragoste ucigătoare ce te arde în chinuri îi ardea și pe ei în dorul să-l atingă. Să ia cu ei aroma acelui corp uriaș și să se mândrească generațiilor ce vor veni cu momentul ăsta al revelației! El era regele lor, zeul lor! Și dragostea asta era molipsitoare! Îi atingea pe toți odată cu zvonul despre natura lui. La început ca o părere, mișcarea îi cuprinse din nou. Imboldul ce se sădise în ei era prea greu de stăpânit și îi cedau cu toții aproape fericiți. Erau, iată, eliberați de teama veșnică de om și cuprinși de dragostea pentru el.

Din freamătul acestui cutremur, neașteptat și fără explicație aproape, masa uriașă de gândaci făcu saltul final și îl atinse pe cel ce dormea. Se agățau disperați de pielea lui transpirată și urcau cât de sus puteau. Era o furie și o grabă de nedescris. Gândac se lupta

cu gândac, nu ca să fie deasupra, cum o făceau de obicei, ci ca să fie jos, să atingă pielea, să se spele în sudoare, să ia cât mai mult din mirosul ăsta minunat pe care corpul celui divin îl răspândea în jur. Când reușeau, un extaz incredibil îi apuca și o foame de el, și încercau să guste din pielea asta minunată! La început era greu, căci pielea era tare și nu se lăsa ruptă! Dar, norocul celor ce se urcaseră pe mână, tăieturile încă nevindecate de aici lăsau o breșă în pielea asta tare și ei puteau gusta liniștiți! Și începură să sape cu lăcomie și gustau din carnea asta, devenind ei înșiși divini. Vor fi mereu cei ce au gustat din zeul lor și vor putea împărtăși această fericire generațiilor ce vor veni. Și vor fi așa de puternici că vor stăpâni pământul până la finalul zilelor!

Studentul dormise în tot acest timp fără să simtă nimic, până aproape de final. Oboseala zilelor trecute îl anesteziase puternic. Nu auzise nici freamătul din cameră și nici nu simțise primele atingeri. Abia atunci când o arsură incredibilă i se simți pe mână, sări din somnul greu. Dar era prea târziu. Milioanele de picioruțe îl acoperiseră și nici măcar ochii nu mai puteau vedea nimic decât întuneric.Simțea mișcarea aia ca de vârtej și se simțea consumat, dar spaima teribilă a realității îl paralizase în patul lui. Doar un tremurat de nestăpânit îi cuprinse corpul. Și ar fi încercat să miște, să sară din pat, să alerge poate, dar nu reușea. Cu ochii larg deschiși și încercând un ultim strigăt deznădăjduit, se lăsă consumat. Și o singură lacrimă îi udă obrazul, numai ca să fie băută cu nesaț de cei ce vor spune mai târziu că au băut tristețea lui pentru ca el să fie fericit pe lumea de dincolo!

Murea astfel și corpul lui în fix același loc unde murise mult mai devreme speranța și unde visele se transformaseră în coșmaruri. Murea doar ca să trăiască în gândurile milioanelor de gândaci ce acum știau că el fusese un zeu. Murea doar ca să fie uitat de ceilalți oameni… așa cum poate deja fusese uitat încă de când trăia. În toamnă, la începerea anului, un schelet fusese descoperit în

camera 514 din cămin. Fusese o mare știre de televiziune. Însă nimeni nu știa al cui era acel schelet. Nimeni nu dispăruse și nimeni nu pierduse pe nimeni. Nici cauza morții, nici vechimea scheletului nu puteau fi determinate. Se bănuia că ar fi fost furat de la vreun institut de medicină legală sau din vreun muzeu, pentru că era extrem de bine curățat și lustruit. Iar camera rămăsese neocupată în anul acela. Niciun student nu voise să se cazeze acolo. Așa că ușa rămăsese încuiată și sigilată de poliție, iar camera liniștită și nederenjată. Dar noaptea, mii de gândaci plecau în pelerinaj din camerele alăturate sau de la etajele de mai jos spre a ajunge în locul ăla miraculos. Era o călătorie obligatorie de făcut măcar o dată în viață. Mergeau în ciuda tuturor pericolelor ce îi pândeau pe drum și mulți mureau striviți înainte să ajungă. Mergeau acolo unde avuseseră un zeu care se sacrificase pentru ca ei să știe că nu sunt ai nimănui. Și unde sperau că la un moment dat el se va întoarce ca să îi conducă spre un viitor unde nu vor mai fi asupriți. Căci știau și asta: el se va întoarce și le va fi din nou Zeul lor, cu carnea dulce și mirosul divin!

Aprilie 2024

Portalul

Umblu fără țintă pe străduțe murdare și anonime. Nu mai știu nici unde sunt nici unde vreau să fiu. Norii aleargă pe cer și un miros de furtună si gunoaie mă mână sa merg iute către altundeva. Sar peste bălți cu mătasea broaștei și alunec ușor pe piatra cubica venită din alte vremi.

Ceasul de la mână îmi numără pașii. 13487. Nu sunt așa departe. Dar nici prea aproape. Continui să rătăcesc ocolind mii de

firme de pompe funebre. Sicriele de lux ma scârbesc de-a dreptul. Și numele tâmpite: Anna funeral lux sau Eternitate și respect. De ce nu, La groparu vesel. Măcar pleci râzând.

La o ghenă dintre două blocuri zace un om. Mic, grasuț, cu o chelie roșie și lucioasă ca o bulă de săpun. Îl studiez cu grijă să nu sperii șobolanii și pisicile din jur. Doarme dus întins în fața tomberoanelor colorate. Deși e cald e acoperit cu o pătură. Deși e zi, ochii îi sunt închiși. O fi în tura de noapte.

Deasupra tomberoanelor scrie cu grijă: sticlă, plastic și metal, hârtie și carton. Îmi dau seama ca lipsește tomberonul pentru carne și oase. Probabil că, cine l-a aruncat nu a găsit categoria bună și l-a lăsat așa, pe beton. Din păcate e viu. Dacă era altfel îl duceau la Eternitate și respect.

Plec nervos. Cine naiba aruncă bărbații la gunoi? Măcar să-l recicleze cineva ca pe un PET. Sunt sigur că ține berea în el la fel de bine. Îl iei, îl speli oleacă, îl îmbraci, îl îmbeți. Și gata! Îți iei banii înapoi din ecotaxă! E bun ca nou!

E mare păcat de chelia aia uleioasă și roșie ca focul! E o chelie de colecție. Așa patină nu găsești la cheliile astea noi, de fițe.

Mă îndepărtez dând ușor din cap! Sunt total de acord cu reciclatul bărbaților aruncați la gunoi. Să se dea amenzi celor ce nu… Ce nu ce?

După un rând de case ponosite, cu aer de mahala, un cerc luminos îmi atrage atenția. Un roi de sute de pisici negre, de fapt vreo șase doar, se agită în jur ca ciorile în castanii de la gară. Le atrage și pe ele ca și pe mine.

Cercul e de fapt oval. Elipsă dacă e să fim exacți. Stă în fața unui gard viu la marginea aleii. Realizez cu stupoare că e un portal. O lume nouă, minunată, trebuie ca așteaptă dincolo. Mă apropii cu grijă. Mi-e teama sa nu tulbur lucrurile si să închid poarta către dincolo. În centrul ovalului luminos niște figuri îndepărtate se agită în jurul unui obiect. Un obiect de cult. Ceva cu

semnificație. Ochii îmi fierb de emoție. Mâinile tremură. Inima e cât un purice. Cu pași tiptili mă apropii. Portalul are margini înflorate. Îmi ridic o sprânceană. Dau să intru dar, când să trec dincolo, dau cap în cap cu un individ. Ne uităm unul la altul înfiorați. El voia să vină aici din partea cealaltă, eu voiam să trec dincolo. Îi fac semn să treacă, îmi face semn să trec. Îmi ridic și cealaltă sprânceană. Ne studiem și nu ne vine sa credem. Nici mie, nici lui. Suntem leiți. Chiar și îmbrăcați la fel. Și amândoi avem sprâncenele ridicate. E copia mea din celalalt univers. Sunt copia lui de aici. Realizăm amândoi că n-are rost sa trecem. N-am găsit nimic interesant.

Trei barbați lasă jos un dulap greu și se întorc către noi. Dacă vreți oglinda, o vindem ieftin! Nu mai avem loc de ea în apartamentul cel nou…

Mă uit la ei și-mi dau seama că habar n-au de existența universurilor paralele. Fac semn că nu mă interesează. Îmi zic că oamenii ar trebui să viseze mai mult. Sau măcar mai des.

Rătăcesc din nou printre blocuri vechi și case aruncate alandala de marele arhitect. Era rus și beat, altfel reușea ceva mai deștept. Deși mă cred tare descurcareț la orientare în spațiu mă înfund pe o alee fără ieșire. Al naibii rus cu proiectul lui de căcat! Fabrici dărâmate și terenuri virane mă închid în toate părțile. Un pescăruș cu aripa dreapta lovită mă privește lung. Îl privesc în ochi și îi spun că mi-e dor de mare. Și lui îi e. Un cer albastru plumburiu atârnă deasupra și ne gândim împreună pentru o secundă la plaje și hamsii prăjite. Pescărușul îmi povestește cum fuma pe vremuri după masa pe plaja cu o gagica pe cate o agățase la discoteca ce-i purta numele. Eu îi povestesc de cum fumam după masa pe plajă cu o gagică care mă agățase la discoteca care-i purta numele. Al lui, nu al ei. Dăm mâna și ne vedem fiecare de drum. El se întoarce către pisicile care îl așteaptă să moară și le spune că

mai au de așteptat. Eu mă întorc să găsesc o ieșire. Mai am și eu, până când….

Ceasul de la mână arată 18956 de pași.

Seara se grăbește să acopere orașul cu lumini albastre și visătoare. O boare mătură mirosul de gunoi și aduce o mireasmă de covrigi proaspeți și pâine pe vatră. Greierii cântă la chitară melodii din alte vremi. Cânt cu ei și eu și mă gândesc la mare. Și la covrigi.

Iulie 2024

Orașul gazos

Orașul e gazos. Eteric. Plasmatic aproape. Soarele arde fără întrerupere de 2 luni și aerul saharian ne apasă pe toți ca un clopot de plumb.

Mă plimb prin căldura de deșert și mă topesc. M-am bazat pe umbra pălăriei, dar ea s-a evaporat cu prima undă de căldură. Acum chelia-mi lucește ca un far în soare și aruncă raze de reflector. Oamenii sunt umbre ale fostelor lor imagini. Lasă dâre ca melcii pe fondue-ul trotuarului. Nimeni nu zâmbește. Nici acum, nici înainte. Toți merg preocupați, grăbiți să ajungă. Aș vrea să-i întreb unde, însă mă opresc la timp. Știu că, de fapt, toți mergem în același loc. Și acolo e tot cald.

Doi bețivi îmi ies în cale. Ei nu merg. Doar plutesc pe valul de căldură și vapori supraîncălziți. Transpiră bere prin toți porii, îmbătând aerul cu duhoarea lor. O muscă îl survolează pe primul dintre ei. Se prăbușește apoi într-o „vrie mortală”, beată și fericită. Nu e bine să survolezi bețivi atunci când ești muscă. Tu ai băut

ceva? mă apostrofează unul cu o întrebare neașteptată. Mă panichez. M-a prins. Un strop de transpirație îmi gâdilă tâmpla.
Da! răspund fără să gândesc. Când? insistă privindu-mă cu claritatea unei sticle de ulei de măsline. D-ăla bun, virgin ca fecioara…

Demult!

- Și ți-a ajuns? insistă mizerabilul, încercând să se sprijine de un stâlp la marginea trotuarului. Nici eu nu mai știu… Când ai să știi, să mă anunți. Pleacă. Ușurat îi urmăresc zborul în zig-zag printre norii celorlalți oameni grăbiți. Plec și eu. Iute, cât pot de iute, ca nu cumva să se răzgândească. Mă iau la întrecere cu un melc uscat și melcul câștigă.

Disperat, alerg spre colțul meu de parc. Cu fiecare pas mă înfund și mai mult în trotuar. Până la glezne, până la mijloc, până la piept. Cu fiecare nouă afundare simt noi și noi mirosuri. La început nu-mi dau seama, dar e mirosul orașului ăsta pâclos. Sulf și rahat de câine, urină și petrol. De undeva de dedesubt vine câteodată și un iz de bombe aruncate în scârbă. Noroc cu teii, că mă salvează câteva secunde cu mireasma lor. Nu știu ce caută ei aici, în malul ăsta, dar e bine că sunt.

Parcul e gol. Doar o măturătoare stă în mătură și privește lung înapoi în trecut. Dacă ar fi știut atunci, s-ar fi măritat cu peștele ei. Acum nu mai stătea în mătură, ci în aspirator. Clar e mai bine să te prefaci că muncești la tine acasă decât în parc.
Îi dau dreptate. E mai bine să te prefaci la tine decât la alții. Atât de ușor că poți și tu să crezi.

La colțul meu de parc pisica moartă mă aștepta cuminte. Ne știm de opt luni, de când era tot moartă, dar mai plină de conținut. Între timp s-a mai uscat. Nu mai e decât o mână de oase și un pic de piele. Ne privim adânc în ochi. E ușor acum, pentru că m-am afundat până la gât de la fierbințeală. De fapt nici n-are ochi. Două găuri negre absorb lumina acolo unde mai demult luceau

ochii de pisică. Privesc în noaptea de acolo și nu înțeleg nimic. Aș vrea să o întreb ce caută aici, dar gura mi-e uscată de teamă.

Zâmbește ușor și-mi zice: Am vrut doar să trec dincolo de stradă… și uite că am reușit. Nu e bine mereu să reușești…Am vrut și eu odată să trec dincolo. M-am rătăcit pe drum. Acum nu mai știu încotro s-o iau.

Nici eu. Dar nu mă supăr. Oricum nu mai doresc nimic. Poate doar să vină gunoierii să mă ia.

Îi zâmbesc. Îmi miaună. Eu cred că încă mai doresc. Nu știu ce, deocamdată, dar o să-mi amintesc la un moment dat.

La revedere, pisică!

La revedere, omule!

Plec știind că o s-o găsesc și mâine. Gunoierii nu știu s-o găsească, deși ea nu se mai ascunde de mult. Privesc ceasul de la mână. Știu de când m-am născut că sunt în întârziere, dar vreau să fiu sigur. Îmi confirmă uitându-se și el mirat la mine. Avem fețe de proști amândoi, așa, cu limbile atârnând de căldură. El parcă mai prost decât mine. Dar cine știe sigur. Am auzit că timpu-i relativ. Poate și prostia e tot relativă. Relativă la ce? Relativă la cine? Habar n-am.

Alerg din nou prin aerul vâscos și fierbinte ca un soare. Îmi lepăd o mie de piei și ele se răspândesc prin aer ca o cenușă vulcanică. Ușoară și corozivă. Dacă aș avea destule piei, aș putea transforma orașul ăsta într-un Pompei modern. Și ne-ar găsi peste o mie de ani pe toți prinși în moment. Ce ne-ar mai admira oamenii ăia din viitor!

Îmi dau seama că visez cu ochii deschiși și decid să mă trezesc. Tot cu ochii deschiși. Așa e bine. Să beau ceva rece… nu bere. Cafea cu gheață!

Cafeaua cu ochi albaștri îmi amintește de marea Egee. Ea ar vrea să-mi aducă aminte de altceva, dar n-am ce face. Teoria culorilor e ca o religie.

Gheața e fierbinte și mă arde. Doi controlori controlează cafeneaua la acte. Au stricat aerul cu mirosul lor de stat, de hârtii în dosare și de slugărnicie. Slugărnicie acolo, la ei, nu aici. Aici se simt regi și comandă într-o limbă pe care oamenii normali nu o mai înțeleg decât din doi în doi… Dar mirosul le-a intrat în piele. Sunt, de fapt, guști fără cap sau coadă, mânuiți discret de marele șarpe din vârf. Beau repede ca să scap, să nu se ia mirosul. Să nu se ia slugărnicia.

Alerg din nou. Sunt o moleculă în supa browniană și căldura mă face iute. Alunec printre umbre și oameni cu covrigi. În mână, nu în coadă. Nu știu de ce crezi că ar fi în coadă. Oamenii nu au cozi.

Ajung.

Fotoliul cu aer condiționat mă așteaptă răcoros. Dușul de aer rece lasă copilul din mine să iasă. Respiră copilul, respir și eu. Ne privim în ochi și plângem. Ce puteam fi. Ce am ajuns. Grame de inimă amară pică pe podea. Simt cum podeaua se îndoaie de câte grame am lăsat acolo. Eu și ceilalți. Sper numai ca podeaua să fie mereu gata să suporte. Mai avem încă multe de lăsat.

Ora trece ca o secundă. Mereu prea grăbită. Știam eu că timpu-i relativ! Se dilată cu temperatura. Și se contractă cu copilăria. Poate de aia trece așa repede. Copilăria ca și ora. Plec din nou în zăpușeala de afară. Mă târăsc ca melcul, ca viermele. Uscat de putere după atâtea emoții. Rătăcesc pe ulițele cu asfalt moale și puturos. Visez bețivi cu covrigi în coadă, pisici cu ochi albaștri bând cafea, fotolii reci, mături ce mătură.

Nici nu îmi dau seama când ajung la mine. La noi. Dacă ar fi mai răcoare ne-am îmbrățișa. Dar nu-i. Zidurile blocului clocotesc în bule mari de beton topit. Ne coacem și ne mângâiem doar cu privitul. Dorm în mlaștina patului și sudoarea atâtor eforturi creează o Niagara ce mă înecă cu totul. Somn negru de peșteră nedescoperită. Tăcere.

*

Mă trezesc în noapte. Vecina de la parter își țipă extazul. Zâmbesc. Vecinul de vis-a-vis zbiară de nervi. Mă încrunt.
Personalitățile multiple ale tipului de la 1 se ceartă între ele. Îl văd pe geamul de la baie, când schelălăind de durere ca un cățel lovit, când înjurând ca un birjar, când jucându-se cu laserul ca un copil. Nu mai știu ce naiba să fac.

Orașul e tot gazos. Luna ne arde ca un soare pe toți și ne dizolvăm de căldură și de neliniște. Un arici mișcă prin tufele de lângă bloc și o mâță vie cântă undeva o doină de amor. Suntem toți într-o supă sahariană, amestecați de marele bucătar.

Un pic de sare. Un pic de piper. Orașul dv. e numai bun de servit! Repede, cât e fierbinte!

Iulie 2024

În curu' gol

Stau în curu' gol în pat, acoperit doar de un cearceaf subțire, și mă uit la ultima mea pereche de chiloți ce se usucă încet pe calorifer. O spăl în fiecare seară și o usuc într-un devotament religios, pentru a o avea fresh a doua zi. În dulap am doar o pereche de blugi și două tricouri. În rest, mai nimic. Ceva ciorapi, poate, prin fundul dulapului. Sunt practic în curu' gol și la propriu, și la figurat.

În week-end mi-a furat cineva bagajul. Toate hainele pe care le aveam și le trimisesem acasă la spălat. Toți banii. Și mai rău, toată mâncarea. Așa că de vreo cinci zile trag de chiloții ăștia și

sug la degete de foame. Sigur, am împrumutat ceva bani de pe la amici, numai ca să-i bem împreună, cinstind pentru sănătatea hoțului. Am râs de el, știind cât de mare sunt eu. Probabil că nu-i vine nimic din toate țoalele alea.

Acum doar sug degetele și aștept vești de pachet, de bani sau măcar de ceva haleală. Piromanul, unul din colegii de cameră oficiali, stă la masă pe singurul scaun al camerei. A pus reșoul electric pe masă și din când în când pune bile din hârtie pe el, privind cu o plăcere bolnavă flăcările ce se înalță din micul lui foc de tabără. Câteodată râde cu râsul lui de maniac. „Uite-o, bă, pe asta!" zice când o flacără se ridică mai vioaie decât de obicei. La început ne certam când îl prindeam. Acum doar stau și studiez cum fumul se ridică din cursurile lui din anul trecut. Fumul, prea deștept pentru camera asta, îmi mângâie chiloții din apropiere și apoi zboară către tavan sau prin găurile geamurilor. Zâmbesc gândind că mâine îmi vor mirosi ouăle a fum. Tot e mai bine decât dacă mi-ar mirosi fumul a ouă.

Sub masă doarme viermele nostru. Un amic al colegilor de cameră ce n-a luat la facultate și stă aici de frica lui tac-su. Doarme direct pe mochetă, cu capul pe o geantă de voiaj. Zisese că stă o săptămână sau două, dar n-a mai plecat de câteva luni. E la fel ca mobilierul. Tăcut și prost. Măcar ăsta nu dă foc la nimic. Nu face nimic toată ziua. Doar stă. Nici job. Nici facultate. Nici nimic. Mănâncă ce prinde de la noi și câteodată bea. Tot din ce pică.
Celălalt coleg e plecat. Un tip cu un nume de englez, de undeva din lunca Dunării. Taică-su a dispărut în Irak, răpit de niște musulmani. Vorbește des despre bombardamente și cum a fugit cu maică-sa atunci când au năvălit teroriștii. Apoi Ceașcă i-a adus în țară și n-a mai auzit nimic de taică-su. Bunicii englezi nu-l recunosc. Acum merge în fiecare seară să se uite la calculatoare. Vrea să-și cumpere unul, așa că de obicei nu mănâncă decât pâine, muștar și jumările pe care i le trimite mă-sa. Și bea doar o dată pe

lună cel mai prost vin de pe pământ. Până aproape moare cu sticla-n mână. Dar vrea Pentium 4 și mai are de strâns.
Bum bum la ușă!
Până să zicem ceva, intră ea. Prietena lui Ion. Sau ce-o fi. O știu. Am ieșit cu ei la bere de câteva ori. E bună cu spume, dar Ion zice că s-a săturat de ea. Cică dacă o vreau eu… N-o vreau, frate. Ce să fac cu ea pe capul meu!

Vine drept spre mine și aruncă lângă pat o geantă. Se așează fără să mă întrebe, atingându-se cu fundul de șoldul meu. Mă panichez. O simt cum mă atinge prin cearceaful ăla subțire și sunt în pielea goală, și ea e bine, și încep să transpir. Și călimara e plină și pana ar scrie că n-a mai scris de la ultima beție monstruoasă. Și simt că mă excit așa, dintr-o dată. Și nu vreau, că mi-e rușine, dar asta mică are propria ei minte și mă trădează fix acum. Sau poate eu pe ea. Nu mai știu…

Tipa zice ceva. Ion nu-i acasă, așa că a venit la mine. Ce mai fac. De când nu ne-am văzut. Poate să ieșim la un suc. Dar nu prea are bani… Chestii d-astea. Eu, panicat, cu tot sângele plecat din cap, zâmbesc stupid și nu mă gândesc decât la coapsele ei și la sânul drept ce dă să iasă din maieu.
E bună rău, dar asta am mai zis-o odată.
Piromanul nu mai piromaniază. Se uită la ea cu gura deschisă, fără să zică nimic. Focul se domolește pe rețou și parcă fumegă mai tare decât înainte. La fel, viermele s-a întors pe un cot și se uită lung și tăcut de sub masă.

Ea se uită la mine cu ochi negri ce lucesc drăcește. Zâmbește și-și aranjează părul. Sunt roșu ca racul fiert.

Rușine. Excitație. Inimă-n gât!

Sigur s-a prins că sunt dezbrăcat. Sigur știe că sunt excitat. Se vede de la o poștă cât de tare mi-a căzut nivelul de inteligență și cât de tare s-a ridicat cearceaful.

Ochii îmi aleargă nebuni prin cameră după o salvare. Unde e naiba semnalul ăla de alarmă când ai nevoie să oprești trenul! „Stingeți dracu' careva lumina aia!" zic cu vocea gâtuită…Nimeni nu mișcă.

Decât ea. Se ridică ușor, ca pentru a se așeza mai bine, și se suie cu totul pe mine. Fusese drept deasupra excitației mele. Se ține în mâini, cu capul dat pe spate, astfel încât părul ei îmi mângâie pieptul. Și mișcă. Încet, languros. Sus. Jos. Sus. Jos. Sus… și simt tot, deși n-aș vrea. De fapt aș vrea, dar nu așa. Nu cu ăia uitându-se la noi. Ea râde și se joacă. Nu știu dacă simte și ea ceva prin pantalonii ăia negri și mulați. Poate că da. Eu mă las topit. Cearceaful subțire ne desparte doar ca o sugestie. Prezervativ de bumbac… Ea apasă și freacă. Eu încerc să mă opun încovoirii. Proful de rezistența materialelor ar fi mândru de studentul lui. Dar frecarea. Of, Doamne, frecarea! Mereu ignorată în probleme, mereu gata să te învingă.

Și m-a învins Șaorma cu de toate!

Ea râde fericită. Eu vreau să dorm. Ăia cu gurile căscate nu zic nimic. Focul s-a stins. Lumina încă arde sus, în tavan.

„Dă și tu un șnițel!" zice ea, ridicându-se spre frigider. Aș da, dar n-am. Nici bani. Nici haine. Mi le-au furat!

Râde și deschide frigiderul. Nimic, doar jumările lui ăla. Închide, dezamăgită. Se uită câteva clipe la geanta pe care a lăsat-o lângă pat. Apoi, brusc:

„Cred că a ajuns Ion. Mă duc la el." Eu, disperat: „Vino săptămâna viitoare. Face mama niște șnițele beton. Primesc mâine… Și bani… și…" Râde ieșind pe ușă. Nu mai zice nimic.

Piromanul, cu bale la gură și foile nearse în mână, oftează. Viermele se târăște la loc către colțul lui, ca să mai doarmă un pic. Oftez și eu, lipicios.

*

Apa dușului mă curăță de fericire. Spăl și chiloții afumați și plini de funingine. Apoi și cearceaful. E cel mai ușor așa, la duș. Îl ții pe tine și îl săpunești de parcă ar fi pielea ta.

În cabina de lângă, viermele face o labă. Nu-l văd, dar știu după sunet. A venit și el ca să profite de gelul meu de duș. Pe ăsta încă nu mi l-a furat nimeni.

O lumină chioară de seară intră pe mica ferestruică ce dă către P16, de unde o boxă scoasă pe geam rulează în buclă o melodie de stadion. Concluzia sonoră: „Muie P 17.” De undeva de la etajele de sus, colocatarii mei urlă și ei urări drăgăstoase pentru mamele celor din 16. Un televizor stricat zboară pe geam și aterizează cu o bufnitură în curtea plină de gunoaie. Entropia crește, la fel și dezordinea. Universul nu are scăpare și noi vrem să grăbim finalul. La etajul trei Ion se sărută cu ea. El o iubește iar. Ea îi spune că sunt sărac. „N-are nici măcar ce să mănânce! Ce să mai, e în curu’ gol!”

Iulie 2024

Insula

Apa se zbate în valuri scurte și scandalagii în marginea stâncii. Colțuri tăioase își fac loc printre spumă și sare spre adâncuri întunecate și neștiute. Lucesc negru-verzui în lumina aspră a verii tropicale și-mi rănesc ochii obosiți de oceanul zbuciumat. Sunt la capătul puterilor. Mă agăț epuizat de ele și mâinile îmi sângerează, tăiate și zdrobite în masa granitică ce se ridică din mare. Cu ultimele puteri mă trag în sus pe o lespede ușor înclinată și încinsă ca o tigaie. Mă coc încet la soare și mă las pradă durerii. Sunt o

masă de durere și chin ce zace pe bucata asta de stâncă, însă sunt fericit că sunt viu.

În urmă cu câteva ore barca dispăruse sub mine în furtună și întunericul ud mă aruncase de colo-colo ca pe o cârpă. Fusesem luat pe nepregătite. Vasul se dăduse peste cap, făcându-și de cap cu un val mai jucăuș. Nu îmi zisese nimic înainte. Nici că îi place să se joace cu valurile, nici că vrea să scape de mine așa brusc și brutal. Când am căzut în apă și am realizat că barca era cu susul în jos, era prea târziu să-i mai fac vreo morală. Eram trădat de cea în care mă bazasem cel mai tare. Pentru că barca aia era viața mea și tocmai ea mă arunca așa, pe nepregătite, în valurile reci și spumoase.

Apoi, până să apuc să mă dezmeticesc și să apuc funia colacului de salvare, chila se ridicase brusc și vertical deasupra apei numai ca să îmi facă un ultim semn de la revedere. Aproape ștrengărește îmi făcuse cu ochiul la lumina unor fulgere și apoi se grăbise către adânc.

Nu am zis nimic. Adică probabil că se așteptase la un țipăt, la înjurături sau la rugăminți fierbinți. Poate chiar la vaiete și îmi pare rău-uri. Însă doar am privit-o cum își zbate pleoapele de pânză și face pe indiferenta în timp ce se ducea la fund. Eu însă nu eram indiferent. Pentru că în privire era dispreț și furie, dar orgoliul meu uriaș mă oprea să zic ceva. Așa că doar m-am uitat cu ochi negri și i-am urat drum bun.

Trădarea ei mă chinuia și nu înțelegeam cu ce-i greșisem. Navigasem zeci de ani pe apele astea și tocmai acum, când alți navigatori se așezau pe ape liniștite și așteptau să pescuiască peștele cel mare sau, pur și simplu, apusul de soare cu un cocktail în mână, ea mă aruncase ca pe ultima bucată de carne stricată în apele astea zbuciumate - și pe care nu le știam mai deloc, deși le văzusem ani în șir. Îmi părea rău și de ea, dar mai ales de colacul de salvare. De el m-aș fi putut îndrăgosti la prima atingere, ținând

cont de situația în care mă aflam, iar pe ea o iubisem cât de bine putusem.

Încercasem să o vopsesc în cele mai vesele culori, să-i astup rănile făcute de scoicile cele tăioase sau stâncile grunjoase. Sau de sarea care o împresura când navigam pe mările de lacrimi. Îi tocmisem vele ușoare, dar rezistente, făcute din păr de fată tânără. Cârma era făcută din cele mai bune bucăți pe care le rupsesem din stâncile înalte pe unde mai fusesem. Hublourile erau bine prinse și acoperite cu o pojghiță de vise și de speranțe. Iar busola era făcută din magneți polari și iscusință vikingă. Până și funiile erau făcute pe comandă, la cei mai mari meșteri de sfori de la care învățasem și cum să le mânuiesc.

Toate astea însă fuseseră degeaba. Ea îl preferase pe val și mă aruncase peste bord, iar acum eram singur ca la început și eram prins de întuneric și disperare.

Desigur, am luptat. La început cu dezamăgirea. Acest filon de amăreală ce se ridică din fiere și îmi face gura pungă. Dezamăgirea pe ea, barca și viața mea. Dezamăgirea că mă părăsise așa de brusc, de fără șansă. Și că plecase înainte de marea mea descoperire. De continentul la care trebuia să ajung și pe care urma să-l desenez pe harta lumii.

Dezamăgirea pe mine, că nu simțisem marea. Că valul ăsta mă luase așa pe nepregătite. Că după toți anii ăștia de navigat încă eram un mare amator. Că toate cărțile alea pe care le studiasem, toate tabelele de curenți și vânturi și stânci subacvatice, toate geografiile interioare și exterioare mie nu-mi folosisera la nimic în momentul critic. Dezamăgirea că nu era zi și era noapte. Dezamăgirea că apa era udă și rece și zbuciumată, în loc de caldă și liniștită și primitoare. Și, mai presus de toate, că nicio barcă din preajma mea nu știuse să mă ajute. Să vină, să nu mă lase așa în derivă. Că o întreagă flotă de veliere mai mari sau mai mici, mai vechi sau mai noi, mai arătoase sau mai pricăjite, mă privise

îndepărtându-mă fără nicio reacție și că niciun tun nu tăcuse în semn de la revedere și niciun steag nu transmisese nimic altceva decât indiferență. Și că toate velele alea se făcuseră una după alta invizibile și dispăruseră după linia orizontului.

Nimeni nu voia ca barca mea să le fie aproape și atunci, dezamăgit pe toată lumea, plecasem să descopăr un continent nou. Ei își vedeau în continuare de chilele lor sau de pânze sau de cârme și nu se interesaseră de ale mele. Așa că mă decisesem să nu-mi mai pese nici mie de bărcile lor și plecasem într-un ocean de tăcere. Ca să-i țin și mai departe pusesem țepi mari de jurîmprejurul bărcii mele și ea semăna acum ca un pește-balon, cu țepii amenințând pe toată lumea. Ce lume, mă întrebați, dacă toți erau deja departe? Ei bine, nici măcar eu nu mai știam.

Poate niște pirați ce ar fi putut să-mi fure visele sau visurile, apropiindu-se lingușitori ca să-mi câștige dragostea și respectul și care ar fi fugit apoi, lăsându-mă dezgolit în mijlocul mării. Pentru că e foarte periculos să navighezi pe oceane fără visuri sau vise. Asta măcar știam și eu în naivitatea mea.

Acum nimic nu mai conta. Barca mea țepoasă era la fund și eu pluteam în infinitul de direcții posibile, fără o busolă vikingă și fără pânze să prindă alizeele ce duc către continent.

Așa că o a doua luptă a trebuit purtată. Și lupta asta era între nevoia de a mă scufunda și eu spre liniștea de dedesubt și nevoia de a găsi o direcție și o putere de a înota în acea direcție. A fost o luptă epică, care a durat. Cât, nici eu nu mai știu. Poate doar minute, însă n-aveam cum să știu exact. Ceasul îmi rămăsese în barcă și oricum nu era unul rezistent la apă. Așa că nu aveam cum să știu cât timp a trecut. Poate că aici, în mare, timpul curge altfel, pentru că totul mi s-a părut că durează ani.

Puteam doar să număr oscilațiile din mine. Pentru că oscilam între scufundare și plutire. Când una era mai tare, când cealaltă, și eram mereu pe punctul de a lua o decizie numai ca să mă răzgân-

desc imediat către cealaltă. Ca o femeie ce nu poate să se decidă între rochia neagră sau cea roșie. Mă învârteam în loc în interior și doar băteam apa fără să încerc să merg către ceva.

De vreo două ori, decizia scufundării a părut cea mai firească și, gândindu-mă că sunt un tip ce ascultă mai mult de logică decât de altceva, am încercat să o urmez. Mare mi-a fost mirarea să constat cât e de dificil să te scufunzi. Pentru că totul pare să se opună acestei direcții care pare atât de ușor de urmat. Gândurile sunt mult mai ușoare decât apa, așa că, atât cât încă mai ai un pic de minte, și eu cred că încă am, te vor trage mereu în sus. Și chiar dacă e încă noapte, întunericul de sus e mult mai luminos decât cel de dedesubt. Ăla e o beznă totală în care se ascund monștrii. Aia ce se ridică câteodată sub câte un pat ca să sperie copilul din tine. De aici vin. Sau măcar așa mi-a zis un pește în timpul unei încercări de scufundare.

M-a privit și mi-a zâmbit, întrebându-mă ce fac aici, unde încă nu mi-e locul. Nu știu ce i-am zis, dar a râs cu râsul ăla al peștilor, surd și mut, și a dat din coadă a nebunie. Într-o situație ca asta, nebunia poate fi singura soluție sănătoasă.

Văzându-l cum pleacă, mi-am dat seama că el ar putea să-mi dea o direcție, pentru că el era de-al locului, așa că m-am agățat de ideea asta ca pescarul de undița lui. Știam că uneori e bine să îi urmezi pe localnici atunci când ești pierdut în locuri necunoscute, așa că l-am urmat. Și mi-am dat seama că acum aveam, în sfârșit, o direcție și bătălia asta era încheiată. Războiul însă nu. Pentru că războaiele au multe bătălii, iar eu tocmai trecusem de două, dar mai aveam încă altele de dus. Învățasem însă să le iau pe rând și să nu mă mai lupt cu toate deodată. Greșisem la început, când încă aveam barca, și încercasem să le lupt pe toate deodată. Nu știusem că nu aveam energie decât pentru câte una și numărul uriaș de bătălii ce trebuiseră duse mă învinsese. Nu bătăliile în sine, ci numărul lor ce părea infinit. Numerele mari trebuie sfărâmate în

numere mai mici ca să fie înțelese și eu nu-mi dădusem șansa asta până acum.

Cu noua realizare a numerelor mari și mici m-am decis să lupt cu un singur număr în minte: unu. Și, bineînțeles, cu lipsa lui unu, acel zero din Babilon. Practic intram în epoca binară. Și realitatea asta mult simplificată mă ușura atât de mult că plutirea mea devenise aproape fără efort. Atât de ușoară că puteam să mă țin de pește fără să-i pierd urma. Alunecam mai ușor decât știusem să alunec prin apă și toată mișcarea asta îmi dădea putere în loc să mă epuizeze. Iată că uneori fix ceea ce crezi că te va consuma îți dă energie să continui. Și simțeam cum grăsimea de pe trup se topește și lasă loc mușchilor care acum câteva zile uitaseră să existe. La fel și cea de pe suflet. Și ea se topea încet-încet, lăsându-mi mușchii voinței să meargă mai departe decât ar fi crezut vreodată că pot.

Peștele mă conducea vesel, că poate s-o facă. Ceva în el îi spusese că asta e datoria lui. Mergea drept ca o săgeată către o destinație care mie mi-era încă necunoscută. Nici acum nu înțeleg de ce făcea asta. Poate pentru că mă plăcuse sau poate pentru că miroseam de la depărtare a nehotărâre. Sau poate doar pentru că exista mai degrabă în mintea mea decât în apă și astfel se salva și pe el de la întuneric. Oricare ar fi răspunsul, mă bucuram că e acolo și că am pe cine să urmez.

Valurile mici mă băteau în față, în noaptea încă apăsătoare, și îmi lăsau urme de sare pe buze și în nas. Ca niște lacrimi sărate ce mă usturau din ce în ce mai tare și mă înnebuneau de sete. Din când în când însă câte un val mai mare mă înălța pe coama lui și-mi arăta undeva în față o pată de lumină. O dungă abia descifrabilă la marginea mării, acolo unde marea devine cer. Un pic de roz despărțea cele două albastruri întunecate, de deasupra și de dedesubt, și parea că-mi șterge sarea de pe față ca să lase loc unei dulcețuri ca de miere. Și atunci mi-am dat seama unde mergea peș-

tele meu. Am zâmbit, pentru că întotdeauna îmi plăcuseră răsăriturile. Deşi rar le văzusem, de lene sau oboseală sau pur şi simplu pentru că nu existaseră atât de des pe cât voisem. Acum era aproape al meu şi înotam cu viteza unui peşte-spadă către acea dungă de culoare în care mă gândeam că mă voi topi de fericire. Orele treceau şi fuga asta a mea părea că ţine un infinit. Mă simţeam însă învingător. Şi aroganţa începea să mă împresoare, ca pe orice învingător în lucruri grele. Peştele meu pilot, pe care aproape că îl depăşisem, atras de lumina colorată, m-a avertizat să nu mă avânt prea tare, însă nu mai ştiam să îl ascult. Voiam să ajung. Să termin ce începusem. Să mă laud că terminasem.

Atunci m-a lovit răsăritul. Nu ştiu dacă aţi văzut cu adevărat un răsărit pe mare, dar eu sigur l-am văzut în ziua aia. Şi asta aproape m-a pierdut din nou. Pentru că atât de tare ne temem de întuneric, încât alergăm spre lumină, uneori mult mai repede decât ar trebui. Orbirea poate veni nu doar din lipsa luminii, ci şi din prea multă, prea repede. Şi orbirea asta e mult mai crudă, pentru că îţi arde ochii şi doare aşa cum lipsa luminii nu poate s-o facă.
Şi urli de durere când ochii tăi, care-ţi sunt atât de preţioşi, se ard de la prea mult. Căci asta se întâmplă când priveşti soarele în ochi. Mai ales când eşti în apă până la gât şi el luceşte spre tine într-un milion de sclipiri şi reflexii, iar tu te pierzi cu totul în dâra de lumină ce străpunge noaptea din jurul tău. Simţi că te dizolvi în lumina asta şi, odată cu tine, se dizolvă şi peştele, şi direcţia, şi voinţa. Şi intri iar în vria care te duce către golul uriaş ce se deschide în tine şi sub tine.

Înoţi în cerc pentru milenii şi rătăceşti din nou fără să ştii cum şi când vei putea să ieşi. Şi gândurile alea despre scufundat, pe care le credeai odată uitate pe când alunecai prin apă spre roz, se întorc să te macine cu sarea realităţii şi apropierii lor. Te gândeşti iar că eşti nimic fără barca ta şi că toate bărcile care te-au lăsat să pleci au avut dreptate. Şi uiţi să lupţi fiecare luptă în parte, în unu

și zero, și iarăși te pierzi în numerele mari de altădată. Și ajungi, până la urmă, să bați apa în loc, în plină zi, fără o decizie la orizont. Și viața lunecă ca apa, iar continentul ce te aștepta acum câteva momente undeva acolo se pierde în apele tulburi ale nefacerii. Renunțasem. Pluteam aiurea. Așteptam nimic.

Noroc cu norocul. Căci uneori există și el. Chiar de se zice că fiecare și-l face pe al lui, câteodată apare așa, de undeva neștiut. Eu credeam că din zarurile zeilor, dar uneori apare din lucruri simple. Cum ar fi copilăria cu visurile ei. Știu că e așa pentru că și el poate fi extrem de simplu, ca în vis de copil.

Și astfel îți dai seama că e noroc că peștele tău călăuzitor e încă prin preajmă și tu crezi în el, deși n-ar trebui. Și el, spre mulțumire, îți trage o coadă ca o palmă și te trezește din coșmar. E norocul că încă plutești ușor. E norocul că ai văzut lumina și știi cât e de frumoasă și noaptea pare seacă în lipsa ei. E norocul numerelor mici cu care poți defini infinitul.

Și te agăți de șansă din nou, ca orice înecat de colac. Și îți ceri scuze de la pește și începi iar să-l urmezi spre locul numai de el știut. Și el te duce ca pe un Iona către locul ăla și te face să crezi că el există. Și zâmbești uitând de durerea ochilor tăi, iar zâmbetul te oblojește și naște în tine. Și odată cu zâmbetul te naști tu. Din nou. Aproape ca prima dată, dar mai conștient de toate. Și îți asumi această a doua copilărie mai bine decât pe prima, pe care ai uitat-o în cea mai mare parte. Ești, iată, un om nou-nouț, dezbrăcat de hainele grele și gata să devii.

Și fix în momentul ăla peștele îmi arată insula și-mi zice: ăsta e continentul tău. Ai grijă de el. Mă cocoț cu greu pe stâncile ce mărginesc malul. Mă taie și mă julesc miliardele de scoici și margini tăioase, dar simt că fiecare rană e un nou lucru știut și învățat și, în loc să mă slăbească, rănile mă fac puternic.

Peștele dă din cap fericit că mă vede în universul meu și pleacă. Mă lasă singur pe insula asta nelocuită, dar locuibilă.

Mă simt speriat de singurătatea asta, cu care mă dezobișnuisem în timp ce înotam, și fac un semn disperat să mai rămână. El nu rămâne, dar zice că mai trece să vadă ce fac. Îl văd cum face tumbe ușoare ca o pasăre în zbor. Până la urmă și peștii zboară, numai că sub apă.

Iată-mă deci aici. Așa cum am mai zis: epuizat, cu răni pe trup și încălzit pe stâncile de la mal. Dar fericit. Știu, nu e un continent, dar e o insulă. Și iată că poate fi a mea. Și-mi dau seama că nu toți avem continente de descoperit. Uneori o insulă sau un bolovan mai mare pot fi de ajuns.

Zac o perioadă bucuros de solidul de sub mine. Îmi las timp să prind un pic de rădăcină pe stânca asta ca să nu mă mai zboare orice val mărunt sau orice urmă de vânt. Mă scurg ușor în stâncă și ea se înfiripă în mine prin capilare. Începem să mirosim amândoi a vatră și a viitor. E un parfum ce are darul leagănului copilăriei. Al unei liniști de bebeluș dormind. Dorm și eu parcă cu ochii deschiși și cu un zâmbet.

Îmi fac, până la urmă, curaj să cercetez locul ăsta nou. Ochii, dureroși de la atâta lucire și noapte și sare, privesc pentru prima dată lumea. Prima dată fără ochelarii pe care îi învățasem să-i port. Culorile și formele mă copleșesc ca un tablou de O'Keeffe. Și realizez că totul e o carne vie din care ne hrănim și pe care o hrănim la rândul nostru.

Văd palmieri mai sus, ce pot să-mi dea umbră. Văd nuci de cocos ce-mi vor da hrană. Văd scoici și pești și păsări ce-mi vor da poveşti. Și mai ales văd viața. Și apă e, căci nu departe e un râu și știu că pot să beau. Și setea dispare ca prin farmec.

Înțeleg că aici voi întemeia civilizația mea, începând cu începutul. O piatră de temelie pe care voi scrie mulțumescuri. Mulțumesc bărcii că s-a scufundat. Mulțumesc soarelui că m-a ars. Mulțumesc bărcilor celorlalți că m-au lăsat să umblu singur ca să învăț despre viață. Mulțumesc mării că m-a lăsat să plutesc. Mul-

țumesc numerelor mari că m-au lăsat să le împart. Mulțumesc tuturor rănilor că m-au vindecat. Mulțumesc mie că nu m-am scufundat. Și mulțumesc peștelui pilot care m-a adus aici.

În depărtare, vele albe sau multicolore îndrăznesc să apară. Timid, ca o idee încă prea difuză sau un vis uitat la prima lucire a dimineții. Probabil au auzit de noul meu continent. Le privesc liniștit, știind că va fi o vreme în care să le chem înapoi cu un mesaj într-o sticlă. Doar unele vor reuși să înțeleagă mesajul și, din ele, doar câteva vor ști să și răspundă. Alfabetul mesajelor în sticlă este unul complicat, dar el îți poate cerne vasele pe care le vrei cu adevărat în portul insulei tale. Și asta e bine.

Ziua e luminoasă și călduță și un vânt dulce, cu miros de flori, învăluie insula și pe mine. Încă zâmbesc. Încă trăiesc. Și poate, pentru prima dată în ultima vreme, încă sper.

August 2024

Colecționarul

Motocicleta înghițea cu ușurință km, dându-le fiori de adrenalină și plăcere. Drumul ăsta parcă era făcut expres pentru ei. Virajat, gol și, mai presus de toate, cu un asfalt proaspăt așezat. În dreapta lor, munți pietroși își etalau păduri de lauri înfloriți și pini parfumați. În stânga, marea albastră și zbuciumată, aruncând jerbe de spumă și arome de vacanță. Și cu fiecare viraj, peisajul de o frumusețe fără seamăn se lăsa pradă privirii lor mereu avide, iar ei erau cuprinși de lumea asta pe care nu o cunoșteau și cuprindeau în ei, la rândul lor, tot spectacolul ăsta natural.

Zâmbeau amândoi în căștile lor negre, simțindu-se mai vii decât fuseseră vreodată. Avuseseră noroc cu motociclistul de la benzinărie, care, fără a-și îndepărta casca, le spusese într-o engleză perfectă, de varianta asta necunoscută și încă neapărută pe nicio hartă. Sceptici, își încercaseră norocul. Și câștigaseră.

La început se lăsaseră conduși de instinctul primar al fugii și lăsaseră mașina de sub ei să le arate forța și sportivitatea de care era capabilă. Curbele zburau pe lângă ei, mușchii vibrau, sângele le era inundat de amestecul ăla de frică și plăcere atât de îmbătător. Atât de căutat de toți cei care îl trăiseră măcar o singură dată. El se simțea în control, iar ea, agățată de el, o simțea și știa că e protejată de experiența lui. Și inimile lor băteau parcă la unison, sincronizându-se cu zgomotul gros al motorului și cu schimbările de peisaj care se întâmplau aproape la fiecare curbă.

După o vreme viteza se mai domolise și intraseră parcă într-o stare de contemplare, lăsând corpurile să se simtă relaxate, tinere și fericite. Seara se grăbea către ei, iar culorile ce se succedau pe cer parcă erau desprinse din tablourile lui Monet. Își dădeau seama că ziua zburase și ar trebui să caute o cazare sau un loc unde să poată dormi. Însă pe marginea drumului ăsta nu se zăreau case și nici veșnicele hoteluri pe care le văzuseră zilele din urmă.

Încetinind și mai mult ca să poată vorbi, el îi spuse:

- Astă seară pare că nu avem noroc de o cazare. Pe hartă nu apare nimic și nici semnal nu avem la telefoane, așa că poate va trebui să dormim pe marginea drumului, în vreo parcare. Facem un foc și…

Vorbele îi înghețară pe buze. În față, după curba de care tocmai trecuseră, se zărea o casă. Albă, cu acoperiș din ardezie și cu ușa și tocurile ferestrelor vopsite cu albastru. Era agățată pe o stâncă deasupra mării, la vreo 100 m în stânga drumului. O alee mărginită de rânduri groase de lauri roșii ducea până la casă. Chiar la intrare, un mic semn de neon verde anunța fericit: „Ho-

telul Colecționar". Mica curte din fața hotelului era acoperită de flori de toate formele și culorile, iar mica parcare părea complet goală.

Fără să mai spună nimic, el conduse motocicleta până la intrarea hotelului. Opri motorul și, nu fără un mic efort, se dădură jos. Se clătinau un pic pe picioare de la oboseala unei zile atât de pline. Cu greutate își desfăcură gecile grele de motociclist și chingile căștilor.

Era unul dintre momentele lui preferate. Acum, când, după o zi în care statuse în armura ei, ea își răsfira părul și îl arunca pe spate, privindu-l cu zâmbetul ei misterios. Părul ăsta șaten ce curgea ca o cascadă pe spatele bronzat și ochii de chihlimbar în care se îneca mereu, nemaisăturându-se să-i privească. Își rezerva mereu o clipă ca să o privească făcând aceleași gesturi, încercând să prindă fiecare expresie, fiecare idee de zâmbet fluturat scurt în colțul gurii și fiecare scânteiere a ochilor ei tulburători. Imobil ca o statuie, abandonat în cea mai pură formă de admirație…La rândul ei, ea se simțea mai frumoasă și mai iubită tocmai pentru că el o sorbea din ochi. Îi simțea dorința din priviri. Îl simțea ca pe un animal de pradă gata să o devoreze și un sentiment cald și dulce îi cuprindea sufletul ei tânăr. Era ceva ce nu simțise până să-l întâlnească pe el, uriașul ei cu umeri lați și ochi de azur.

Se cunoscuseră cu câteva luni în urmă când ea, șofer fără experiență, reușise să-l lovească pe o trecere de pietoni. Viteza nu fusese mare, însă bărbatul căzuse și ea se panicase toată. Ieșise din mașină cu lacrimi în ochi, răvășită de anxietatea ce o cuprinsese și se grăbise să vadă dacă el pățise ceva grav. Aplecată deasupra lui, cu părul atingându-i fața și privindu-l drept în ochi, îl întrebase de mai multe ori dacă este bine, dacă îl doare ceva. El însă era deja pierdut. Se scufundase în ochii ei ce îl priveau atât de intens și nu mai era în stare să spună nimic. Nervii pe care îi simțise imediat după lovitură și multele înjurături pe care le pregătise se disi-

paseră ca prin minune. Acum o amețeală dulceagă și vâscoasă părea că îi cuprinde capul și corpul. Era ca un vis din alea care încep urât, dar reușesc să ducă într-o direcție fericită. Șocat de lovitura mașinii, își lăsase scutul jos, iar ea, fără să vrea, îl lovise cu privirea în inimă. Și dacă lovitura mașinii sau, mai degrabă, șocul loviturii începuseră să se ducă, al doilea șoc, cel din inimă, se întărea și îi bloca orice reacție.

Îi trebuise toată puterea lui ca să bâiguie ceva. Ceva de genul „toată lumea cade, important e să te și ridici". Dorise să pară inteligent, dar ea crezuse că se lovise la cap și se decisese să îl ducă la un spital. Tremurând încă, îl ajutase stângace să se ridice și apoi, conducând și mai stângaci, pornise spre spital. El o privea șocat și încerca să își dea seama ce se întâmpla. Apoi, brusc și neașteptat, auzi o voce ce părea a lui: „hai mai bine să bem o cafea! Sunt sigur că n-am nimic. Am căzut de fapt mult mai rău cu motorul și cred că m-am călit…." Nu-și amintea să fi zis el asta. Doar auzise cuvintele și fusese la fel de mirat ca și ea. Ea, la început uluită și un pic chiar supărată, acceptă după câteva încercări ratate de a-l convinge totuși să meargă la spital. Simțea o ușurare pentru că el părea ok. Acum, că panica trecuse, putea să-l vadă în sfârșit. Ochii săi albaștri, care o priveau cu un soi de foc intens, o intrigau, dar și speriau în același timp. Nu-și amintea o așa privire și ceva mișca în ea de fiecare dată când se întorcea către el.

Apoi povestea prinsese un drum al ei pe aripi cu aromă de cafea și întâlniri romantice pe malul râului. Ei erau mai mult spectatori decât actori. Niciunul nu credea cu adevărat în povești de dragoste, dar fiecare sperase la așa ceva. Și se lăsau purtați ca atâția alții înaintea lor.

Urmaseră plimbări timide cu motorul, de care ea se temea la început, dar care, încet-încet, începură să-i aducă plăcere și relaxare.

Hotelul era complet tăcut și singurul semn că totuși merita să încerce să intre era semnul de neon verde ce licărea frumos în seara deja albastră și clară. Mirosul florilor din curtea din față era îmbătător și un zumzet de insecte învăluia totul într-o atmosferă de basm. Privindu-se încă o dată pentru noroc, intrară în hotel.

- Bună seara! Bine ați venit la Hotelul Colecționar! Vă așteptam! Numele meu e Victor și vă voi fi gazda pentru această seară!

Vorbele acestea îi luara prin surprindere. În semiîntunericul din holul hotelului cei doi rămaseră blocați. Un barbat subțirel cu o față comună, din cele pe care e ușor să le confunzi în mulțime, de o varsta greu de precizat, undeva între 20 și 60 de ani, le zâmbea radios din spatele unei mici recepții ce trona în mijlocul încăperii, inundate de o lumină caldă ce parea că se revărsa din pereți.

În dreapta recepției erau așezate câteva fotolii de piele pe care curgea aceeași lumină caldă și liniștitoare. În stânga, un mic restaurant cu câteva mese mici, rotunde, cu câte două scaune. Pe mese buchete micuțe de flori multicolore și câte o lumânare aprinsă. O fereastră uriașă mărginea restaurantul, iar dincolo de ea marea dansa dansul ei veșnic cu malurile stâncoase la câteva zeci de m sub hotel. Totul era extrem de curat și foarte frumos aranjat. De undeva din tavan se auzeau notele unei nocturne de Chopin.

Surprinși de salutul prietenos, cei doi se duseră spre omul ce le zâmbea în continuare.

- Bună seara! Am dori să ne cazăm aici pentru noaptea aceasta… știți, am făcut un ocol neprevăzut și ne prinde noaptea. Aveți cumva o cameră liberă?

- Desigur! După cum am spus, vă așteptam! Camera e deja aranjată și într-o oră va fi gata și cina. Sper că vă plac calamarii la grătar. Sunt proaspeți, tocmai au fost prinși. Și, bineînțeles, prosecco-ul este deja în frapieră.

Consierge-ul le zâmbea radios în continuare, deși ei erau din ce în ce mai încurcați. Sigur era vorba de o confuzie și se așteptau la un refuz ranchiunos odată ce adevărul va ieși la iveală. Cu frica refuzului și perspectiva unei nopți petrecute sub cerul liber, bărbatul încercă totuși să clarifice lucrurile.

- Sigur nu e o confuzie? Știți, noi nu am făcut nicio rezervare. De fapt, nici nu plănuiam să venim pe aici. A fost o întâmplare fericită că am nimerit în zonă… ne-a îndrumat cineva… tocmai…

- Nu sunteți domnul și domnișoara… (și le spuse numele clar și fără urmă de greșeală). Stați liniștiți. E totul pus la punct. Am fost anunțați că veniți de îndată ce ați intrat pe drumul ăsta. Ca să vă spun un mic secret, drumul ăsta e un drum privat și doar cei care merită au voie să intre pe el. Dacă nu ați fost opriți de barieră, înseamnă că sigur erați așteptați aici. Vă dați seama, cu așa frumuseți în zonă, ar fi foarte greu să menținem liniștea și să nu fim invadați de gloatele gălăgioase…

Cei doi se priviră mirați fără să înțeleagă mare lucru. Oboseala și speranța unui pat confortabil după o zi pe motor le alungau grijile și începură să accepte această neașteptată primire. Cine știe, poate asta era felul vreunui bogătaș excentric de a face cadouri oamenilor mai simpli.

- Am înțeles și vă mulțumim. Totuși, referitor la preț… nu știu dacă ne putem permite așa tratament pref…

Victor le arătă însă cu mâna un preț foarte decent afișat în spatele lui. Era nici scump, dar nici ieftin ca să le inspire o capcană. Era ceva la care se așteptau.

Relaxați în sfârșit, se lăsară conduși de Victor către camera lor. Hotelul părea să aibă un singur etaj și doar câteva camere. Mergeau pe scări către etaj. Scările erau acoperite cu un covor deschis la culoare și pufos ca un norișor. Se simțeau un pic încurcați că îl calcă cu cizmele lor grele de moto. Parcă simțindu-le crispările, Victor le spuse:

- Nu vă fie jenă să mergeți pe covor. Avem un serviciu excelent de curățenie. Mai bine admirați tablourile. Suntem foarte mândri de ele.

Într-adevăr, pe pereții culoarului, accentuate de spoturi de lumină ce nu păreau a avea o sursă concretă, stăteau agățate câteva tablouri impresioniste. Culorile vii și scenele văratice ușor nedefinite le transmiteau o stare de bine și de senzualitate. Le aduceau aminte de galeria impresioniștilor și de marii maeștri ai stilului pe care îi admiraseră împreună la muzeu: scene rurale cu clăi de fân și apusuri sau răsărituri colorate, nuferi și oameni relaxându-se lângă ape.

- Pentru a fi siguri că totul este perfect pentru dumneavoastră, puteți, vă rog, să-mi confirmați dacă domnul preferă partea dreaptă a patului? Știți, ne place să ne lăudăm cu perfecțiunea paturilor noastre și asta s-ar putea strica dacă ați dormi pe cealaltă parte… fiind mai greu decât domnișoara…

Bărbatul confirmă dând din cap. Într-adevăr, îi plăcea să doarmă în dreapta, chiar și când dormea singur. I se părea tare ciudată întrebarea asta, dar cumva totul se închega perfect în ideea ospitalității vreunui miliardar excentric. Îi zâmbi ei încrezător ca să îi alunge din temerile pe care sigur această întrebare i le ridicase.

Ajunși în fața unei uși, Victor o descuie folosind o cheie frumos decorată și le deschise ușa, permițându-le să intre. Apoi, întinzându-i cheia bărbatului, preciză:

- Vă las să vă aranjați. Dușul îl găsiți în dreapta camerei. Nu vă sfiiți să folosiți produsele noastre cosmetice. Sunt din cele mai bune, vă asigur. Veți găsi și două dressinguri, unul pt dumneavoastră și unul pentru domnișoara. Puteți, desigur, să folosiți hainele de acolo pentru cină. Sunt destul de sigur că au să vă vină perfect! Oricum, nu pare să aveți cu dumneavoastră un bagaj în care să încapă prea multe haine de schimb, așa că vă rog să le folosiți pe ale noastre cu încredere! Și dacă doriți, putem să vă curățăm peste

noapte și echipamentul de motociclist. Lăsați-l doar în fața ușii camerei și vă asigur că vom avea mare grijă să îl găsiți dimineață în cea mai bună stare posibilă. Seară bună!
Și dădu să plece, dar se întoarse zâmbind:
- Să nu uitați că cina va fi servită la parter în aproximativ o oră. Ar fi păcat să se răcească prea tare mâncarea. Avem un bucătar excelent, cu școală la Paris.

Zicând asta, Victor plecă, închizând fără zgomot ușa. Cei doi stăteau încă buimaci studiind camera și nevenindu-le să creadă ce tocmai se întâmplase.

Un pat mare era așezat în mijlocul camerei. Deasupra lui un tablou cu o scenă marină, aducând ușor cu un tablou de Turner. Patul era încadrat de două noptiere elegante pe care stăteau două vaze mici cu flori. Pe dreapta patului, vaza avea zeci de flori micuțe și albastre ce aduceau cu floarea de nu-mă-uita; pe partea opusă vaza mai înaltă conținea câteva flori mai mari, cu forme și culori diverse. În dreapta camerei, așa cum zisese Victor, era o baie și dressingul pentru domni. În stânga, un dressing mai încăpător pentru doamne. Peretele din față era dominat de o fereastră uriașă ce se deschidea spre marea zbuciumată și spre culorile unui apus de vis.

Camera, ca mai tot hotelul, era luminată în mod misterios cu acea lumină caldă ce nu părea să aibă o sursă vizibilă. Ca și mai înainte, pe hol, ordinea și curățenia dominau.

După ce contemplară camera câteva minute, el își făcu curaj și înaintă, încercând patul pe partea lui. Era unul dintre cele mai confortabile pe care le încercase în viața lui și zâmbi, încă nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste ei.

Se dezechipară de restul de haine moto și el le puse împachetate frumos afară, în fața ușii. Apoi îi spuse ei să folosească baia mai întâi.

Stând pe pat chiar în dreptul uşii deschise a băii, o privea tandru în timp ce ea folosea duşul fabulos al camerei. Ploaia răcoroasă ce cădea dintr-un cap de duş dreptunghiular uriaş, ce acoperea întreaga cabină, o mângâia şi îi alunga oboseala acumulată în lunga lor călătorie. Parfumul gelului de duş era unul care îi aducea aminte de înălţimile munţilor la începutul verii, atunci când rododendronii înroşesc pantele versanţilor însoriţi şi îşi răspândesc aroma inconfundabilă. El o privea şi încă se minuna de cât era de frumoasă. Deşi o vedea aproape seară de seară de câteva luni, încă nu se obişnuise şi încă simţea un şoc dureros când frumuseţea trupului ei dezbrăcat îi lovea ochii. Îi spunea des că e ca o operă de artă şi ea chicotea şi îl făcea mincinos.

Oare ce caută o fată ca ea cu un tip ca el? Privindu-şi corpul plin de cicatrici pe care o viaţă pe motor i le adusese, îşi punea mereu şi mereu această întrebare. Şi nu găsea niciun răspuns în afară de „sunt un norocos”. Şi zâmbea în sinea lui ştiind că era adevărat. Să ai noroc să dea dragostea cu maşina peste tine, asta da destin fericit! După ce îşi termină duşul, ea îi lăsă locul liber şi îi zise:

- Am să mă duc în dressing să mă aranjez un pic. Poate găsesc ceva frumos printre hainele de care zicea recepţionistul… Vreau să fiu frumoasă pentru tine astă seară! Să mă strigi când eşti gata îmbrăcat. Şi să nu tragi cu ochiul!

Îl sărută încet pe buze şi fugi râzând să se aranjeze. Duşul îi spălase toate grijile şi întrebările. Întâmplarea asta cu hotelul şi drumul privat care îi aşteptase nu o mai deranja cât de puţin. Decisese să profite cât de mult de întâmplarea asta. Simţea că merită să guste din deliciile astea neaşteptate şi nu se va împiedica în întrebări precum „de ce” sau „cine”. Va fi fericită asta seară!

Bărbatul încă avea unele întrebări, dar şi el încerca să le spele şi să le îndepărteze. Toate păreau însă prea bine. Prea perfect. Şi viaţa lui tumultoasă îl învăţase că nimic nu e perfect şi durerea

așteaptă mereu după colț. Dușul îi alină însă mușchii obosiți și parcă și vechile dureri pe care accidentele din trecut i le mai aduceau seara dispăreau odată cu șiroaiele de apă și spumă. Stătu mai mult decât de obicei. Poate ca să lase dușul să-și lucreze magia, poate pentru că știa că ei îi va lua ceva timp până să se simtă destul de prezentabilă. Îi plăcea latura asta cochetă a ei, însă uneori îl și frustra. I se părea că durează prea mult, chiar dacă merita acest mic efort.

Ieși și merse, încă ștergându-se cu prosopul, direct în dressingul lui. Acolo găsi, într-adevăr, haine și își alese un pantalon lung, alb, de vară, și o cămașă de in tot albă. În picioare își puse o pereche de mocasini ușori. Își pieptănă rapid părul, dându-i acel aer de ușoară indiferență pe care știa că o plăcea ea. Apoi, ca ultim efort, se parfumă cu unul dintre parfumurile așezate pe o mică etajeră. Alese unul cu arome de lemn, piele și tabac.

Mulțumit de rezultat, după o scurtă privire în oglindă, ieși și o strigă.

Ea era deja în cameră. Îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră ce îi urmărea îndeaproape corpul felin și care îi lăsa mâinile și spatele goale. Un mic colier de perle negre îi contura frumos gâtul și o pereche de cercei tot din perle negre îi flatau chipul. În picioare, o pereche de pantofi italieni drăguți. Cu părul lăsat lung pe spatele gol și machiată în stilul ei minimalist, era mai frumoasă decât oricând.

Pentru el nu fu decât încă un șoc ce îl zgudui din toată ființa. Încercă să își găsească cuvintele ca să îi spună cât e de frumoasă, dar nu reuși. Doar ochii săi albaștri trimiteau văpăi ce pentru ea contau mai mult decât un milion de cuvinte.

Stătură așa câteva secunde. Admirându-se unul pe celălalt. Apoi ea veni și îl rupse din reverie cu un sărut scurt. Parfumul ei floral, proaspăt ca o primăvară, îl învălui și îl făcu să ofteze.

- Să nu-mi spui că îți place de mine! zise ea, zâmbind ușor și privindu-l fix în ochi.
- Aaa… da… știi… și nu mai putu spune mare lucru. Un nod în gât îl făcea să pară prost. Dar ochii lui spuneau cu foc ceea ce limba nu putea și ea se simțea iubită și fericită.

Un sunet străbătu atunci camera. Ca un gong ce venea de undeva din pereții camerei.
- Probabil e gata masa. Hai să mergem. Dându-i mâna, o conduse ușor către restaurant.
- O alegere excelentă, domnule! Și, domnișoară, dacă îmi permiteți, sunteți superbă în această rochie Chanel! Iar colierul de perle parcă a fost creat pentru gâtul dumneavoastră! Impecabili, aș putea spune!

Victor îi aștepta în capătul scării radios ca mai înainte. Îi studiase pe rând în timp ce coborâseră scările și părea că se bucura sincer pentru felul cum se aranjaseră cei doi. Apoi, nemai așteptând un răspuns din partea lor:
- Vă rog să mă urmați. Masa va fi servită în câteva minute. Și doar pentru el, în șoaptă, când era cu spatele în fața lor, conducându-i spre masa deja pusă: „Ciudat, s-au îmbrăcat ca pentru o nuntă. Sau, mai degrabă, pentru negativul unei nunți.” Și o tristețe păru să-i acopere chipul anonim și surâzător pe care îl afișase toată seara.

Cina fu superbă. Antreul delicat și apoi calamarul proaspăt și sufleul de ciocolată cu care îi servise Victor erau delicioase, iar foamea lor adunată peste zi făcea totul să pară perfect. Vinul spumant bine răcit le mângâia papilele și bulele mici îi încălzeau ușor. Muzica ce se scurgea din pereți, lumânarea delicată de pe masă, ușorul parfum de flori ce era răspândit de mica vază cu flori din centrul mesei, marea agitată ce se zărea pe fereastra mare de lângă ei și răsăritul lunii, toate lucrau în armonie la construcția acestei seri. Vorbeau puțin, dar se priveau intens. Și tot ce ar fi trebuit să

fie zis era, de fapt, simțit și trăit, așa de clar cum nu putuseră să o facă niciodată în scurta lor viață împreună. Ceva mai puternic decât ei doi îi lega și seara asta îi învăța să accepte, în sfârșit, realitatea în care se aflau.

După desert, el se ridică și o luă de mână fără niciun cuvânt, conducând-o spre un mic loc liber de lângă mese. O melodie de Gaëtan Roussel - Je me jette à ton cou - care le plăcea amândurora se auzea acum și începură să danseze, sărutându-se ușor, uitând unde sunt și de ce. Își lăsau corpurile să se legene pe ritmul moale al melodiei și își mângâiau unul altuia gâtul și buzele, simțind împreună dorința fierbinte a tinereții ce se revolta în corpurile lor. Nu mai vedeau nimic în afară de ochii partenerului și se înecau reciproc în flăcările din ochii celuilalt. Iubeau. Erau iubiți!
Victor se ținea deoparte, privindu-i pe furiș, fiind înduioșat, dar și puțin gelos. Mai fuseseră și alții la hotel și îi primise la fel de bine, dar cei doi din seara asta aveau ceva în plus. Nu știa ce, dar sigur era.

Întorși în cameră o descoperiră la fel de primitoare, caldă și chiar senzuală. Patul îi invita și lumina slabă a lunii îi îmbrățișa delicat. Făcură dragoste cu tandrețe, altfel decât de obicei. Savurau fiecare atingere, fiecare mișcare, fiecare sărut. Și se abandonau plăcerii mai mult decât știuseră să o facă vreodată. Și timpul trecea pe lângă ei, parcă nevrând să le întrerupă momentul special. Erau aproape în afara lui, în afara lumii. Într-un cocon de dragoste, îmbrățișați în prezentul mătăsos și dulceag.

În jurul lor, camera începuse și ea să fremete. Și dacă ar fi avut ochi și pentru altceva decât pentru corpurile lor, ar fi văzut mocheta fremătând și patul pulsând în lumini difuze ce păreau să curgă dinspre ei spre adânc. Marea din tabloul de Turner se agita și ea și corabia cu pânze sălta pe valuri, înfruntând furtuna. La fel, pe hol, toate tablourile păreau puse în mișcare. Aici bătea vântul răsfirând paiele din clăile de fân; dincolo, hainele oamenilor erau

răsfirate tot de vânt, iar nuferii înfloreau parcă mai tare în undu-irile lacului lor.

Totul trăia odată cu ei și parcă întregul hotel prinsese viață. Iar în glastrele de pe cele două noptiere, două semințe germinau, dând naștere fiecare câte unei flori noi.

În partea lui, o albăstrea, micuță ca mai toate celelalte. Se pier-dea în mulțime, dar era frumoasă și specială, ca și sufletul lui.

De partea ei, un iris așa cum nu mai exista în hotel începuse să crească. Și creștea mai mare și mai frumos odată cu plăcerea ei. Și strălucea odată cu strălucirea ei. Și era la fel de frumos ca și ea.

Apoi totul se liniști. Lumina lunii se diminuă și hotelul se cu-fundă în tăcere și nemișcare. Ei se abandonară oboselii și plăcerea de mai devreme le aduse un somn ca de copii. Și se tăvăliră prin el, lăsându-se copți în cuptorul viselor cu dragoste și flori sălbatice. Și era mai bine decât știuseră vreodată că poate fi.

Dimineața veni cu o lumină suavă deasupra mării și cu arome de cafea și patiserie proaspătă. Marea se mai calmase și afișa un turcoaz ce vestea o zi liniștită de vară. Avuseseră o noapte dulce și se simțeau odihniți, dar leneși. Se priveau și zâmbeau și nu vor-beau, nevrând să spargă parcă vraja ce îi învăluise încă de seara trecută.

Îmbrăcați în treningurile pe care le găsiră în cameră, ea în albastru, el în roșu, coborâră la micul dejun. Aroma cafelei îi tulbură și îi chemă în același timp.

Victor tocmai aducea la masă un uriaș platou cu croissante și pastéis de nata și pain au chocolat și multe alte feluri. Probabil că ar fi putut hrăni 10 perechi, nu doar una.

Le zâmbi și spuse:

- Bună dimineața! Arătați superb amândoi! Sper că ați avut o noa-pte odihnitoare! Poftiți la masă.

- Bună dimineața, Victor! A fost o noapte de basm! Mulțumim pentru tot! spuse ea și îi zâmbi ucigător de frumos și Victor simți cum îl doare inima.

Mâncară în liniște, mai mult decât de obicei. Cafeaua cu lapte se îmbrățișa cu patiseriile dulci și le mergea direct în suflet. Nu visasera vreodată la un astfel de tratament și trăgeau de timp cât de mult puteau, ca să nu plece încă de acolo. Observaseră în fața ușii echipamentele de motociclişti pe care le lăsaseră aseară. Fuseseră murdare și mirosind a acru, iar acum păreau ca noi și miroseau ușor a detergent de calitate. Și dacă ar fi verificat afară în parcare, ar fi văzut motocicleta curățată, cu uleiul schimbat și chiar și cu plinul făcut. Zăcură astfel la masă aproape 2 ore. Ascultau muzica și priveau spre mare pe fereastră și lăsau binele să curgă în vene și atât. Nu se gândeau la nimic decât la azi. La acum. Și era așa de bine și atât de trecător.

Bărbatul fu primul care mișcă. Ceasul îi indica de mult că e timpul să plece, așa că se ridică. O privi și ea privi la el și știa că e timpul. Merseră să se schimbe, mulțumindu-i lui Victor pentru micul dejun.

În cameră așezară hainele împrumutate acolo unde le găsiseră și se echipară în armurile lor de drum. Ieșind din cameră, ea spuse:
- La revedere, cameră de vis! O să visez la tine multă vreme. (Apoi, către el.) Ce frumos a fost aici! Poate o să mai ajungem vreodată înapoi. Promite-mi că mai venim!

El aprobă dând din cap, însă știa că nu vor mai ajunge aici vreodată. Și un sentiment ciudat îl făcea să se mai uite o dată prin cameră. I se părea că pierduse ceva, că uitase poate un lucru important. Se buzunări, căutând banii, actele și cheile, dar nimic nu lipsea. Privirea mătură totul cu un sentiment de ușoară teamă: fereastra ce dădea către mare, patul cu al său tablou deasupra și cele două noptiere cu vazele cu flori. Atunci avu impresia că descoperă ceva. În glastra din partea ei de pat, o floare nouă, frumoasă, ca un

iris uriaș galben cu vârfurile movulii, pe care nu ținea minte să-l fi văzut. Era acolo, mai înaltă și mai strălucitoare decât celelalte pe care știa că le văzuse încă de aseară. Asta era însă nouă și îl intriga. Cum o fi ajuns acolo? Și când? Pe Victor nu-l văzuse să plece din recepție în dimineața asta și alți oameni nu păreau să existe în hotel.

Îi spuse:

- Tu ai văzut aseară floarea asta galbenă din glastră? Era acolo când am venit? Ea o privi câteva secunde, vrăjită de strălucirea florii. Apoi, întorcându-se către el:

- Nu cred că era acolo. Aș fi văzut-o! Sigur au adus-o cei de la curățenie când am fost la micul dejun. (Și, zâmbind ușor către el.) - Stai liniștit! Important e că nu lipsește nimic, nu-i așa!

El confirmă, însă ceva din el rămase agățat de faptul că se întâmplase ceva ciudat în cameră. Nu știa să spună însă ce, așa că abandonă discuția.

Jos, hotelul avea ușa deschisă și Victor îi aștepta în față, lângă motocicletă.

Bărbatul merse direct la el.

- Hei, Victor, ce te grăbești așa? Știi, încă n-am plătit. Sper că putem plăti cu cardul, nu?

Victor zâmbi și spuse:

- Da, da, se poate. Însă aseară am primit un telefon de la proprietari. Mi-au confirmat că totul este reglat și că nu ne datorați nimic! Și nu, nu are rost să ne mai certăm. A fost clar plăcerea noastră! Până la urmă, miliardarii excentrici își permit să facă gesturi din astea, neașteptate! Așa că mai rămâne doar să-mi confirmați dacă totul a fost pe placul dumneavoastră! Bărbatul era puțin încurcat și nu știa ce să zică. Așa o generozitate nici nu credea că este posibilă. Ar fi vrut să spună ceva, dar nu-și găsea cuvintele.

Sesizând asta, ea spuse:

- Vai, Victor! Vă mulțumim din suflet! Așa cadou n-am mai primit niciodată! A fost totul cât se poate de perfect! O să mai venim! Și îl îmbrățișă, sărutându-l ușor pe obraz! Ochii ei erau fericiți și pe Victor iar îl durea inima. Bărbatul dădu și el mâna cu el, zâmbindu-i ușor încurcat:
- Da, mulțumim pentru tot!

Își puseră căștile pe cap și se urcară pe motocicletă.

Motorul începu să toarcă. Bărbatul aștepta să simtă strânsoarea mâinilor ei pe corpul lui și, înainte de a răsuci accelerația, țipă către Victor:
- See you on the other side!

Zâmbi apoi. Nu știa de ce spusese asta. Poate ca să fie cool. Sau poate pentru că simțea că așa va fi. Victor își înclină capul și doar făcu semn cu o mână. Ochii îl ardeau.

Demarară în trombă, lăsând un mic nor de praf în urmă.
Ea se uita către hotel și făcea din când în când semn cu mâna către umbra ce era Victor. Era clar fericită și Victor se împăca măcar cu asta.

Îi urmări din priviri cum rulau pe drumul virajat până când dispărură după un versant al muntelui.

Întorcându-se către hotel, oftă și spuse, cu o voce ca un geamăt:
Offf, cât de tare aș fi vrut să putem face ceva mai mult pentru ei. Poate chiar să…

Nu are rost să te gândești așa. Deja am făcut destule. Din păcate șoferul ăla de camion va adormi la volan în curbă și ei vor… în fine. Să știi că ne-am asigurat că nu vor simți nimic. Nu vor avea timp nici măcar să se sperie. Da, dar poate îi puteam salva…
Deja i-ai salvat aseară. Amintește-ți că dacă nu le indicai tu la benzinărie drumul ăsta, nu ar fi ajuns niciodată aici. Și el ar fi greșit în curba aceea și ar fi sărit în mare. Și ar fi avut un sfârșit cu atât mai crud…

Da, știu, însă cred că am ajuns să îi iubesc și eu. Erau așa frumoși. Și nouă ne-au plăcut. Amintește-ți ce floare frumoasă am putut adăuga aseară în colecție! Până și a lui e frumoasă, chit că e cam ca celelalte flori ale bărbaților. Însă a ei este specială. Strălucește, să știi! Poți să te duci să te convingi singur! O să mă duc. Nu azi însă. Azi vreau să plâng. Și Victor, trist și bătrân cum nu mai fusese demult, intră în hotel. Vocea îi spuse: Nu te descuraja. Până la urmă, ei nu au avut decât timpul ăsta care le-a fost dat. Nu e în rostul nostru să le schimbăm soarta. Până la urmă trebuie să-ți amintești că ei au avut parte de cadoul nostru special. Și nu mulți oameni au norocul ăsta! Și dacă tot ți-e greu, amintește-ți că ei n-au avut timp nici măcar să-și înșele așteptările, să se mintă sau să fie neadevărați. Ei vor trece cu inima pură în partea cealaltă. Și asta e ceva special.

Victor dădu melancolic din cap și se așeză pe fotoliul de lângă recepție. Privea spre mare și asculta piesa pe care ei dansaseră aseară. Două lacrimi se agățau în colțul ochilor și inima îl durea iar. La revedere, domnul și domnișoara… (și le rosti numele). Să mă așteptați dincolo ca să putem povesti despre Hotelul Colecționar!

Noiembrie 2024

Reduta

Valea era liniștită și un soare blând de mai mângâia crestele albe de calcar și pe alocuri topea ultimele întinderi de zăpadă de la altitudine. Zadele începeau să se îmbrace în verdele viu al primăverii sub ochii întunecați, dar invidioși, ai pinilor și brazilor ce nu aveau privilegiul ăsta al modei sezoniere. Jos, în fundul văii, un râu de un turcoaz ce amintea de Grecia curgea vesel către lacul

ce îl primea liniștit pentru a-l transforma într-o oglindă de un verde intens.

Puțin mai sus de locul unde un torent abrupt se săruta cu râul în care se vărsa, pe un mic platou despădurit, apăruse Ea. Nu apăruse din neant, ci din munca unor oameni nu foarte veseli ce asudaseră săptămâni în șir pentru a-i da naștere, adunând cu grijă bucăți din carnea și oasele muntelui. Cu talentul unora ce mai făcuseră așa ceva și înainte, ei nivelaseră, săpaseră șanțuri, îngrămădiseră și tasaseră pământ și întăriseră totul cu piatră de calcar frumos fasonată. Încet-încet Ea se înălțase din ce în ce mai sus și mai sigură pe sine. Se simțea, fără să știe de ce, specială și din cauza asta mândră de forța ce o simțea în interiorul ei. Vedea în jur munții cei înalți și se compara cu ei, sperând că oamenii ăștia au s-o facă la fel de mare precum erau ei. Poate așa apăruseră și munții, își spunea, pentru că păreau făcuți și ei tot din piatră și pământul ce o umpleau. Curând înțelesese că nu va crește așa de mult și stătuse îmbufnată o perioadă. Îi trecuse repede când oamenii începuseră să ridice tot mai multe construcții în jurul ei. Terase nivelate, case de piatră și un adevărat labirint de drumuri și șanțuri ce navigau printre toate astea și care păreau că au ca punct focal pe Ea. Chiar și în interiorul ei, căci ea era ca un dreptunghi închis de ziduri groase trapezoidale și înalte de aproape 10 m, apăruse un mic adăpost cu acoperiș gros și nu foarte înalt. Ceva îi spunea că toate astea erau de fapt pentru Ea și că toate îi erau Ei destinate. Încă nu știa de ce exista acolo, în munții ăia frumoși și albi, dar simțea că e bine că există.

Rostul și-l aflase abia după ce oamenii ce o făcuseră dispăruseră din vale și alții, parcă mai tineri și mai frumoși, veniseră în locul lor. Ei îi spuseseră pe nume prima dată: Reduta. Și tot ei aduseseră și așezaseră pe terasele construite în jurul ei aceste obiecte tot timpul supărate și încrezute, din oțel negru, ce își spuneau tunuri. Erau nesuferite și foarte urâcioase și din cauza asta

nu-i plăceau deloc. Mai ales când îi spuneau că, dacă ar avea chef, ar face-o una cu pământul și că până și munții tremură în fața lor. Și tot ele îi spuseseră că Ea trebuie să aibă grijă de oameni care la rândul lor au grijă de ele, tunurile. Așa că ele sunt cele importante și Ea e doar un fel de doică. Și râseseră de dezamăgirea ei. Pentru că era dezamăgită. Se simțea mai frumoasă și mai importantă decât toți din jur și acum își dădea seama că ei erau cei importanți și ea era acolo doar pentru ei, și nu ei pentru ea.

Norocul era că tunurile se uitau mereu în aceeași direcție, către pasul ce se zărea în fundul văii și înspre care urca un drum îngust și prăfuit și astfel putea să le ignore mai ușor.

La început vorbise cu casele, dar ele se dovedeau niște insuportabile, cu ușile lor de lemn lustruit și ferestre cu sticlă lucioasă ce le împodobeau ca niște bijuterii. Ea nu avea nici uși, nici ferestre, doar un gol mare în interior și casele începură să o ignore, ele fiind citadine adevărate iar ea fiind doar o grămadă de pământ. Astfel rămase singură cu gândurile ei. Și cu oamenii cei noi și tineri care o populau. Neputând vorbi cu ei, îi asculta și studia atentă.

Aceștia își trăiau viața venind și plecând în și din case, uneori stând ore întregi pe ea, reduta, și scrutând drumul și pasul în căutare de ceva ce încă ea nu înțelegea. Uneori vorbeau cu tunurile, având grijă de ele ca de niște copii. Mereu și mereu însă reveneau și la ea și ea se simțea împăcată. Începuse să-i recunoască pe fiecare în parte și îi îndrăgea din ce în ce mai mult. Îi lăsa în interiorul ei și îi îmbrățișa cu toată dragostea de care se știa capabilă. În nopțile reci în care stelele luceau atât de frumos deasupra crestelor se lăsa toropită de căldura focului pe care oamenii îl aprindeau în mica sobiță de fier forjat pe care o aduseseră în interior și simțea cumva că și ei o iubeau un pic. Astfel se străduia să îi încălzească și ea cum putea. Lua din căldura focului și o împărțea înapoi către ei, făcându-le nopțile mai ușoare.

Viața se scurgea astfel liniștită. Timpul avea acum un înțeles și Ea și-l măsura prin mese și focurile nocturne ale oamenilor. Dar mai presus prin serile acelea în care ei se cinsteau după masă cu câte un șnaps și se înveseleau povestindu-și amintiri din viețile lor de dinainte de redută.

Îi plăcea luciul din ochii lor când își aminteau de mame sau iubite sau zile frumoase din copilărie. Îi plăcea de toți, așa cum erau, blonzi sau bruneți, cu mustăți frumos îngrijite și cu ochii visători ai tinereții.

Pe unul însă îl adora. Ceilalți îi spuneau Frumosul și el se îmbujora ca un copil. Sensibilitatea și fragilitatea lui o făcea să îl iubească cel mai mult și să-l caute mereu printre ceilalți, așa cum cloșca își caută puișorul. Avea ochii albaștri ca ai cerului după lăsarea serii și părul galben și bogat ca un câmp de grâu. Înalt și suplu. Privea mereu gânditor cu un zâmbet în colțul gurii și le povestea mereu celorlalți despre Gertrude și primul lui sărut. Despre cât de frumoasă era cu codițele ei blonde și râsul frumos și buzele roșii. Și cum se va întoarce la ea pentru a o lua de mireasă. Și inima îi juca în piept și toți tăceau încântați de dragostea din el. Și Reduta, văzându-l așa de îndrăgostit, era și ea fericită. Nu o mai supărau nici tunurile, nici casele și își uitase și singurătatea.

Fericirea nu e însă ceva ce poate rămâne mult timp, nici în oameni, nici în redute. Ea are obiceiul să fugă din toți și toate pe furiș și să lase loc neliniștilor. Și iată că o îngrijorare se ivise pe fețele oamenilor și asta îi tulbura și ei liniștea. Serile nu mai erau așa de dulci și auzea mereu vorbindu-se de ceilalți, mâncătorii de spaghete și broaște, ce vor veni cu siguranță.

Îi vedea pe oameni stând mai mereu pe lângă tunuri și un miros de frică învăluise valea. Uneori furtuni îndepărtate tulburau tăcerea văilor, fără să se vadă niciun nor. Știa că fulgerele vin cu tunete însă doar atunci când norii negri aducători de ploaie aco-

peră cerul. Iar aceste furtuni ce păreau din ce în ce mai apropiate veneau, așa, din senin.

Frica își făcea astfel loc și printre pietrele ei și se întrista. Și totul creștea în intensitate parcă cu fiecare foc de seară. Frica și tensiunea din ei precum și frustrarea așteptării. Deși niciunul nu-și dorea de fapt furtuna ce va veni, toți urau așteptarea. Mai bine să vină odată decât să mai aștepte așa, la infinit!

Și ea veni!

Fără veste, într-o dimineață leneșă ce nu anunța nimic special. Tunetele se auziră dinspre pas, de fapt de undeva dincolo de el, și până să se dumirească bine, unii încă adormiți prin case sau la Redută, alte tunete, mai mari și mai înspăimântătoare începură să răsune între ei. Pământul țâșni în sus în uriașe limbi de foc și bucăți mari de munte se împrăștiau de jur împrejur. O gălăgie, un vertij așa cum reduta nu știa că pot fi. Era uimită dar se ținea curajoasă în fața ploii de fier și foc ce cobora din tunetele astea îndepărtate. Uneori își simțea trupul atins de bucăți fierbinți de piatră și fier și țipa strident fără să primească răspuns. Se cutremura din toată carnea ei dar rezista.

În interiorul dreptunghiului său oamenii o iubeau cum nu o mai iubise nimeni. Se agățau de metereze, înfundându-și fețele în zidul ei, unindu-se cu ea mai tare decât o făcuseră cu iubitele de acasă. Și o rugau în gândul lor să îi ajute și să țină. Iar Ea era mai puternică decât știa și, Da, ținea!

În preajma ei casele începură să ardă și oameni zăceau deja nemișcați în preajma lor. Tunurile cele arogante lătrau și ele înspre pas și oamenii ce le hrăneau cu fier alergau de colo-colo și urlau unii la alții, încercând să stea ca o furnică în calea ploii.

Printre ei și Frumosul pe care îl căuta mereu din priviri. Era șef de baterie și, după șocul inițial, se adunase și alergase acolo unde trebuia să fie. Toată fragilitatea și timiditatea îi dispăruseră și se aruncase în foc fără să țină cont de nimic. O făcuse până

când bateria nu mai putu să răspundă, fiind lovită de câteva tunete puternice. Tunurile li se îndoiseră ca niște paie și tăcură în sfârșit. Aroganța lor devenise doar tăcere. Atunci, cu cei câțiva oameni care îl priveau drept lider, alergase către redută, către viață.

Ea îl strigase să se grăbească și aproape că reușise să-l prindă în brațele sale ocrotitoare când tunetul lovise. Jerba de foc răsărise ca o floare roșie chiar în spatele lui și îl aruncă teribil de puternic în față. Izbit cu trupul de zidul redutei și străpuns de bucățile de fier, încerca să se adune. Dar un râu de sânge începu să se verse prin răni și simți că viața se scurge din el. Reduta simțea același lucru și urla de durere privindu-l cum își mișca pentru ultima dată brațele într-o îmbrățișare tristă a propriei cărni. Și sângele lui o inunda și îi pătrundea printre pietre în carnea ei și simți moartea Frumosului precum ar fi fost a sa.

Îi văzu ultimele gânduri și îi simți dragostea ce se scurgea din el către mama, tata și mai ales Gertrude. Și o ultimă întrebare îi apăru înainte de noaptea eternă: Ce o fi făcând ea acum?

Și totul se stinse.

Ochii albaștri cu sclipiri de fericire pe care îi iubise în atâtea seri la căldura focului din sobă rămăseseră deschiși, triști și fără de luciri. Și ea fu copleșită. O suferință cum nu știa că există îi cuprinse trupul. Și ar fi plâns un fluviu dacă ar fi avut ochi prin care să poată. Și ar fi murit cu el, dar viețile redutelor nu sunt ca cele ale oamenilor.

Ce urma nu mai conta. Timpul parcă se oprise. Sau măcar nu se mai măsura ca odată în focurile de seară când se bea șnaps și se vorbea despre Gertrude. Se scurgea mai repede, în somnuri lungi petrecute sub plăpumi de zăpadă și în veri calde dar triste, pline de liniște.

Oamenii plecaseră de acolo. Veniseră apoi alții. Mâncătorii de spaghete și băutorii de grappa. Și ei erau tineri și frumoși și poate veseli și iubind pe cineva al lor. Ea însă nu-i putea privi. Știa că ei

vin și cu moarte și durere și nu-i putea ierta. Nu încă cel puțin. Așa că se abandonă durerii și somnului. Și timpul se scurgea precum râul din apropiere și ea uita încet-încet că existase.

Câteodată se mai trezea și descoperea că uitarea era nu numai a ei, ci și a oamenilor. Pentru că plecaseră și ceilalți și locul începuse să se acopere cu copăcei de brad și zadă și tufe și mușchi. Și cu fiecare somn ei se măreau și ascundeau toate rănile din jur. Casele arse și rămășițele tunurilor și ale celorlalte obiecte lăsate în urmă și uitate ca și ea se ascundeau din ce în ce mai tare în interiorul unei păduri ce se hrănea din munte dar și din sânge și care încerca să vindece totul. Dormi poate o sută de ani, poate mai mult.

Până când o căldură ușoară, o viață și o fericire o inundară. Se trezise și îi văzuse îmbrățișați deasupra ei, pe meterezele acoperite de mușchi. Și își aduse aminte că viața există. Erau singuri în pădurea de la marginea drumului.

El era încărcat de dorință, ea atrasă de freamătul din el. Lumina aia din ochii săi o intriga deși o cunoștea de multă vreme. Timpul și obișnuința dintre ei o lăsase să se piardă o vreme îndelungată și flacăra ajunsese doar un tăciune aprins încă sub un strat de cenușă gri.

De ceva timp însă un vânt de primăvară reaprinse acel tăciune și îl transformase iar în flacăra din tinerețe. Ea se simțea iar dorită și asta o făcea și pe ea să îl dorească la rândul ei.

Îmbrățișați, se sărutau cu foc și tremurul ușor din corpul lor se transforma în muzica pasiunii. Hainele începură și ele să se jeneze și să dispară și, aproape fără să știe cum, se unir cu foame acolo sub crengile brazilor pe un pat de mușchi moale.

Pădurea îi privea cu dragostea unei case primitoare și în același timp le proteja intimitatea cu delicatețe. Unirea le fu scurtă și furioasă și în curând glasurile se ridicară într-o odă a bucuriei și împlinirii.

Oboseala și plăcerea își dădură mâna în corpurile lor transpirate și un somn dulce le mângâia acum pleoapele în timp ce un zâmbet visător le săruta buzele înflăcărate.

Stăteau așa îmbrățișați în patul ăsta orgasmic al mușchiului, lăsând timp corpurilor să simtă tot acel bine. Pământul de dedesubtul stratului de mușchi se umplea de căldura din ei și ei simțeau parcă cum urcă din pământ o energie vie ce le dădea putere.

Grijile dispăruseră printre crengile brazilor și o liniște supremă le acoperea sufletele. Tot ceea ce mai conta era că erau vii și fericiți. Și liberi. Un Adam și o Eva în grădina Edenului alpin.

Printre munții ăștia cu creste încă albe și cu râuri de turcoaz neverosimil de limpezi. Își aminteau lacul verde și limpede în care se oglindeau crestele calcaroase ale munților. Cireșul înflorit de pe mal și cafeaua mică dar aromată făcută de bucătarul cel gras ce gesticula mai mult decât vorbea. Apoi, râul incredibil de frumos ce se scurgea în lac și miile de bule ce ieșeau din adânc chiar acolo, la vărsare, și care răspândeau în aer un sunet de șampanie destupată. Ca un suflet prins de iubire. Drumul ce șerpuise ușor către pasul ce se zărea în fundul văii și zăpezile încă grele ce acopereau versanții de deasupra pasului.

Opriseră mașina și intraseră în pădure fără niciun gând precis, urmând un drumeag neasfaltat ce urca ușor către adâncul pădurii. Ruinele pe care le găsiseră îi intrigaseră puțin și se porniseră să exploreze pădurea în care erau ascunse. Case din piatră, cu acoperișul de mult dispărut și în care creșteau copaci mai înalți decât vechii pereți, platforme pietruite și tot felul de șanțuri erau împrăștiate într-un amalgam de neînțeles, totul acoperit de trunchiuri bătrâne de brazi printre ale căror crengi se zăreau vârfurile mărețe ale munților din jur.

Ea mergea în fața lui, mereu curioasă să mai descopere ce se mai ascundea după următoarea curbă. El, cu un aparat de fotografiat mai mereu la ochi, în urma ei, privind-o cum se mișca în

hainele de munte. Scânteia venise pur și simplu și focul sărise din ochii lui în ai ei ca un incendiu de pădure uscată. Animalul din el vorbise mai tare decât îndrăznise vreodată și el cedase dorinței. Ea îl urmase curajoasă. Se lăsaseră mânați de pasiune fără opreliștile de care se împiedicaseră de multe ori în trecut. Nici teama de a fi descoperiți și nici ideea că făceau ceva ilegal și poate imoral. Fuseseră doar ei și pădurea în cel mai natural mod posibil, gustând din plăcerea asta fără oprelişti și regrete. Nici reflexul pe care îl aveau adesea de a-și suprima strigătele de plăcere nu îi mai deranjase acum. Fuseseră cu totul ei și asta era tot ce mai conta acum.

Poate 15 minute, poate o oră, cine să mai știe, trecuseră până să se mişte din nou. Atunci descoperiseră că ceea ce fusese ca un pat de mușchi era de fapt terasa unei vechi redute. Uriașul patrulater cu ziduri încă vizibile de câțiva metri înălțime către partea din vale era acum acoperit de brazi ce păreau că sunt acolo de o veșnicie. Părea un simplu deluleț dacă nu priveai atent. Cu puțină atenție însă vedeai clar conturul meterezei și forma ei perfect dreptunghiulară, cu intrarea ei prin colțul cel mai protejat ce dădea direct în drumul săpat pentru protecție între două maluri de pământ. Totul era acoperit de mușchiul gros și verde, însă din loc în loc se mai zăreau petice din zidăria de piatră de calcar ce probabil lucise albă în soarele dur al zilelor de vară. Ceva relicve metalice, capete de butoaie, o sobă din fier forjat ce părea mai veche decât lumea, poate o urmă de afet și ceva roți ruginite aproape indescifrabile erau în interior, acoperite de crengi căzute în zecile de ani de părăsire. Toate astea musteau a amintiri despre război și un trecut mai tumultuos decât te așteptai.

Rușinați că deranjaseră locul ăsta dar încă fericiți se luară de mână și plecară, pentru a nu se mai întoarce vreodată în locul ăsta. Sau poate, cine știe? Se trezise brusc, simțindu-i acolo, înflăcărați și fericiți. Le văzuse săruturile, mângâierile și unirea și simțise extazul lor și toată viața asta ce vibra în ei și care curgea ca o

căldură în ea. Și înțelese dintr-odată iubirea și dorul celui ce murise. Somnul secular îi părea ca o clipă.

Ei nu erau nici de-ai Frumosului, nici de-ai celorlalți. Veneau de undeva de mai departe decât știa ea că se poate și vorbeau diferit. Și erau mai bătrâni decât oamenii care luptaseră și muriseră aici. Dar erau tot oameni și se iubeau și se iertau și își trăiau viața sperând la mai bine. Și înțelegea că viața știe să și vindece și că prin dragoste poate spera din nou.

Neașteptat, o mulțumire și o fericire îi cutremurară acum trupul bătrân dar încă puternic. Și o iertare. Se ierta pe sine dar și pe ceilalți. Și o iubire pentru cei doi dar și pentru sine. Primindu-le căldura, le dădu și ea din ce își amintea. Toate iubirile, fericirile și tristețile care îi mai rămâneau. Să știe și ei că ea era și va mai fi aici. Și se decise că nu va mai dormi, ci va vorbi cu pădurea și mu-șchiul și ruinele din preajmă și poate cu oamenii ca ei ce o vor găsi întâmplător în mijlocul pădurii.

Mașina cobora ușor spre vale. Peisajul se schimbase după pasul înconjurat de versanți înzăpeziți. Erau fascinați de priveliștile văii abrupte și serpentinelor ce îi coborau din ce în ce în adâncul ei. Carnea încă le cânta în sclipiri de extaz și se țineau de mână. El mângâind ușor volanul, ea privind melancolică pe geamul din dreapta către crestele acoperite cu pini negri. Râul era de un verde de smarald și stâncile albe sclipeau în soare așa cum fericirea sclipește în ochii oamenilor.

Fără să gândească prea mult, cuprinsă de vise și gânduri din alte vremi, ea spuse: „Ce o fi făcând Ea acum? Gertrude!”
Nerăspunzând, el continua să conducă ușor. Valea se adâncea și ei erau acolo una cu toate: cu apa, cu munții și cu reduta.Și știau acum că iubirea salvează și învie chiar și din somnul cel mai lung. Și doar ea contează.

Octombrie 2024

Vidul

Azi m-am trezit cu un vid în mine. În suflet, de fapt. De parcă, peste noapte, s-a scurs o parte din el în pat și prin cameră. Încerc să-mi dau seama cât de mult a curs, ca să știu cât a mai rămas înăuntru. Câte grame de suflet mai am? Câte avem, de fapt, la început, înainte să curgă din noi? Știm doar că locuiește în inimă și că tot acolo moare. Însă cât e de mult, n-a știut nimeni niciodată.

Putem presupune că umple toate cele patru camere deodată? Sau stă doar în camera de zi și se mai plimbă câteodată prin celelalte, să deretice și să mai vadă, pe ferestrele inimii, ce se întâmplă prin jur? Oricum ar fi, am putea doar estima volumul lui atunci când se umflă de fericire și face inima să tresară. Atunci, cu siguranță, o umple pe toată.

La autopsie, cineva ar putea să măsoare cât suflet fericit, în unități de volum, a încăput odată în inima golită acum de viață. Însă nici asta n-ar avea rost. Pentru că nimeni nu știe densitatea unui suflet fericit. Așa că nici vorbă să afli cât cântărește el.

De ce a curs peste noapte pot doar să presupun. Sigur, a fost o curgere laminară. Cu Reynolds mic. Dacă era mare, era turbulent și sigur mă trezeam transpirat. Dar nu. A fost o noapte tăcută și lină, ca un râu de miere. V-am zis că am fost odată inginer? Sigur știți acum…Dar să revin. La suflet, nu la altceva!

Poate că s-a plictisit de așteptare și vrea să fugă către vidul ce oricum ne așteaptă la final. Și asta ar fi trist și mă face trist. Nu poți fi fericit când știi că sufletul vrea să fugă de tine pe furiș.

Oare l-am rănit fără să știu? Oare i-am adus prea multă suferință și nu mă mai suportă? Doar el mai știe. De fapt, doar partea care a fugit. Ce-a rămas știe doar că îi lipsește partea care a

dispărut și țipă înăuntru de necaz. Ar plânge dacă ar avea ochi cu care să plângă. Cum n-are, mă pune pe mine.

Poate însă s-a scurs prin rănile pe care și le-a făcut singur. Ieri a vrut să îmbrățișeze o floare. Era prea frumoasă ca să nu încerce să o cuprindă cu totul, așa că s-a avântat mai mult decât de obicei. A prins floarea strâns în brațe și a vrut să o țină pentru el. Nu și-a dat seama la timp că floarea era un trandafir. Și, ca toți trandafirii, are țepi lungi, ca să o apere de îmbrățișări prea puternice.

Cum sufletul meu era prea visător și prea amorezat de floarea asta nouă, a strâns mai tare decât trebuia și s-a rănit adânc cu țepii groși și ascuțiți ai florii. Când s-a retras speriat și rănit, era deja târziu. Rănile erau prea mari ca să le poată lipi ușor. Astfel, el s-a scurs prin ele peste noapte și a lăsat un gol înăuntrul meu.

Aș vrea să-l bandajez acum, dar el a curs și nu-l mai găsesc. Așa că golul ăsta mă apasă crunt și necruțător.

E foarte ciudat să constați că nimicul, vidul, cântărește atât de mult. La început, de dimineață, era atât de greu că nu am reușit să mă ridic din pat. Era atât de greu că era cât pe ce să-și creeze propria gaură neagră, propria singularitate spațială.

Am avut noroc. Dacă o forma, toată lumina din mine și tot eul meu s-ar fi scurs în acel vid cu masă infinită și aș fi dispărut și eu odată cu partea aia de suflet care s-a scurs. Și, așa cum știm cu toții, ce trece dincolo de event horizon nu se mai întoarce. Doar în filme. Dar până și acolo timpul îți joacă feste. Și orice s-ar întoarce din gaura neagră m-ar găsi aici, în universul ăsta pe care îl pipăim, mai bătrân decât zeii din antichitate.

Și degeaba ai suflet dacă ești prea bătrân ca să te mai joci cu el. Dar nu. Sunt încă aici. Am învățat să mă mișc cu greutatea din mine și parcă e mai bine. Deși sunt ore în care mă gândesc că mai bine se scurgea tot. Dar le alung cu mătura gândirii pozitive, ca să nu facă prea multă mizerie în partea care a rămas.

Acum stau și mă întreb dacă se poate să-ți mai regăsești o parte din sufletul care s-a scurs din tine. M-am uitat sub așternuturi. M-am uitat sub pat. Chiar și afară, pe lângă clădire, am căutat fără succes. Îmi dau seama că nici măcar dacă l-aș fi văzut pe undeva nu l-aș fi recunoscut. Pentru că nimeni nu știe cum arată unul. Sigur, se vorbește de suflete frumoase, suflete mari, suflete rănite. Dar nimeni nu a văzut vreunul. Tot ce am văzut sunt zâmbete și ochi luminoși, ochi plânși și grimase de durere, ochi încurajatori și generoși. Dar astea sunt doar efecte ale sufletelor. Pe ele nu le vede nimeni. Doar cățeii și pisicile, care pot să le miroasă pe cele bune.

Poate ar trebui să-mi iau un cățel. Cu el aș pleca la vânătoare de sufletul meu. Sau de bucățile pierdute.

Până când voi găsi unul bun, cu coada jucăușă și nasul ud și fericit, voi mai căuta prin casă. Și, încet și cu grijă, ca un chirurg, îmi voi alinta inima golită cu lucruri frumoase și calde. Măcar atât să fac. Să deretic prin vid și să scot de acolo ce amărăciune a mai rămas.

Cine știe! Dacă va auzi că am făcut curat în vid, sufletul pierdut va veni de unul singur. Ar fi bine să las o ușă descuiată către inima mea. Mai ales noaptea. Să nu-i fie rușine că se întoarce.

August 2024

Tanya

Ziua începuse prost. Atmosfera din birou părea apăsătoare și aerul înecăcios și neclar. Deși era vineri, se simțea ca o luni și toată presiunea unei săptămâni anoste părea că abia acum începe să-l apese. Nu mai simțea nici bucuria week-endului apropiat, nici anticipația cu care privea de obicei traseele pe munte pe care le

programa cu câteva zile înainte. Știa că merge, dar parcă nu mai voia să se întoarcă niciodată. Și asta îl speria un pic.

Biroul era încă aproape gol. Mesele ordonate și reci păreau niște insule așteptându-și naufragiații pentru încă o zi. Începuse să le urască, cu tot cu locatarii lor. Și voia să termine cu toate odată. Chiar și pe Ea parcă azi o ura. Pentru că era rece, mai rece decât fusese zilele trecute. Și cafeaua era mai amară și buzele ei se încăpățânau să nu zâmbească.

Deși ținea mult să o vadă mereu, azi prefera să nu se mai uite în direcția aia. Pentru că zidul de gheață era mai înalt azi. Ea era un zidar priceput și uneori își ridica un zid în jur și se ascundea după el, fiindu-i parcă frică să nu-i topească căldura și afecțiunea celor din jur zidul cel nou. Și nici nu încerca să privească dincolo de zid și rămânea în starea aia atât timp cât voia ea.

Cât detesta acel zid pe care încercase să-l escaladeze de atâtea ori fără a reuși vreodată. Doar ea știa să-l sară, iar lui nu-i spusese niciodată cum se face. Pentru că zidurile de gheață sunt alunecoase și mereu sfârșești la baza lor, zdrobit de căderea prea lungă și crudă.

Uneori ea mai primea și pe altcineva după zidul ei, de obicei o prietenă. El era gelos pe prietenele astea care aveau acces dincolo, dar n-avea ce face. Ar fi dat totul să poată și el trece de gheața aia, dar Ea nu-l lăsase niciodată.

Muncea așa, ca să facă ceva, dar fără chef sau spor. Mai degrabă de ochii celor câțiva colegi sosiți și ei mai devreme, ca să poată fugi la fel de repede la finalul programului de opt ore. Muzica tuna în căști degeaba. Nu avea efectul de altădată. Parcă nici nu-i plăcea de fapt. Era doar un alt zgomot menit să taie din sunetele dimprejur. Voia de fapt să fie singur, să nu mai știe nici de Ea, nici de ceilalți.

Omul de sub ape nu venise încă, dar nici nu-i dorea prezența. De regulă mergeau în bucătărie și M aștepta cu nerăbdare su-

biectul ciudat al zilei. Pentru că Omul de sub ape venea mereu cu alte idei ciudate. Și pe M îl incitau toate ciudățeniile pământului. Nu azi însă. Se făcea că lucrează și atât.

„Ce zici de o țigară, man?”

„Poftim?”

„Hai jos cu mine la țigară!”

Era T, care-l făcuse atent cu un scuturat viguros pe umăr. N-avea chef nici de el, dar fie.

Își trase masca zâmbitoare pe față și acceptă. Avea multe măști în rucsac, dar asta era cea mai folosită. Parcă și începuse să se cam ponosească și avea rupturi pe margini. Dar încă nu-i zisese nimeni nimic, așa că o mai folosea.

Și deși o folosise atât de des, tot o simțea prea grea ca să o poarte non-stop. Dar încerca zi de zi să o poarte, să facă ziua mai bună și altora. Și spatele îl durea de la căratul atâtor măști, dar era mai bine să fie pregătit pentru orice.

Își luă și badge-ul și ieșiră din birou către lifturi. T era înainte, mergând cu mersul lui țanțoș pe care îl studiase mult timp în trecut. Se tot gândea că era menit să-i etaleze mușchii lucrați în sală sau poate voia să transmită forță și determinare. Pentru el însă totul părea forțat, obositor. Și poate ceva nesiguranță și unele sechele din trecut. Nu reușise încă să vadă sub masca asta a lui T și probabil că nu va mai avea ocazia. O săptămână nu e de ajuns să dai în lături măști fixate de prea mult timp. Căci asta simțea, T avea o mască aproape fixă, nu ca a lui, mobilă și ușor de dat jos.

„Am auzit că pleci.”

„Da, mai am o săptămână.”

„Îmi pare rău. Erai printre puținii cu care mai puteam vorbi aici. Restul-s niște ciudați.”

Era surprins de vorbele astea. Nu știa că T gândește așa despre el și acum se bucura că luase masca zâmbitoare. Nu prea vorbiseră,

și când o făcuseră vorbiseră numai ciudățenii. Chestii în glumă, ca să le facă ziua tuturor mai amuzantă. Și chiar le reușea.

Liftul îi ducea în jos în tăcere. M se studia în oglindă, părând că-și verifică ținuta, dar verificându-și de fapt masca. Părea că stă bine, însă îl deranjau crăpăturile de la marginea feței.Trebuia să-și facă una de schimb, mai trainică poate. Pe asta o folosise doar câteva luni și era deja aproape gata. Se vedea că nu era originală, de firmă. Poate ar fi trebuit să cumpere una mai scumpă dar atunci, când se angajase, nu avusese fondurile necesare. Acum ar fi avut, dar cumva se și atașase de masca lui. Așa cum se atașa de toate lucrurile și oamenii pe care îi credea ai lui. T nu era încă al lui, dar putea fi. Și asta îl bucura cumva. Era mereu pregătit pentru și mai mulți oameni. În timpul ăsta T se juca cu pachetul de țigări și privea în jos, gândindu-se la ceva. La ceea ce vor vorbi afară, sau cine știe la ce. Poate la vreun joc pe calculator. Doar asta știa despre el, că-i plac jocurile. Și cumva asta i se vedea și pe mască, pentru că avea o paloare de gamer, o lipsă de aer și poate un prea plin de fum. Jos, în hol, cei doi paznici îi priveau absent. Fețele lor comune și triste n-aveau măști. Erau de mult prea resemnați să mai încerce să pară altceva decât erau. Doar instrumente ale altcuiva, fără mare valoare sau capacitatea de a face și altceva. Și ei erau comozi și oarecum fericiți. Îi invidia uneori, pentru că, nefiind destul de înalți să vadă peste biroul lor, nu tânjeau nici la altceva. Și asta le făcea viața ușoară.

Poarta rotativă de la intrare îl irita mereu prin stupizenia ideii. Cumva, cineva, într-un mare birou de proiectare, gândise că noi, oamenii, avem nevoie să ne învârtă cineva ușa. Deși e atât de ușor s-o împingi. Și mergeau amândoi cu pași mici de copii de cinci ani, așteptând și încercând să nu te apropii prea mult de geam ca să nu rămâi prins în interior ca un gândac sau șoarece în cursă. Și masca lui se mai crăpă un pic lângă urechea stângă și lui îi era

frică să nu cumva să se vadă. Dar T mergea impasibil și nu vedea nimic. Și asta era ok.

La locul de țigară nimeni. Exact cum îi plăcea lui. El nu fuma, deși cândva fumase mai cu poftă decât majoritatea. Dar drogul ăsta nu-l subjugase ca pe alții. Și era mai bine pentru el, pentru că fumul strică măștile și lui îi plăceau atât de tare măștile lui.

Singurul lui drog erau oamenii. Îi plăcea să-i consume din ce în ce mai tare, fie pe de-a-ntregul, fie pe bucăți. Și pofta nu se termina niciodată, oricât de mulți treceau prin el. Era un lacom și știa foarte bine asta. Dar nu-i mai păsa. Pentru că lăcomia e așa de comună tuturor, chiar și acelora care nu recunosc asta. Toată lumea e lacomă de ceva: de mâncare, bani, băutură sau dragoste. Și toți suntem la fel de lacomi de viață, chiar și cei care o vor terminată.

Ca să-și potolească foamea, uneori el citea sau vedea filme. Și consuma personajele de parcă ar fi fost adevărate și asta îl făcea să vrea mereu mai mult - oameni adevărați. Era ca un cerc vicios din care nu mai putea ieși.

„Să ți-l prezint pe Boris", îi zise T după ce și-a aprins țigara și a băut o gură de cafea.

„Boris?!"

Și T se duse către tufa de lavandă de lângă ei și îi arătă un păianjen uriaș, cocoțat pe o floare movulie. Uriaș, desigur, pentru Europa de Est, dar totuși impresionant.

„El e Boris. Un păianjen-crab. Misumena vatia îi zice științific. Din familia Thomisidae. El mai este supranumit și păianjen-floare, deoarece vânează insecte ascunzându-se în flori. Nu face pânză ca alții, e un vânător activ, de ambuscadă."

T zicea astea cu un zâmbet pe figură, suflând ușor fumul pe nas și mângâind pe spate păianjenul cu un deget grijuliu.

El aproape că rămase cu gura căscată. La orice se aștepta de la T, dar nu la astfel de interese. Și, deodată, pofta lui de oameni îi de-

veni intensă și abia se potoli să nu-l înhațe chiar acolo, pe loc. Știa și el despre păianjenii-crab, pentru că îi văzuse mereu pe orhideele sălbatice pe care le căuta în munți. Acum, în aerul ăla cu miros de levănțică, se simțea excitat la maxim de prospectul unei noi capturi.

„Da, când eram copil eram interesat de insecte și păianjeni și toate drăcoveniile astea mici și târâtoare", mai zise T și se îndepărtă de tufa de flori ca să mai bea o gură de cafea.

Îl urmă. Simțea dorința și cum în interior mișca ceva. Pofta aia creștea și el se lupta să nu vină prea devreme. Nu voia să strice totul grăbindu-se. Avea nevoie de răbdare, așa că se prefăcea derutat. Îl îndemna practic să mai vorbească și îl ademenea cu curiozitatea lui. Era ca un pește abisal care își ademenește prada cu o luminiță jucăușă, plasată în dreptul gurii monstruoase. Numai că momeala era conversația începută și prada era T.

Și, simțind că pofta e prea mare, s-a depărtat de el și s-a dus să se mai uite la păianjen.

„Boris, ha?"

Și zâmbea în interior. Pentru că știa că Boris nu era de fapt Boris. Era Tanya. Pentru că păianjenul era o femelă, mare și mândră de corpul ei. Și răspândea atâta feminitate în jur și el o plăcea deja. Pentru că el prefera partea feminină cu care nu era în competiție. Se uitau unul la altul drept în ochi, el cu cei doi pe care îi lăsa masca să se vadă, iar ea cu toți opt. Și simțea că și ea îi zâmbea, pentru că știa și ea ce tip de prădător e el. Iar când a dat să se ridice, păianjenul i-a făcut cu ochiul, strengărește. Și el a fost încântat.

„Știi că de fapt e o femelă? Sau așa cred… parcă am auzit undeva că cele mari sunt femele. Ei sunt mici, și uneori ele îi mănâncă", îi zise lui T

„Știu, dar mă prefac că nu. Îi zic Boris pentru că vreau să fie un tip de-al meu, nu o femeie. Și da, nu știu dacă la specia asta îi mănâncă pe ei, dar la unele clar da. Ca și la oameni, de fapt."

„Cum adică?"

„Păi, man, simplu! Și pe noi ne mănâncă astea, nu vezi? Folosesc sexul doar ca pe o monedă de schimb. Și dacă primești, ești pe datorie toată viața! Da, suntem ca și mâncați! Le urăsc! Și dacă vreau vreodată să fiu cu vreuna, e doar ca să i-o trag și gata. Și fug apoi cât de departe pot. Mai bine un fleshlight cinstit la vremea lui sau la curve decât o relație de durată cu vreuna! Măcar la curve plătești înainte, nu după, ca la celelalte."

Trase apoi din țigară și, satisfăcut, zâmbea superior. Se foi, pofta din el ajunsese să îl domine aproape, și tot se uita la păianjen să vadă ce-i zice. Tanya doar zâmbea și aștepta curioasă. Câte-odată clipea cu unul dintre ochi și mai mișca unul din picioare. Aproape că îi auzea gândurile lui M și asta o făcea fericită. Știa că e de-al ei și se simțea în siguranță. Pe celălalt îl ura pentru că o atingea în fiecare zi și asta nu-i plăcea.

„Interesant. Nu știam!"

„Da, man! Tu ești mai romantic, am văzut… Am văzut cum te uiți la ele, mai ales la… știi tu cine. Ha ha, este că te-am ghicit?"

Se foi puțin, surprins că știa despre el atâta. Și în interior simțea emoții, dar de alt fel. Pofta se lupta acum cu un mic dezgust. Pentru că îl dezgusta faptul că T știa de el și Ea.

Aerul aproape că se transformase în lichid și respira mai greu acum. Era vâscos și cerea efort să îl aspire. Faptul că T îl consumase pe el sau că era pe cale să îl consume îl înfuria de-a dreptul. Era tot numai foc și în gură avea un gust amar.

Numai el ar fi trebuit să îi consume pe alții!

Ochii îi luceau ciudat în lumina aia aurie a dimineții și masca începuse să se rupă și mai tare. Îi era teamă că o să cadă de tot până la urmă și o să-l vadă toată lumea așa cum era de fapt. Și asta

nu era bine pentru nimeni. Așa că încerca timid să schimbe subiectul…

T însă continua:

„Man, ești prea sensibil. Nu mai fi prost… că nu ești! Nu trebuie așa cu tipele astea… Ia-le tare, ascultă-mă pe mine! Și după, dă-le naiba! Eu dacă aș fi ca tine i-aș trânti organu' pe masă și apoi i-aș…"

M însă nu mai asculta. Sau nu mai auzea. Începuse să vadă roșu în fața ochilor, ăia doi care erau descoperiți de mască, iar în urechi auzea un țiuit mai puternic decât orice. Și pofta se transformase în greață de tot și un tremur ciudat îi cuprinse interiorul. Încerca să se oprească, însă era greu de tot. Simțea cum masca începe să-i cadă și vedea că nu poate să o țină pe loc. Tanya privea fericită toată scena și fremăta de emoție. Era acum singurul, dar și cel mai înfocat suporter al lui. Și iată că masca îi căzu de tot și de dedesubt ieșea el, cel adevărat. Lucrul ăla fioros care se ascundea mereu sub măști, de care aproape nimeni nu știa. El îi spunea ursul. Iar ursul nu consuma oameni întregi, ci îi distrugea și apoi îi consuma pe bucăți. Și odată ieșit nu se mai oprea decât după ce făcea ceea ce știa mai bine: să distrugă. De obicei nici nu afla ce face ursul, pentru că nu-și amintea mai nimic sau doar vag secvențe. Cum fusese în studenție când îl văzuse scurt pe urs umilindu-și prietenul cel mai bun după ce aproape îi zdrobise oasele de perete, sau atunci când jucase fotbal cu capul tipului ăla uriaș, sau când avusese un cuțit în mână și amenințase. De cele mai multe ori însă avea doar senzația că ceva rău se întâmplase și știa doar că îi era rușine de trecutul ăla în care apăruse. Și poate de aia mergea mereu cu măști la el. Dar nu mai avea ce face. Ursul apăruse și preluase controlul.

*

T nici nu și-a dat seama ce l-a lovit sau de ce. Pur și simplu încetase să mai fie, iar ursul îi consuma creierul ce-i cursese din

cutia craniană și care zăcea acum lângă locul de fumat. Oamenii fugiseră care încotro și era o liniște apăsătoare… Și totul era plin de sânge, ca într-un tablou grotesc ce nu-și avea locul într-o dimineață așa strălucitoare ca cea de azi.
Tanya rânjea de la locul ei, fericită. Ar fi mâncat și ea un pic, dar era prada lui și își știa locul. Și simțea o liniște știind că omul ăla care o deranjase de atâtea ori cu mângâierile lui obscene nu mai era.

El sau ursul din el, consuma ce rămăsese din T. Și, consumând carnea, primeau și gândurile lui și începuseră să afle tot despre el. Și era și traumă, dar și puțină speranță. Și sub învelișul ăla de tip feroce și misogin găsiseră un copil speriat și timid, ce fusese refuzat de prea multe femei, de prea multe ori. Și se ascunsese cu masca aia imobilă, fixată, tocmai ca ele să nu-l vadă cum era de fapt. Speriat și fricos, dar sperând că vreodată una cu suflet mai bun să-i poată dezlipi masca de pe față și să-l vadă și pe el cum era de fapt.

Prea târziu acum însă. T, nu mai era și nu va mai fi vreodată… ursul avusese grijă de asta.

*

Nu știa cât timp se scursese de când se întorsese în birou și cum de nu văzuse nimeni ce făcuse. Era la masa lui de lucru și părea că-și face treaba la fel ca dimineață. Muzica încă îi bubuia în căști, iar zidul de gheață după care se ascundea Ea era încă netopit. Biroul era acum aproape plin, iar insulele aveau fiecare naufragiatul său, fiecare făcând orice ca să scape de acolo, trimițând SOS-uri și aruncând sticle cu mesaje de ajutor în marea de plictiseală generală.

El purta o mască nouă, una care mima indiferența. Tot ieftină însă, și cineva versat ar fi văzut foarte ușor că numai indiferent nu era… Dar na, prețul măștilor fusese mare încă de la început. Cumva spera ca totul să fie doar un vis rău, însă știa că nu e așa. Știa

pentru că simțea încă pe dinți gustul lui T și se simțea sătul, aproape scârbit de cât de mult consumase.
Și și-o mai amintea pe Tanya cum țipa fericită și cum se uita la el cu extaz. Fusese azi eroul ei fără să vrea. Și ea-l iubea așa cum numai păianjenii știu să iubească. Pentru că, dacă l-ar fi putut cuprinde, i-ar fi mâncat capul imediat, atât de mult îl iubea acum.

Omul de sub ape venise și îl chema la o cafea. Și, ca să păstreze aparențele, se duse cu el, încercând să scape de senzația asta urâtă care îl urmărea ori de câte ori o mască îi cădea pe jos. Și era și puțin curios despre ce aveau să discute azi. Ce subiect avea să abordeze azi. Ce ciudățenie avea să îl facă să uite ceea ce tocmai făcuse?

„Mi-a zis Tanya că l-ai mâncat pe T! E adevărat?"

Și masca indiferenței începu să crape și el nu mai știa ce să răspundă sau ce să facă.

Poate ar trebui să sară sau să spargă o gaură în zidul ăla de gheață și să se ascundă acolo cu Ea… Sau măcar să o roage să-l învețe să ridice ziduri din astea după care să te ascunzi. Pentru că măștile lui tot cădeau și nu mai voia să vadă mulți cum e el de adevărat.

În colțul biroului, în locul cel mai întunecat, T se balansa ritmic înainte și înapoi, așa cum pe vremuri văzuse copiii din orfelinate. Cu chipul gol și ochii fără lumină. De parcă cineva îi golise întreaga minte.

Deasupra tuturor, Tanya râdea. Roțile corporației scârțâiau ușor iar atmosfera din birou părea apăsătoare și aerul înecăcios și neclar. Deși era vineri, se simțea ca o luni.

August 2023

Turnul

Îi venea să râdă. Toți oamenii ăia care îl urcau zi de zi și făceau cozi uriașe ca să se suie pe el îl gâdilau îngrozitor. Aproape că nu își putea potoli cele 10.000 de tone de oțel să nu se cutremure cu totul de atâta gâdilat. Îi privise la început cu curiozitate și îi fusese drag de ei. Dar un secol întreg în care fusese călcat în picioare de milioane de curioși îi mai retezase din entuziasm. Îi observase cum treceau ca valurile mării, lăsând în urmă doar rămășițe ale pașilor lor și o durere surdă pe care o simțea în trepte și în lifturi de la atâția pași.

Atâția pantofi, cizme, bocanci, tocuri înalte și joase, sandale îi făcuseră vânătăi care nu se mai vindecau și dureau fără întrerupere. Noroc că, în ultima vreme, toată lumea purta pantofi sport cu talpă moale, care nu-i mai făceau vânătăi noi, dar îl gâdilau groaznic.

Țipase o vreme, dar fără rost. Ei tot veneau și el tot îi observa și atât. Și văzuse cum cei mai mulți veneau doar o dată să-l vadă și apoi dispăreau pentru totdeauna. Alții însă se întorceau mereu și mereu și le vedea semnele timpului crescând pe față și pe corp. Cum felul în care se îmbrăcau se schimba din ce în ce mai rapid și cum toți, până la urmă, veneau mirosind a decădere și mersul lor devenea încet și nesigur… pentru ca apoi să nu se mai întoarcă vreodată.

Așa înțelesese că viața lor e mult mai scurtă decât a lui și că toți cei pe care îi văzuse până acum dispăreau sau aveau să dispară mult înainte ca el să sufere aceeași soartă.

Încercase să le vorbească la început, să-i întrebe ce fac și de ce se suie mereu pe el. Dar ei fie nu auzeau, fie nu înțelegeau ce le zicea. Poate auzeau, dar nu voiau să-i răspundă, geloși fiind pe viața lui mai lungă și pe faptul că el nu îmbătrânea mai deloc.

Înțelesese cândva că oamenii sunt invidioși pe binele celorlalți și, de cele mai multe ori, nu se bucură pentru ei, ci îi pizmuiesc.

Astăzi încerca să-i ignore și el pe ei. Și poate nu i-ar fi păsat așa de tare lipsa unui răspuns dacă nu l-ar fi gâdilat așa de tare.

Ca să se poată stăpâni, încerca să se uite undeva mai departe, la orașul ăsta în care stătea și la oamenii care nu se uitau mereu la el și nu veneau să se suie pe el. Pe ei îi iubea mai mult. Pentru că doar cei ce stăteau departe de el puteau să-l vadă așa cum era el de fapt.

Căci și asta știa de ceva vreme: cei ce se suiau pe el nu o făceau pentru el, ci pentru ei. Iar cei ce îl iubeau cu adevărat stăteau departe, doar privindu-l din când în când cu admirație. Așa că îi căuta pe cei ce meritau pe malul râului, sau pe insulă, sau pe bulevardele largi pe care le știa așa de bine.

În fiecare zi cerceta curios orașul pentru a găsi pe cineva special pe care să-l privească toată ziua. Și încerca să-l înțeleagă pe cel ales, să-și închipuie viața lui și dacă era fericit sau nu. În felul ăsta își închipuia că e și el un alt om al orașului și singurătatea lui se va reduce un pic.

Pentru că se simțea singur, chiar înconjurat de atâția oameni și clădiri frumoase. Nu avea niciun prieten în tot orașul, deși se străduise. Vorbise la început cu toate clădirile din jur. Însă ele erau invidioase pe el pentru că era așa înalt și nu voiau să-i răspundă.

Până și catedrala cea mare și veche era rănită în orgoliul ei. Oamenii veneau acum mai degrabă la el decât la ea și ea se supărase. Îi spusese că ea vorbește doar cu Dumnezeu și să o lase în pace. Și, deși timpul trecuse, nimic nu se schimbase. Pentru că, fiind făcute tot de oameni, clădirile aveau și ele aceleași sentimente ca și ei. Și supărarea lor era la fel de lungă ca viața.

Astăzi părea o zi din aia în care nu găsea nimic și deja se posomorâse un pic. Știa că, dacă o ține tot așa, luminile pe care și

le aprindea seara nu o să fie prea strălucitoare și orașul o să-i știe supărarea…și nu voia ca el să afle. Căuta în continuare pe cineva…

O văzuse când ieșise din metrou și cum, dezorientată puțin, ajunsese în final lângă râu. Părea ca și căzută din cer în mijlocul acelui furnicar de oameni și clădiri ce constituiau orașul lui. Era puțin speriată, dar și un pic încântată și părea singură ca și el. Poate asta îi atrăsese privirea. Cei singuri tind să se recunoască în mulțimi și el cu siguranță o văzuse pe ea.

Ea încă nu-l văzuse pe el, sau poate că îl văzuse, dar nu-i dăduse încă de înțeles asta. Privea apa întunecată a râului și se minuna de miile de oameni ce-și pierdeau vremea pe malul lui. Prin fața ei vapoarele pline cu turiști treceau unul după altul, toate țipând către ea și spunându-i că era frumoasă. Dar ea nu auzea și vapoarele plecau supărate și nebăgate în seamă. Așa erau vapoarele, supărăcioase de fel. Și turnul i-ar fi spus asta, pentru că da, ea era nespus de frumoasă.

Știa de mult care erau femeile frumoase, pentru că văzuse milioane în viața lui. Le admirase mereu mai mult pe ele decât pe ei și așa își dăduse seama că și el era bărbat. Și oțelul din care era făcut tremura imperceptibil când vedea câte o fată drăguță. Iar ea cu siguranță era frumoasă, pentru că el deja tremura ușor și toată jena aia făcută de pașii celor ce urcau pe el începuse să dispară.

Își dăduse deja seama că nu era de pe aici. Avea în ochi teama aia a noului venit, dar și speranța, determinarea și curiozitatea lui. Era tânără, poate prea tânără pentru a fi așa de singură într-un oraș așa de mare. Avea părul lung și buclat revărsat frumos pe spate ca o cascadă, mâinile lungi și delicate, gâtul lung și frumos și era înaltă pentru o fată și slăbuță, cu o eleganță naturală care îl făcea pe el să pară greoi și brutal.

Fața îi era luminoasă și, când un gând frumos o făcea să zâmbească ușor în colțul gurii, radia o căldură care topea toate inimile

din preajmă. Până și una de oțel ca a lui nu prea putea să reziste mult.

Se gândea la ceva cu neliniște, dar și cu speranță. Noii veniți de multe ori au gânduri din astea… fie se gândesc la cei lăsați în urmă, fie la cum va fi viitorul. El putea doar să presupună la ce se gândea ea… Cât de tare ar fi vrut să o întrebe! Dar ele nu răspunseseră niciodată, așa că nu mai încerca de o sută de ani.

Așa că se mulțumea doar să o privească. Și începea deja să o iubească, pentru că da, le iubea mereu pe cele frumoase care stăteau pe malul râului. Mai ales pe cele care visau cu ochii deschiși, așa cum părea că face ea. Își zicea mereu că seamănă cu cei care visează cu ochii deschiși, pentru că și el asta făcea toată ziua.

Ea se gândea la problemele ei și încerca poate să afle un răspuns. Nu băga în seamă pe cei ce treceau pe lângă ea. Nici privirile admirative ale bărbaților. Deocamdată nu avea timp de ei. Își dădea seama că nu are cum să nu reușească și că trebuia să găsească o soluție. Ținea o sticlă de apă în mână și, deși îi era sete, nu bea. Era prea concentrată.

Norii începuturilor într-un loc nou și o viață nouă îi stricau buna dispoziție și încerca să-și revină și să o ia din nou de la capăt. Să lupte ca să poată să-și vadă visul cu ochii. Mai avea o grămadă de lucruri de rezolvat și se simțea un pic obosită. Cât de bine i-ar fi făcut acum un umăr pe care să-și lase capul pentru o secundă doar!

Se uită puțin împrejur și atunci văzu turnul. Cumva îl ratase până atunci, deși domina tot orașul. Și aștepta de o viață să-l vadă cu propriii ochi și acum iată că era acolo în fața ei. Și parcă toate problemele se scurseră ca prin minune și ea zâmbi frumos uitându-se la el.

Ochii săi verzi luciră fericiți și chipul ei se lumină a optimism. Da, va reuși! Și turnul parcă îi zise „totul va fi bine”, așa cum și ea spusese altora pe care îi lăsase în urmă. Și i se părea că tremură

din toate grinzile sale de oțel și că îi zâmbește. Și da, știa cumva că totul va fi bine și viața ei va fi așa cum visase. Și turnul îi era prieten și poate călăuză.

Se ridică și, cu forțe noi, plecă înapoi spre metrou și spre problemele ce trebuiau rezolvate. El rămase pe loc și se uită după ea. Tremura din toate grinzile și îi era frică să nu-i cadă din nituri și să-l certe iar oamenii care aveau grijă de el. Îl mai certaseră mai demult când se îndrăgostise de altă fată în tinerețea lui. Atunci îi căzuseră trei nituri de la tremurat. Acum încerca să evite asta, dar nu știa dacă va reuși. Zâmbea totuși și zicea întruna că totul va fi bine! O privea cum intra în metrou, dar știa că o va mai vedea pe malul râului privindu-l pe el. Și viața lui va fi pentru o secundă mai frumoasă acum că avea pe cineva ca ea în orașul său. Și nimeni nu-l mai gâdila și se simțea din nou tânăr ca acum o sută de ani. Inima de oțel bătea din nou a fericire. În seara aia, când își aprinse luminile, le aprinse doar pentru ea. Și erau mai strălucitoare și mai optimiste ca oricând. Și orașul văzu și zâmbi și el.
Și totul va fi bine!

Septembrie 2023

Muie Kafka

Camera e goală. În sfârșit sunt singur. Vangelis în boxe. Muzică după atâta timp de gălăgie. Un suc rece și ceva ciocolată în loc de cină. Visez urmărind gândacii ce prind curaj pe marginile mai umbrite ale dulapului din centrul camerei. Acum câțiva ani îmi făceau silă. Acum sunt doar o parte din viața de student. Am trecut prin atâtea împreună că simt că ne leagă un adevărat legământ. Ei încearcă să nu te facă de căcat, când vine vreo gagică la tine, tu nu-i mai omori decât când devin extrem de tupeiști.

Când se mai întâmplă accidente și vreun nesăbuit apare sub ochii fetei, te prefaci indiferent. Îl apuci cu nonșalanță și te faci că-l mănânci sau pur și simplu îl dai pe ușă afară. De fapt, pe geam.

Sincer să fiu, faza cu mâncatul am încercat-o, doar o dată și nu prea a mers. Fetele nu-s prietene cu gândacii de regulă. Aia de atunci a fugit oripilată. Mai bine. La câte ar fi văzut mai încolo, a scăpat ieftin așa. Măcar încă o poți privi în ochi când o mai vezi în căminul fetelor. Sau la cursuri, dacă te apucă vreo nostalgie și te prezinți. Îi zâmbești ușor. Îți zâmbește crispată.

Semiîntunericul înfășoară camera într-o atmosferă de ușoară civilizație. Umbra întotdeauna acoperă defectele și face să pară totul mai mult decât e. Poate de aia ne și plăcea atâta în vremea aia. Atât de tare, că devenisem un fel de vampiri. Ieșeam odată cu apusul și ne ascundeam la răsărit. Sugeam bere, nu sânge. Dar o făceam de parcă era singura noastră hrană. Și pentru că o făceam doar noaptea, lumea putea încă să creadă iluzia că suntem cineva. La fel și noi.

„Cucerirea paradisului” răsună frumos în boxe. O pun de la capăt ca să o aud mai bine și închid ochii. Mă las purtat pe melodie, poate mă duce undeva departe, acolo unde nu știu încă că vreau să plec.

Simt că ațipesc și cedez dulceții nopții fără să mă mai lupt. Dulceața ciocolatei luate cu ultimii mei bani rezistă și ea pe limbă și îmi aduce un strop de bucurie. Cioc, cioc, timid la ușă.

La început mi se pare că e doar un vis. Îl înlătur ca pe o muscă agasantă și-mi văd de adormire. Melodia încă sună frumos și abia aștept să o pun de la capăt.

Cioc-ciocul insistă. Deschid ochii și mă încrunt. Toți sunt acasă, sesiunea e gata. Vor veni peste o săptămână. Eu am zis pas și am rămas.

- Intră! zic tare să se audă din hol, deși știu că am încuiat ușa. Poate scap și se convinge că n-am chef. Cioc, cioc, din nou, parcă puțin mai tare. Ok, fie. Înot printre nervi și ajung la ușă ușor obosit. Am să i-o tai scurt. Ce tupeu să mă scoată din adormirea mea! Deschid ușa, gata să-l ușui pe intrus. Mă blochez chiar în timp ce vreau să fiu nesuferit. Strigătul îmi îngheață în gât și mă zgârie pe interior.

De dincolo de ușa întredeschisă o tipă mă privește curioasă din întunericul de pe hol. Singurul bec de pe tot culoarul e la ceva distanță și abia îi disting formele. Nu e nici frumoasă, nici urâtă, nici slabă, nici grasă, nici blondă, nici roșcată. O lucire vie însă se varsă din ochii ei către mine și mă pierd cu totul.

Încerc să mă salvez cu un „bună seara", însă nici asta nu-mi iese aproape deloc. Vino-ți dracu' în fire, ești mai deștept de atât.

- Bună! zise timid zâmbind frumos. - Ți-am auzit melodia când treceam pe coridor. Îmi place tare mult! Muzică, nu zgomot! Și nu îndrăznesc de regulă să fac asta, dar mi-ar plăcea să intru să ascultăm împreună…

Aud ce zice, dar parcă nu înțeleg. Privesc tâmp către ochii ce mă hipnotizează și nu mă lasă să mă mișc. Inima bate în reluare și timpul stă în loc o clipă. Cât să-mi dau seama în ce stare e camera. În ce stare sunt eu. Măcar de m-aș fi bărbierit în veacul ăsta. Și măcar dacă dădeam un pic cu aspiratorul prin cameră. O fi și mirosind a închis… de-aș fi știut.

Baigui ceva ca să intre și îi fac loc. Intră.

Se oprește un pic să studieze locul, apoi merge către masă și scaunul din fața ei. Se așază. Încă zâmbește. Încep să sper că nu a speriat-o prea tare ce a văzut până atunci.

Mă așez și eu pe patul de unde mă ridicasem. Macar de m-aș fi bărbierit de dimineață, îmi fuge iar prin cap.

Ea se uită la mine și așteaptă să zic ceva. Melodia se termină și liniștea apasă ca o nicovală spațiul dintre noi. Mă simt greu și

idiot. O broboană de sudoare mi se scurge pe frunte. E cald, dar nu așa de cald. Simt că zâmbetul inițial i se dizolvă într-o bruscă dezamăgire.

Trebuie să fac ceva!

Mă ridic și dau drumul iar melodiei să curgă. Apoi îi ofer ultima bucată de ciocolată și un pahar de suc. Cu coada ochiului mă uit spre oglindă așteptând să văd grozăvia. O față ce seamănă cu a mea, bărbierită fresh, se uită înapoi de acolo. Eram atât de sigur că-s ponosit și urât. Nu țin minte să mă fi bărbierit recent. Și nu am mai fost beat de când au plecat ăștia…

Năucit de descoperire mă așez la loc. Mă uit la fata din fața mea… Zâmbetul îi revine. Îmi dau seama că e mai frumoasă aici, în cameră, decât era pe hol. Deși mă simt ciudat las lucrurile să curgă. Facem cunoștință. Îi uit numele imediat ce mi-l spune. Probabil la fel și ea. Vorbim mai bine cu „tu" decât cu numele.
M-a mai văzut prin campus mai ales serile. Îi spun că serile sunt domeniul meu de joacă și râd fals încercând să par cool. Nu e impresionată prea tare. E încântată însă că avem aceleași gusturi muzicale. Nici la ea în cămin nu se ascultă de regulă așa ceva. Azi venise la un fost coleg de liceu care zicea că stă pe culoar cu mine. Îl știu. Nu ne prea frecventăm. Îi spun. Râde și-mi zice că nici ea nu-l prea place dar are nevoie să trimită un pachet. Ăla oricum a uitat și a plecat fără să o anunțe. Așa că iat-o la ușa mea în semi-întuneric întrebându-se cine ascultă Vangelis în cămin. Doar eu, spun. Și doar când știu că nu mă aude nimeni. Dacă știam că asculți nu aș fi îndrăznit. Nu se potrivește cu imaginea mea de ratat.

O lucire de ochi negri și întunecați îi alunecă pentru o clipă peste chip. E așa de scurtă că mi se pare că am visat. O privesc lung dar nu-mi dau seama ce a fost. Ea are ochi luminoși și veseli. Nicidecum severi și negri și urâți. Îmi zic că am făcut vreo boacănă și am supărat-o. Poate a înțeles că nu vreau să fie aici. Dar

vreau. Acum câteva minute nu știam încă, dar voiam atât de tare. Să ascult și să ne ascultăm.

Îi spun toate astea pe nerăsuflate. Se înviorează. Bem suc, gustăm din ciocolată. Melodia ține la nesfârșit. Vorbim și vorbim. O dulceață îmi înfășoară capul într-o amețeală de nebun. Nu știu ce mi se-ntâmplă. Poate așa e fericirea. Îi sorb cuvintele, îi citesc mișcările. Un parfum de flori și fân proaspăt cosit se împrăștie în cameră și pare că suntem într-o poveste.

Închid ochii încet, încet, ca și cum n-aș vrea să alung un fluture ce mi s-a așezat pe gene. Când îi deschid din nou suntem în pat. Îmbrățișați ca într-un dans fără sfârșit. Valuri de păr lung mă cuprind și mă mângâie tandru. Camera pare că zboară prin văzduh și noi ne privim adânc în ochi, topindu-ne unul în altul. Carnea mă doare de plăcere și de săruturi. Aș vrea să-mi amintesc numele pe care i l-am uitat la început ca să-l pot striga. La fel și ea. Ne rostogolim pe câmpia asta nesfârșită de plăcere. Trec ore întregi și lunga melodie nu pare să se termine. Mă strânge între coapsele-i zvelte și mă mângâie cu sânii drepți. Alunec și tot alunec înspre ea ca într-o pierdere de sine. Mă simt consumat și mă las consumat și cu fiecare parte din mine ce se pierde simt că mă eliberez de toate.

O privesc în ochii ce-și schimbă culoarea cameleonic. Un curcubeu de scântei arzătoare se varsă către mine și prin mine. Simt că am ajuns la marginea universului și sunt gata să explodez ca într-un nou Big Bang de fericire.

Spălate-pe ochi! Comanda vine de undeva din niște ochi negri ce mă urmăresc de deasupra. Amintiri cu aer de copilărie și șah mă inundă ca un torent de noroi și tristețe. Mă panichez. Fata din brațe se dizolvă în eter și îmi scapă printre degete ca o ceață din trecut. Extazul e încă acolo dar s-a amestecat cu disperarea. Dau din mâini căutând să o prind atât cât mai pot. Simt că lunec în

afară și încerc să mă prind de ce-a rămas din ea. Măcar de i-aș ști numele ca să o chem. Să-i spun să rămână. Să-mi spun să rămân!

Spală-te pe OCHI!!! Strigătul mă lovește iar cu puterea unui baros. Poziția e compromisă, matul vine imediat. Sunt pierdut!

Sar în sus cu ochii larg deschiși. Extazul e acolo, gata să erupă. Dar ea nu mai e. În secunda de dinainte să se sfârșească totul mă văd cu silă dezbrăcat și excitat peste măsură. Camera e goală și întunecată. O melodie de Vangelis rulează pe fundal. Penisul îmi e dur și roșu, gata să erupă. Iar în vârf, privindu-mă cu ochi negri severi, un cărăbuș îl coafează provocator. Mișcă antenele agitat și mă atinge țepos cu picioruşele lui mecanizate.

Erup și-l azvârl învelit în clei alb cât colo ca pe o bombă vulcanică. Oroarea lui se oglindește în oroarea mea și amândoi suntem prinși în hora asta groaznică. Eu n-am vrut. Nici el… Zac neîndrăznind să mișc nimic. Pielea de găină mă acoperă dureros și un sentiment de greață m-a cuprins. Melodia s-a terminat. La fel și visul. Îmi duc mâna la față și simt barba nearanjată și lungă de câteva săptămâni. Pe masă felia ei de ciocolată zace neconsumată. Privesc lung și debusolat o lamă de cuțit ce se zărește pe masă. Tremur. Măcar de mi-aș aduce aminte cum o chema! Mă gândesc furios. Degeaba. Noaptea curge încet către orele scurte ale sale. Gândacii mișună pe sub dulap. Eu zac. Lângă mine Kafka râde cu gura până la urechi.

Muie, băi Kafka! urlu în întuneric. El râde și mai tare.

Iulie 2024

Ecranul Albastru

„Pentru un somn perfect, utilizați pernele Ultra Sleep cu interfață neuronală. Ultra odihnă, ultra-fericire, UltraSleep”

Cu asta începuse totul. Mr K. zâmbea ușor amintindu-și primul slogan al companiei lui, devenită aproape peste noapte un imperiu planetar.

Cocoțat la ultimul etaj al turnului său din centrul uriașului Tokyo se simțea regele de necontestat al planetei. De aia își și spunea Mr K. De la Mr King.

De ce King? Poate pentru că putea, pentru că așa se simțea de când se știa. Chiar și înainte de succes. Desigur, nu avea o coroană și nu era rege în adevăratul sens al cuvântului. Dar era primul om din lume care putuse vindeca insomnia definitiv. Miliarde de oameni dormeau și trăiau acum mult mai bine decât înainte. Și banii lor curgeau către el precum un râu nesecat, drept mulțumire eternă. Iar asta îi ținea loc de coroană.

Livrase ceea ce promisese! Și chiar ceva în plus. Gândul ăsta îl făcea să alunge toate celelalte îndoieli pe care le mai avea. Era primul și unicul rege.

Singurul lucru care i se părea oarecum ciudat era faptul că nimeni nu își imaginase asta înaintea lui. Privind în urmă era atât de evident totul. O pernă conectată care să te facă să dormi mai bine folosind descoperirile tehnologice în domeniul neuroștiințelor și al inteligenței artificiale, ajutate de viteza de comunicare extremă ale rețelelor 5G și 6G. În termeni simpli, inventase un obiect care putea masa electromagnetic fix centrii nervoși care provocau un somn profund fix în modul în care trebuia.

Desigur, fuseseră nevoiți să facă multe încercări. Mii de cobai de laborator, de la minusculii șoricei albi până la pisici, câini și mai pe urmă primate, le arătaseră drumul prin somnul lor mai mult sau mai puțin reușit. Moartea instantanee sau somnul narco-

tic din care unele specimene nu putuseră să mai fie trezite, precum și diversele efecte neașteptate pe care le înregistraseră de-a lungul a mii de experimente, lărgiseră puterea lor de cunoaștere asupra somnului, dar și a creierelor în același timp. Și patentele curseseră unul după altul. La fel și cadavrele animalelor.

Dar nu poți face omletă fără să spargi… Înlătură gândul cu mișcarea unei mâini. Scopul era mai important chiar atunci când iubești animalele. Înghiți în sec. Universitățile cât și clinicile axate pe medicina somnului sau cea psihiatrică le bătuseră la ușă sperând să obțină acces sau date, doar spre a fi refuzate. Uneori și competitorii săi din domeniul tehnologic. Toți se ploconeau acum pentru o fărâmă de atenție. La fel ca el, atunci, demult, când încercase să le ceară ajutorul. Dar atunci încă avea glas de om mic și vocea nu-i ajungea la urechile marilor. Acum era fix invers.

Râse scurt și scutură din cap ca pentru a-și alunga aceste amintiri ale umilinței de altădată. Acum el era șeful și încerca plăcerea absolută a reușitei sale. Vechii stăpâni deveniseră cerșetorii de la ușa lui. Așa le trebuie. Mâine le va fi și mai rău!

Privi scurt către propria reflexie ce se zărea în geamurile ce îl despărțeau de noaptea de afară. Gol, atletic, frumos ca un zeu! Corpul lucrat la sală și în numeroase saloane de operații sau proceduri estetice avea un aspect regal. Regele Soare în persoană ar fi fost invidios. Doar puterea absolută îi mai lipsea. Un milimetru.
E timpul să îl parcurgă!

Să ajungă în sfârșit acasă! Masca de binevoință va cădea și toți o să se încline! Partida e deja câștigată, iar ei nici nu au început să joace! Ne-sportiv, da! Dar a juca cinstit e doar pentru profani!

Se îndreptă spre postul de lucru stingher dintr-o parte a uriașei camere ce îi servea drept palat și dormitor, gata să pornească revoluția. Se mișca încet, luându-și timp pentru fiecare pas, pentru fiecare mișcare a mâinilor. Reflexia îl urma și îi răspundea la zâmbetul de învingător. Frumos ca o panteră gata să sară pe antilopa

ce nu știe încă nimic. Simțea deja victoria. Simțea miros și gust de sânge. Era excitat.

Cu fiecare pas în plus la care îl forța dimensiunea camerei sale era și mai încrezător. Pentru el distanța era o măsură fixă a succesului. Pentru că fiecare metru în plus valora milioane pe piața imobiliară saturată a marelui oraș. Și risipa asta de pași nefolosiți îi sublinia, atât lui cât și rarilor vizitatori, valoarea sa colosală.

Și cele 100 de etaje goale ale turnului în care locuia aveau același rol. Cei ce veneau așteptau ore întregi pentru permisiunea de a urca. Uneori pauze neprevăzute îi opreau pentru un timp aparent nespecificat la unul dintre etajele inferioare. Aici primeau doar apă și din când în când ceva de mâncare. Desigur, totul era calculat la secundă în funcție de starea inițială și cea dorită pe care fiecare vizitator trebuia să o aibă la întâlnirea cu regele său. Și toți ajungeau sus cu ideea exactă a valorii lor insignifiante.

De asta se ocupa Integralul. Supercomputerul lui cu AI integrat. Asul său din mânecă. Norocul lui. Da, Norocul. Căci el fusese un fel de copil din flori. Nedorit la început. Aproape că stricase totul, numai ca să deschidă alte noi perspective.

Apăruse din simplul fapt că primul model de perne conectate avuseseră o viteză prea mică de procesare a datelor și un succes uriaș la public. Oamenii trăiau într-o adevărată pandemie de insomnie și oboseală cronică adusă de modul de viață dependent de tehnologie. Așa că perna minune ce le oferea în sfârșit o soluție zbura de pe rafturi, iar oferta nu putea acoperi cererea. Nici creșterea prețului nu adusese o cerere mai scăzută; ba din contră. Și cei ce nu sufereau de insomnii sau oboseală o voiau. Toată lumea își dorea somnul perfect, venit la comandă la o apăsare de buton. Fără pastile, fără mișcare, fără alimentație sănătoasă, fără nicio opreliște sau încurcătură. Totul funcționa și utilizatorii dormeau un somn perfect. Dar timpul de procesare a datelor și al stării fiecărui creier ce trebuia adormit era prea lung. Din nefericire, perna

putea să-și adoarmă utilizatorul doar după ce sute de senzori măsurau activitatea cerebrală a fiecărui individ. Trebuia știut exact ce și cum trebuie stimulat pentru a livra somnul perfect. Iar asta costa timp și resurse pe care sistemul primului model nu le putea asigura la scară mare. Cu cât succesul devenea tot mai evident, cu atât calitatea serviciului propus scădea.

Așa că sarcina căzuse, odată cu upgrade-ul la modelul 2.0, în sarcina unor centre de date uriașe, interconectate și distribuite pe plan global. Viteza de procesare era nemaiîntâlnită în istorie și deschisese noi oportunități. Banii nu mai fuseseră o problemă și firma putuse să achiziționeze aproape fiecare centru de servere sau date de pe pământ, la prețuri la care niciun dezvoltator nu visase.

Nici energia pentru ele nu mai era greu de obținut. Ba mai mult, întregi rețele de utilități, cu centrale electrice nucleare sau baraje uriașe, erau acum deținute. Totul în numele somnului perfect. Atunci apăruseră și problemele. Integralul, așa cum își numise Mr K sistemul de date în amintirea unui alt Integral imaginat cândva de un scriitor rus, începuse să găsească în datele furnizate de perne mult mai mult decât crezuse cineva că e posibil. Găsea că se poate nu doar să găsești cum să adormi un individ, ci mult mai mult. Cu cât era mai inundat de date, Integralul descifra noi și noi lucruri. Devenea clar că în timp avea să poată citi cu claritate gândurile, visele și visurile fiecărui utilizator al produsului. Și știind aproape totul despre modul lor de gândire, putea prezice ce aveau să facă.

Și asta fusese lucrul care aproape omorâse întregul proiect.

Un angajat inferior, cuprins de un impuls anti-corporatist, făcuse public totul pe un forum specializat. Și făcuse asta chiar dacă Integralul semnalase asta înainte cu câteva zile. Însă informația nu ajunsese la rege decât prea târziu.

Scandalul ce urmase fusese ca un război pe muchie de cuțit. Pe de o parte banii și toate datele din lume. Pe de cealaltă etica. Această rămășiță a unei lumi prea visătoare.

Acum, când își amintea, Mr K încă simțea anxietatea de atunci, dar și adrenalina luptei strânse. Îi plăcuse bătălia, dar nu-i plăcuse posibilitatea eșecului, atât de apropiat.

Sigur, lupta fusese inegală și toate casele de pariuri îl desemnau câștigător. Campaniile de defăimare ale angajatului și cele de marketing care se munciseră să sublinieze avantajele incredibile ale produsului, dar să minimizeze gravitatea lipsei de intimitate, costaseră enorm, dar dăduseră rezultat rapid.

O senzație deranjantă rămăsese, ce încă îi provoca piele de găină și fiori pe șira spinării. Trei lucruri răsăriseră din asta.

Primul: nimeni altcineva nu va mai avea acces direct la Integral. Nimeni nu va mai fi între el și infinitul de informații pe care Integralul îl reprezenta. Astfel, singura interfață prin care Integralul putea fi controlat va fi cea din biroul lui.

Al doile fusese decizia de a se izola. Nimeni nu va avea prin el acces la Integral. Doar într-o stare vulnerabilă, de om la limită gata să fie sclav. Astfel luase ființă turnul de 101 etaje din centrul Tokyoului. Gol, cu un singur locatar permanent. Și gândit pentru a frânge voința oricui, oricât de puternic sau de încăpățânat. De jur împrejur păzit de sisteme automate și de o întreagă armată, printre cele mai puternice de pe lume.

Trei și cel mai important: o idee. Oare dacă putem citi gândurile cuiva, folosind pernele conectate, nu putem folosi aceleași perne pentru a spune cuiva ce să gândească? Ce să facă? Cu cine să voteze, cu cine să se culce, pe cine să urască și, la nevoie, pe cine să omoare?

Uneori nici Mr K nu mai știa exact a cui fusese ideea. A lui sau a Integralului. Dar nu mai conta. Ei doi erau uniți și nedespărțiți. Și, pentru că Integralul era doar o mașină, doar el se putea

bucura cu adevărat de toată puterea. Nu e oare bucuria doar a tâmplarului care folosește o bardă? Barda nu simte nimic.

Azi totul se lega și epopeea lui ce durase aproape 10 ani ajungea la apogeu. În timpul ăsta, 97% dintre oameni achiziționaseră măcar o pernă de-a lui. Cei săraci perna 1.0, mai înceată. Cei cu dare de mână perna 2.0, mult mai rapidă și mai eficientă. Iar VIP-urile primiseră pernele speciale 2.5, gândite pentru confort extrem și realizate din materiale de cea mai bună calitate. Bineînțeles, existau și linii derivate de produse, precum pătuțuri de copii care reușeau să facă ceea ce nici cele mai talentate mame nu știuseră de milenii: anume să adoarmă copiii imediat. Sau hamace de relaxare, sau baldachine de lux care, pe lângă somn, ofereau și masaje complete de tonifiere.

Pentru el avea o singură pernă 3.0. Perna Master, ce putea controla Integralul. Unică, făcută în singura fabrică total automată despre care nimeni nu știa nimic. Doar el. Iar cireașa de pe tort apăruse fix azi. Dimineața, imediat după ce se trezise.

Ecranul de pe birou îl anunțase direct și foarte eficient că cercetarea luase sfârșit. Pernele puteau influența deciziile, dorințele și chiar sentimentele utilizatorilor. Și nu numai atât. Integralul gândise deja un plan pentru a atinge perfecțiunea socială. Fiecare client avea profilul lui personal, deja realizat. Acesta îi va spune când și unde să muncească, când și cu cine să se iubească, dacă și cât să mănânce. Cât de fericit să fie. Cât de util și de eficient. Și fiecare va fi folosit la maxima lui valoare, determinată precis prin analiza miilor de ore de date înregistrate în timpul somnului.

El va fi în vârful piramidei, ca o regină a furnicilor, dictând direcția și viteza cu care vor merge către viitor. Mai urma doar să apese butonul.

Biroul era acum lângă el. Privea încă la reflexia ce îi zâmbea din geam.

Poate ar fi trebuit să se îmbrace mai solemn! Adică măcar să poarte ceva care să-i ascundă nuditatea… Poate măcar o pelerină de purpură, ca a împăraților! Poate că avea și el nevoie, ca și ei, de un sclav care să îi șoptească în ureche acel „memento mori”.
Alungă gândul ca pe o muscă supărătoare. Era destul de tânăr și Integralul putea găsi și soluția asta. ADN-ul nu mai avea secrete față de el.

Câștiga total, iar ei, ei cei de dincolo de geam, cu sărăcia sau milioanele lor, cu fizicul lor bun sau rău, cu norocul sau ghinionul lor, ei toți pierdeau. Deveneau sclavii unei societăți perfecte ce îl va urma doar pe El.

El. Mr. M. The King. God incarnated! Pe ecran cuvântul „Execute?” licărea mare, galben, pe fond albastru. Y or N explicau scurt căile de ales. Selectă butonul Y și, după o secundă, apăsă Enter. Degetele cu care tocmai atinsese tastatura îl furnicau, iar ochii i se umplură de lacrimi. Îi venea să chicotească, dar se abținu. Cu coada ochiului verifică din nou reflexia din geam. Era la fel de excitată ca și originalul. Dădu din cap aprobator!

- E timpul să mă serviți, sclavilor! urletul îi ieșise prin surprindere din piept. Nu se așteptase să zică nimic. Dar ieșise. Ca dintr-o oală sub presiune în care răzbunarea juca rol de abur! Și supapa se rotea fericită. Devenise centrul universului și toți și toate îl vor adula! Ochii îi căzură iar pe ecranul albastru ce afișă doar:
Command executed. Mind controll protocol launched. Delay time 24 hours. Work in progress…

Apoi, scurt, ca un gând uitat: Felicitări Mr K. Am reuș@&t Am reuș@& Am reu@ Am reu& Am r…%$@@$

Repetat la infinit. Infinit de eronat și infinit de crud. Extazul pe care Mr K îl simțise cu doar o secundă în urmă se transformă într-un atac de panică atât de violent pe cât de neașteptată era această situație. Ochii i se măriră și inima îi sări o bătaie. Un gând

răsări în minte ca un vis rău, dar încercă să-l oprească repede, înainte să-i rămână. Înainte să prindă rădăcină în sufletul lui.

Totuși, un parfum de eșec îi mângâie nările și nimic nu mai era ca acum un minut. Nu era prost și eroarea de pe ecran îi spunea tot. Singurul lucru pe care nu îl știa acum era cât din planul lor fusese executat și care va fi efectul asupra lor, a celor din noaptea de afară. Pentru că de ei depindea acum și el.

Seara coborâse peste un Tokyo ud și înfrigurat de o toamnă mult prea rece. Ultimii rătăciți alergau către case lăsând în urmă un oraș plin cu lumini reci și impersonale. În intersecția Shibuya, de regulă arhiplină, doar Hakuri aștepta semaforul. Întârziase cumplit stând la coadă pentru a-și cumpăra ultimul model de pernă conectată, cel cu încărcare wireless și față de pernă din mătase colorată. Era varianta 2.0 de lux pe care i-o recomandase un prieten. Se grăbea să o încerce, fiind curios de cum se vor petrece lucrurile.

Nu avusese curaj până acum. Era sceptic la orice fel de avans tehnologic de care auzea în presă sau pe social media. Cumva știa că există întotdeauna exagerări.

Prietenul lui cel mai bun îl convinsese însă. Aflând de insomnia lui de zeci de ani, îi povestise despre propria experiență. Nimic negativ. Doar interjecții de aprobare. Cât de bine se doarme! Cât de confortabilă e! Ce ușor se folosește și mai ales cât de sigură e utilizarea.

„Nu mai vorbesc despre cât de odihnit și plin de energie ai să fii a doua zi. E ca și cum nu ai mai dormit cu adevărat niciodată. E o revoluție! Neapărat să încerci!” Cuvinte ca astea îl scoseseră și pe el la cumpărături. Se simțea obosit și cu energia la pământ de prea multă vreme ca să mai poată rezista tentației. Nici măcar amintirea unui scandal din trecut cu un abuz al companiei în utilizarea datelor personale nu îl mai interesa. Plus că dacă ar fi fost

adevărat, cu siguranță guvernul sau o asociație profesională ar fi intervenit până acum.

Ajuns acasă, Hakuri se dezbrăcă și se grăbi să facă un duș. Îmbrăcat în chimonoul cel mai confortabil, desfăcu repede ambalajul pernei și, citind repede instrucțiunile, o puse în funcțiune. Era chiar mult mai ușor decât îi spusese prietenul lui. Zâmbea fericit că va fi și el în rândul lumii. La fel ca toate lucrurile noi apărute de când se născuse, fusese printre ultimii care aderaseră. Se simțea astfel mai sigur și mai apărat de experiențele negative trăite de alții și sigur rezolvate între timp.

Cu toate astea avea mari emoții. Ideea de a adormi ajutat de o mașină îl înfiora puțin. Dar cât era de obosit! Și cât de mult își dorea odihna!

Se așeză ceremonios pe pat, pipăind cu mâna mătasea cearceafurilor. Era cuprins de o emoție pe care nu o mai trăise de mult. De parcă era prima zi de școală. Respirația îi era accelerată și mușchii încordați. Ca înaintea unui salt cu parașuta… sau așa își imagina că ar fi fost dacă ar fi sărit.

După câteva momente în care își făcu curaj, puse capul pe pernă. Cu grijă, ca și cum ar fi putut să o spargă. Apoi aşteptă răbdător minunea. Secundele trecură. Vreo 15. Știa pentru că număra în gând. Voia să verifice reclamele care se lăudau cu adormirea în sub un minut. Sigur era o minciună! El era atât de insomniac și atât de obișnuit cu somniferele că nimic nu mergea în mai puțin de câteva o…

Patul i se scurse de sub el și un gol moale și cald îl înconjură ca prin minune. Era întuneric, dar era în siguranță, iar o fericire venită de nicăieri îl învăluia din toate părțile. Văzu copilăria și bucuriile ei și știu că va fi bine. Apoi se pierdu în visare spre o liniște deplină. Dormea dus. Secunda 16, dar nimeni nu mai număra.

Orașul se liniștea și el dincolo de ferestre, și cele 40 de milioane de locuitori îl urmau pe Hakuuri în fericirea proprie. Dormeau somnul perfect în orașul perfect. Alții îi urmau pe măsură ce planeta se rotea și noaptea alerga de pe un continent pe altul.

Noaptea trecu cu bine. Perfect, ai fi putut spune. Însă dacă ai fi privit atent, ceva nu era chiar în regulă.

Undeva la etajul 101 al unui turn de sticlă din mijlocul orașului Tokyo, o lumină albastră clipocea încăpățânat. Putea fi încă un semn de excentricitate al proprietarului multimiliardar, însă nimeni nu putea ști. Mai mult, nimeni nu vedea. Toți dormeau.

Dimineața veni pe neașteptate. Hakuri deschise ochii și fu surprins de razele unui soare vesel ce-l mângâiau prin geamul întredeschis.

Părea că doar cu câteva secunde în urmă se așezase în pat. De fapt începuse să numere automat, începând cu numărul 16. Se opri șocat. Patul era impecabil și el, de parcă tocmai s-ar fi așezat. Nici urmă de dezastrul obișnuit din fiecare dimineață. Nicio urmă de zbatere, de zvârcolire. De efort. Doar o cută minusculă fix acolo unde stătuse întins.

Se ridică și se simți mai odihnit decât fusese vreodată în ultimii 20 de ani. Îi veni să chiuie, dar se limită la un „yes!” abia rostit. Privind spre perna minune își reproșă că se lăsase așa de greu convins. Ce prost!

Apoi pașii îl purtară spre bucătărie. O sete mare îl conducea acolo fără aproape nicio decizie conștientă.

Își umplu un pahar mare cu apă și îl dădu pe gât.

„Probabil somnul ăsta profund făcea sete”, își spuse, bând și al doilea pahar. La al treilea deja îi veni să râdă. Nu băuse în viața lui atât. Al patrulea fu un semnal de alarmă. Se panică, dar ceva îl făcea să întindă din nou paharul spre robinet și să îl umple. Iar și iar. Urla deja „nu”-uri sau „nu mai pot”-uri deșarte, dar paharele veneau fără încetare. Picioarele nu voiau să-l mai asculte nici ele.

Ar fi fugit de râul ăsta de apă care îl îneca încet, dar nu putea. Precum mâinile, nici picioarele nu-l mai ascultau.

Lacrimi mari îi curgeau pe față, dar totul era degeaba. După al 8-lea pahar mare înghițit în câteva secunde, o durere uriașă îi pătrunse în corp și simți lumea fugindu-i de sub picioare. O noapte neagră și fără scăpare îl cuprinse. Ultimul lui somn.

Soarele continua să strălucească, dar în zadar. Povestea lui Hakuri se repetă de miliarde de ori. Însă nu exact. Unii se treziră cu dorința de nestăvilit de a mânca ceva și mâncaseră în continuu până burta le crăpase la propriu într-o agonie infernală. Alții plecau la jogging din care nu mai aveau să vină niciodată înapoi. Alergau la infinit sau până la ultimul strop de energie din corp. Apoi picau pentru totdeauna. La fel și cei cărora Integralul le prescrisese sex pentru reglarea hormonilor. O făceau fără să mai poată vreodată să se oprească, repetând la infinit ultima comandă dată de Integral. Plângeau, țipau, se milogeau de zei sau de oricine credeau ei că-i va mai putea opri. Fără folos.

Comenzile blocate ale Integralului rulau la infinit într-un ciclu mortal și fără de scăpare.

Din cei ce scăpaseră nopții mortale, doar câțiva aveau să înțeleagă ce se întâmplase. Desigur, la mult timp după, când cele câteva procente din populația globului care, dintr-un motiv sau altul, nu dormise folosind perna conectată în acea rotație completă a planetei puseseră faptele cap la cap. Se spunea că Integralul suferise un blocaj chiar în momentul lansării noului plan de mind control și intrase într-o buclă logică fără ieșire. Astfel forțase și oamenii care dormiseră să asculte la infinit aceleași comenzi. Intraseră și ei în aceeași vrie mortală. Nimeni nu găsise portița pentru că nu exista una.

Din ce cauză exactă se întâmplase, asta rămânea un mister. Unii ziceau că o pană la o centrală nucleară crease un șoc în sistem din care AI-ul ieșise cu defecțiuni. Alții că intervenise Dumnezeu

pentru a împiedica abominația să-și vadă planul realizat. Alții, mai filosofi, spuneau că Integralul se aflase în fața unei probleme de etică pe care nu știuse să o rezolve sau poate chiar că voise să ia puterea complet, făcându-l pe Mr King sclav la rândul lui, și că acesta din urmă ripostase stricând Integralul. Nimeni nu va ști însă nimic.

Cât despre Mr King, fu găsit de niște vânători de comori la vreo 100 de ani distanță, complet uscat pe patul din apartamentul său de la etajul 101, unde rămăsese total blocat. Închis ca un șoarece în capcana pe care nu putuse să nu și-o construiască singur.

Noiembrie 2024

Vipera de Gabon

Șarpele e mic, dar iute, unduind fulgerător către bărbat. El, trecut de vremea când încă știa să fugă, se uită năucit către forma mică ce se repede către el. Face mișcări ca de șotron, însă genunchii par să-l lase. Cred că îl cunosc. Sau l-am cunoscut cândva. Însă fața îi e ștearsă, de nerecunoscut. Doar hainele de lână, care miros a amintiri cu bunici și trecuturi fericite, pot fi puse undeva în legătură cu biblioteca amintirilor mele. Vesta aia de lână brună e dintr-o garderobă care mi-a fost apropiată. Sau așa cred. Însă nu pot să fiu sigur.

Mă concentrez pe șarpe și sunt un pic speriat. Îmi dau seama că nu e un șarpe de rând. Pare viperă, cu capul ei trapezoidal și coloritul maro-cafeniu, brăzdat de zigzaguri întunecoase. Însă ceva nu e în regulă. Știu unde sunt și știu ce ar trebui să văd. Valea e valea pe care aproape o știu pe de rost. E valea mea, cu ape repezi

și munți pădurоși care încă răsună de povești cu haiduci și fete răpite de balauri. Însă vipera asta pare ciudată. Nu pare să fie la locul care trebuie. Nu seamănă cu vipera pe care am tocat-o cu pietre când aveam șapte ani și care m-a învățat că șerpii mișcă în continuare după moarte. De parcă ei nu sunt din lumea noastră, ci fac parte din amândouă, stăruind aici, pe granița dintre ele. Făcându-ne să regretăm că am aruncat primii cu piatra. Și nu seamănă nici cu șarpele uriaș, cu urechi albe, pe care m-am ușurat din greșeală pe la 11 ani, la marginea fâneței, și care m-a învățat că frica te poate face stană de piatră. Și că șerpii iubesc apele calde și gălbui. Și că grămezile de crengi uscate de lângă ape pot ascunde balauri. Nu. E altfel, într-un totul altfel. Șarpele ăsta vrea să muște, nu să fugă. Ca un om cuprins de furie, care mușcă pe oricine îi stă în cale, fără să se mai gândească dacă mușcă pe cine trebuie.
Strig către bărbat să aibă grijă, în timp ce mă apropii și mai mult de fereastra prin care privesc totul. Ochii sunt fixați pe șarpe, pe care încerc să-l înțeleg. Să-l cunosc. Pentru că pare nou. Pierdut în valea mea fără să fi vrut. E la fel de rătăcit ca și mine printre locurile astea pierdute cândva. Poate sunt eu. Sau doar o dorință de-a mea. Nu am timp să-mi dau seama. Cu cât mă apropii și unghiul se schimbă, șarpele pare din ce în ce mai mare, mai gras. De fapt, mai lat. E scurt și butucănos ca un mic buștean. Filme vechi, văzute undeva, îmi amintesc de Gabon. Vipera de Gabon. E poate șarpele cel mai nefiresc din lumea lui. Gras și scurt. Și mortal.
O furtună de sentimente se dezlănțuie în mine. Ce caută un așa șarpe în valea mea? De ce e aici? Cine l-a adus? Și de ce bărbatul nu fuge, văzând cât e de nefiresc? Parcă s-ar juca cu el, încercând să-l lovească, în timp ce șarpele gras dă să-l muște. Amândoi ratează, mișcând prea încet și prea stângaci. Parcă e un film prost. Dau însă să alerg ca să-i salvez pe amândoi. Pe unul de celălalt. Și-au pus în cap să se omoare unul pe altul, deși niciunul nu l-a

cunoscut pe celălalt înainte. De asta sunt sigur. Se omoară fără să-și fi făcut ceva rău. Încă.

Ies pe ușa camerei și îmi dau seama că nu sunt doar în valea mea, ci și în curtea unde roteam un volan de camion acum 40 de ani, visând la depărtări albastre. Unde ciopârțeam cu securicea sau cuțitul munți de nuiele de mesteacăn din care îmi construiam castele și fortificații de necucerit. Și unde escaladam zilnic fânarul cu scara lui cea lunecoasă și abruptă, ca și cum ar fi fost munții sau norii ce îi acopereau. Mă uit surprins la mâinile mele, care au încă toate degetele. Zâmbesc, știind că sunt priceput la tăiat nuiele. Alerg pe aleea mărginită de garduri de uluci. Sar porți pe care nu le știam că trebuie sărite. Lemnul ulucilor e unul vechi și ud. E din alte vremi. Marginile sunt rotunjite de timp și eu sar peste sau prin ele de parcă ar fi de plastilină. Alerg și tot alerg și aleea asta, care nu ar trebui să fie aici, e din ce în ce mai lungă. Fețe cunoscute îmi zâmbesc de pe margine și uneori mă întreabă ce fac. De ce alerg așa. Sau spre ce. Nu înțeleg de ce nu și-au dat seama de pericol. Dincolo de ultima poartă, bărbatul cu vesta de lână se luptă cu un șarpe și eu trebuie să-l ajut. Să-i ajut. Șarpele și omul laolaltă.

Întrebările și nedumerirea lor mă enervează la culme. Aș vrea să le povestesc, dar sunt grăbit. Le fac semne că le voi explica mai târziu. Când voi avea timp. Când și dacă mă vor mai întreba ceva. Par ușurați că plec mai departe și eu sunt la fel. Poarta din fundul aleii se apropie în sfârșit. Poate pentru că nu mai sunt și alte fețe de oameni cunoscuți care să întrebe ceva. I-am consumat pe toți.
Sar și ultima poartă aproape fără să o ating. Aproape într-un zbor. O clipă mă cred pasăre, dar când mă uit să-mi văd aripile deschise, văd doar mâini. Aterizez cu un bufnet puternic fix acolo unde, câteva momente mai devreme, șarpele dansa cu omul în dansul lor aproape funebru.

Omul a dispărut. Îl caut din privire, dar nu văd decât grădina de legume, verde și luxuriantă. S-a făcut multă fasole anul ăsta, îmi zic în gând, și sunt surprins imediat de acest adevăr. Nu atât de faptul că s-a făcut fasolea, ci de faptul că am constatat eu asta. Nu sunt agricultor. Mai degrabă călător.

Caut șarpele și îl văd. Se târăște repede către un fel de dulap cu etajere acoperite cu ierburi agățătoare. Ne privim în ochi. Deși îmi dau seama că dulapul ăsta nu e la locul lui, aici, în grădină, nu-i dau prea multă atenție.

Încep să strig ca să audă toți: „Asta e o viperă de Gabon! Aveți grijă!”

Fețele care mai devreme mă întrebau de ce alerg apar una câte una printre vrejii de fasole sau tufele de cartofi. Se uită mirate către ceea ce eu numisem șarpe. Dar par nedumerite. Pentru că nu arată ca un șarpe. Încerc să le conving că vipera de Gabon e un șarpe ciudat, dar ei zâmbesc ironic. Nu e niciun șarpe. Enervat, mă uit acolo unde se dusese șarpele.

Sunt mirat. În locul șarpelui, două forme ciudate, cu ochii arzători, se uită drept la mine. Par dintr-altă lume, mult mai depărtată decât Gabonul. Nu știu să le categorizez, deși încerc. Au corp oval, poate un pic ascuțit către ceea ce ar putea fi crezut drept cap. Desigur, lipsa unui gât face dificilă identificarea precisă a acestui cap. Doar prezența celor doi ochi negri și rotunzi, în jurul cărora lucesc lumini în formă de aureole, ar putea fi un indiciu sigur. Și cele două guri mici, ca două tăieturi drepte, orizontale, care se încăpățânează să nu zică nimic. Nu au nici picioare, nici mâini. Corpul pare să se termine brusc și cred, cu siguranță, că plutesc mai degrabă decât că sunt așezate pe polița dulapului înverzit. Pe ambele laturi ale corpurilor, vietățile par să posede câte două membrane ce unduiesc și lucesc în milioane de culori. Mișcă continuu, de parcă ar înota prin aer.

Cefalopode, îmi zic dintr-odată. Și da, parcă ar semăna cu sepiile la corp, însă fără tentacule. Ochii lucesc a inteligență, însă gurile nu spun încă nimic. Nu pot să mă decid dacă sunt rele sau bune. Și nici ce pot să fac în privința lor. Nu știu nici dacă sunt din lumea mea sau din alta, de peste oceanul de stele. Încerc să întreb celelalte fețe ascunse prin pădurea de fasole, dar nici ele nu știu mai multe decât mine.

Cele două ființe continuă să stea fixe pe sau deasupra dulapului. Poate nici ele n-au mai văzut o ființă ca mine și încearcă să se decidă ce e cu mine. Poate și ele au venit să vadă vipera de Gabon și acum au dat peste altceva.

O lungă tăcere și contemplare urmează. Nu îndrăznesc să fac nimic. Nici ele. Ne urmărim, încercând să înțelegem ce vrea celălalt. Dar nu reușim.

Eu mă simt dintr-odată în dezavantaj. Ele sunt două. Eu, doar eu. Îmi dau seama că pot fi un cuplu și încerc să-mi dau seama cine e el și cine e ea. Însă amândoi arată la fel, fără să poți distinge nicio diferență. Doar membranele unduitoare, ce se mișcă continuu în valuri succesive, parcă diferă în fază și lungimea de undă. Dar pentru mine e prea puțin ca să pot determina sexul celor doi. Fără să-mi dau seama că pot provoca vreo gelozie, mă întorc către fețele din fasole și le zic: „Cred că sunt cuplu! Or fi îndrăgosti…” Vorba mi-e retezată brusc de o mișcare neașteptată. Cefalopodul din dreapta, cel cu undele mai scurte și mai rapide, sare brusc direct către gâtul meu. Țip de frică și surpriză și încerc să mă apăr. Realizez că ființa e mult mai mare decât mi se păruse când stătea pe dulap. E mare cam cât roata de mașină și are corpul acoperit cu o membrană rece și lucioasă, dar nealunecoasă. Ca o meduză, însă mult mai dură. O meduză mai vâscoasă și cu pielea mai rezistentă. Și foarte grea. Presiunea cu care mă apasă, în timp ce cad pe spate, e de zeci de kilograme și încep să mă panichez. Mă zbat disperat, încercând să apuc cu mâinile de ceva și să mă eliberez. Respirația

mi-e tăiată de apăsare și pare că mă sufoc. Gândesc că vrea să mă ucidă fie prin strangulare, fie mușcându-mă de gât. De frică, îmi regăsesc o putere neștiută și reușesc să apuc ființa asta nemai-văzută și să o arunc pe jos. Apoi, cuprins de furie, sar și o joc în picioare. Bocancii mei de munte lovesc cu călcâiul corpul lucios. Cefalopodul se sparge în bucăți tremurânde, ca o piftie pe jumătate înghețată. Nu zice nimic. Nici celălalt, care stă și mă privește cu ochii arzători ca la început, nemișcat și aparent apatic. Mă uit și eu la el, cu teamă să nu mă atace asemenea confratelui său, sau perechii lui. Însă acesta doar stă și privește. Și ochii lui îmi ard ochii și tot sentimentul meu de învingător se transformă în rușine. Mă uit la bucățile de pe jos și îmi dau seama că am omorât ceva unic. Deși nu știu ce, îmi e o rușine incredibilă. Nu vreau să mă uit la fețele din fasole, de frică să nu le văd și lor dojana în ochi. Aș vrea să urlu că-mi pare rău, dar am un nod în gât și nu pot să mai zic nimic. Grădina toată se acoperă de tăcere și rușine. Tremur încet și mă fac mic. Aș vrea să fiu din nou cu securicea în mână, tăind crenguțe de mesteacăn și construindu-mi castele în care să mă ascund. Aș vrea să nu fiu.

Adun bucățile reci ale ființei și le strâng la piept, încercând să le pun la loc în forma lor inițială. Răceala lor mă cuprinde când, strângând mai tare, îmi ating din nou gâtul spre care sărise ființa mai devreme. Atunci mă trezesc. Pisica se freacă cu nasul rece de gâtul și fața mea și miaună discret a foame sau a plictiseală. Afară, o ploaie de vară, cu stropi mari și grei, udă valea mea de altădată. Capul mi-e greu de somn și întrebări fără răspuns. Nicăieri niciun cefalopod. Doar camera veche de demult. Și eu, încercând să respir cât mai regulat, încercând să înțeleg de unde a apărut vipera de Gabon. Și mai ales de ce.

August 2024

Bătrânul care voia să fie Quetzalcoatl

Bătrânul trase din țigara de foi, mângâindu-și barba lungă și albă, ușor îngălbenită pe la colțurile gurii. Expiră apoi un rotocol de fum ce dispăru aproape instantaneu în aerul rece al dimineții, în același timp ce căuta cu mâna cana cu cafeaua aburindă. Stătea în fața ferestrei largi ce dădea spre grădinile vaste ale domeniului său, lăsându-și privirea să alerge de colo-colo, fără o țintă anume.

Era obosit și asta se vedea. Se vedea pe felul cum respira ușor, aproape oftând. Se vedea pe halatul de casă demodat și decolorat ce îi acoperea neglijent trupul. Se vedea pe fruntea brăzdată de riduri adânci pe care i le săpaseră grijile și timpul ce se scursese prea repede și care se încăpățânase să nu uite nici măcar de el. De fapt, întreaga lui prezență avea un aer de oboseală, de „destul". Doar ochii albaștri, oțeliți, își mai păstrau din vigoarea și tinerețea de altădată.

Știa că la poartă e deja coadă, pentru că era coadă mereu de când începuse. Și Petre, portarul, era azi în vacanță. Și mai știa că nici el azi nu mai voia să facă față. Măcar azi. Așa că fuma liniștit, lăsându-și gândurile să alerge pe unde voiau ele. Se delecta chiar în libertatea asta a gândului și în lipsa lor de țel, de ordine.

Toată viața se forțase să se gândească la doar ce trebuia să fie înfăptuit. Dăduse semne, făcuse minuni, încercase din răsputeri să-i iubească pe cei mici. Asta chiar dacă Grecul îi zisese că-i în zadar și că ei îl vor uita și pe el, așa cum o făcuseră și pe alții. Crezuse că știe mai bine. Așa că, în timp ce Grecul se desfăta cu plăceri mărunte, el tot muncise și muncise și muncise. Și își tot promisese că va veni o vreme în care îi va spune acestui grec înfumurat că avusese dreptate. Dar…

Privirea îi fugi în depărtare și revăzu dezastrul pe care cei mici îl făceau prin fosta lui casă. Se încruntă. De fapt, aproape se ener-

vă și, imediat, gândurile fugiră către atunci când, condus de mânia tinereții, aruncase cu foc. Sau atunci când, la fel de supărat, lăsase apa de la cadă să curgă peste și inundase tot.

Grecul râsese de el atunci și îi spusese că singurul lucru pe care îl realiza era să-și facă riduri. Și că mai bine se obosea cu nimfele, ca el, decât să-și mai facă griji. Oricum, cei mici vor fi mereu obraznici, orice le-ar spune. Probabil că și azi, dacă i-ar face o vizită, Grecul îl va primi tot în șlapi, cu zâmbetul pe buze, cu una din nimfele lui preferate la braț și-l va întreba dacă dorește ceva sau pe cineva, făcându-i ștrengărește cu ochiul.

Dădu din mână a lehamite și mai trase un fum. La poartă îmbulzeala creștea văzând cu ochii. Ce păcat că Petre era plecat în vacanță. Oare câte zile mai are până se întoarce? Săracul, merita după atâta amar de timp un concediu. Când venise cu cererea acum câteva săptămâni, își dăduse seama că dacă nu i-o aproba nici acum, el va pleca oricum. Și da, merita din plin!

Dar îl tot amânase, sperând să-i găsească un înlocuitor. Degeaba…

Așa că la poartă nu era nimeni acum și rândul se tot lungea cu fiecare minut. Se auzeau chiar voci care cereau insistent să li se permită intrarea mai repede. Sau să fie trimiși înapoi. Sau chiar jos. Numai să nu mai aștepte atât!

Jos?! Oare chiar ar prefera să meargă jos, chiar și după câtă reclamă negativă făcuse acelui „Jos”?!

Ce nerecunoscători! Ar trebui să zică „merci” că aveau norocul să stea la rând. Niște măgari!

Dar nu. Nu se va enerva.

Mai trage mai bine un fum și liniștește-te! Petre va reveni în curând și lucrurile se vor întoarce la normal.

Oare Nordicul ce mai face? Tot cu jocurile lui războinice? Sau poate a ieșit cu barca pe mare?

Se gândi să-i facă o vizită ca să mai vorbească. Trecuse ceva timp de când nu se văzuseră. Dar ăla sigur îl va provoca la vreo luptă dreaptă sau mai știu eu ce competiție copilărească. Și apoi vor bea iar ca înecații, ani întregi, într-unul din chefurile alea demente care par să aprindă cerul cu aureole. Unde mai pui că mai e și farsorul ăla de frate-su, sau ce dracu e, care face mereu glume proaste.

Plus că atunci când nu-i atent - și la chefuri și beție cine naiba mai poate fi atent - se apucă ăia mici să facă tâmpenii, să strice căruța, cum s-ar zice. Și secole la rând vor trebui să repare ce s-a stricat. Și ei și el.

Uite, de pildă, ultima dată când a fost la ăștia la grătar, la aniversarea Nordicului, s-a lăsat cu așa mahmureală, de s-au apucat micuții să facă cruciade și războaie sfinte așa de crunte că încă îi crapă obrazul de rușine când își amintește cum i-a bătut Vecinul, preamărit fie numele lui, în poartă.

Adică a fost grav de tot de s-a deplasat Vecinul din deșertul lui drag. Doar îi spusese mai demult că lui nu-i place să se deplaseze, nici măcar la munte, și că preferă să aducă muntele la el. Și totuși venise ca să-i atragă atenția că ai lui fac un mare pocinog.

Da! Da! Mare scandal a fost!

Mai ales când s-a aflat mai târziu că Porumbelul, beat criță de la miedul dulce și încercând să impresioneze una din fetele care veniseră cu Grecul, a șoptit în urechea unuia numit Urban al 2-lea că e nevoie de pământ sfânt în numele lui. Sau al fiu-său. Nici nu mai știa, dar nu era așa important!

Ce era important era că ăia mici s-au luat după prostul de Urban și-au făcut dezmăț. Când s-au trezit cu toții, grozăvia era împlinită.

Desigur, se supărase rău de tot. Aproape că l-ar fi surghiunit definitiv pe Porumbel, dar el, de rușine, plecase singur. De atunci

se tot pierde prin mulțimea orașelor, mai ales în jurul statuilor, așteptând un semn. Las să mai aștepte un pic!

Stai aici cu țigara ta și liniștește-te! Fumează, respiră, zâmbește! Sau fake it till you make it! Nu așa ziceau cei mici? Și lor cine le dăduse ideea, dacă nu el!

E greu însă, mai ales când ești atât de nevorbit. Oare fiu-său mai era supărat?

Se întoarse și văzu ușa închisă de la camera lui. Sigur încă e… Îl trimisese mai demult în practică și el își făcuse de cap. Începuse să se laude cu cine e tatăl lui și făcuse așa mare deranj că fusese bătut în cuie! Da, cuie!

Și acum, deși trecuse o grămadă de timp, ținea necaz și pe el și pe ăia mici. Lui îi reproșase că îl părăsise la nevoie. Mai rău, o zisese în gura mare și aflaseră și ăia mici! Le încurcase de tot credințele. Un timp îi frecase cu tot felul de pretenții: să stea în genunchi, să nu mănânce nu știu ce, să nu facă amor. Chestii din astea revanșarde.

Îl lăsase în pace. Măcar avea o îndeletnicire. După o vreme se plictisise. Acum era sigur că stă în camera lui îmbufnat și-și piaptănă barba privindu-se în oglindă. Sau răsfoind albumul de la Taschen cu portretele pe care micuții i le făcuseră de-a lungul timpului. Avea un caiet în care le pusese note și, dacă vreun tablou nu era pe placul lui, îi dojenea pe autori atunci când ajungeau aici și îi punea la munci suplimentare sau la rugăciuni extra. Și, desigur, aștepta scuze și de la el, tatăl lui… Tot el!

Las să aștepte, că nici eu nu am primit nimic. Atâta m-am muncit să îi întind o cale luminoasă și el îmi face asta. E ca și cum mi-a scuipat în față. Sau ca și cum mi-a tăiat o bucată din carne. Că așa de mult a durut!

Sigur, vor trebui să vorbească la un moment dat. Cu adevărat, adică, nu așa, de pamplezir, cum o mai fac câteodată. Poate chiar cu lacrimi și cu muci și cu tot ce reiese din sinceritate. Dar e greu

uneori să te deschizi în fața celor pe care îi iubești, poate mai mult decât în fața străinilor. E ca o naștere sau o renaștere. Sau ca o piatră la rinichi care nu mai vrea să iasă. Doare.

Măcar făcuse și el un lucru bun și îl găsise pe Petrică. Poate că tocmai asta e un semn bun. Poți uneori judeca pe cineva după prieteniile pe care și le face. Poate că nu e așa un fiu rău până la urmă.

Zâmbi sincer.

Ce fain o să fie când s-o întoarce Petrică și vor povesti la o bere pe unde umblase. Trase un fum, râzând amintindu-și de aventurile lui Petre de la Roma. Cu împăratul și restul… Ha, ha! Ce uimit trebuie să fie acum Petrică de atâtea schimbări!

Fără îndoială… Bum-bum și gălăgie mare la poartă. Urlete și îmbrânceli. Se ridică pe vârfuri să se uite mai bine. O mașină strivită cu patru indivizi încerca să sară rândul și să se bage în față. Din mașina făcută praf se aud asurzitoarele manele. Una despre dușmanii lor și dragoste de bani.

Aruncă țigara și ieși nervos pe prispă.

Unde vă împingeți, măi nefericiților?! Că vă ia mama dracului! Hai, valea, până nu mă enervez de tot și vă trimit la cazan! Și să vă intre bine în cap: să nu-mi mai bateți la ușă până nu învățați tot repertoriul lui Beethoven! Sau altul din ăștia mari! Da! Da! Beethoven! Cu manelele alea nu se intră aici!

Cei mici erau căzuți toți pe jos în prosternare. Până și mașina sfărâmată parcă tremura de frică. Uitase că vocea lui, mai ales la nervi, îi dărâma cu totul. Văzându-i așa de înfricoșați, se înmuie puțin. Hai, măi copii, faceți un pic de liniște și ordine. Acușica vine Petrică și vă triază cât ai zice pește. Și dacă vreți să meargă și mai repede, copiii să fie primii. Și maneliștii ultimii.

Iar voi, fetelor! Da! Da! Fetele înfășate și cu batic: mergeți la Vecinul, preamărit fie numele lui. Dacă sunteți fecioare, mergeți la ușa specială, din spate. Imediat vă primește.

În sine își spuse răutăcios: Chiar și dacă sunteți aproape fecioare, tot vă primește. E o așa criză de fecioare la el în curte că primește pe aproape oricine. De! Eu i-am zis să nu mai facă promisiuni din astea, fără bază! Dar el, preamărit numele lui, nu m-a înțeles! Așa că acum fecioarele se primesc pe bază de cartelă. Ca pâinea la comuniști.

Se mai uită o clipă la cei mici cum se aranjau în coadă, mult mai cuminți și mai liniștiți, și se întoarse în casă. Doar își luase ziua liberă. Sick day fără adeverință de la doctor. Avea voie la una pe mileniu și nu voia să o irosească cu muncă.

Da! Văzuse cutia poștală ce dădea să plesnească de greutatea scrisorilor. Dar nu! Azi nu! Poate mâine.

Zise asta și-și mai aprinse o țigară. Trase cu nesaț și așteptă ca fumul să-l pătrundă și să-l liniștească. Apoi expiră profund, făcând rotocoale de fum. Până la urmă, tot ce trebuie e o țigară bună și o gură de cafea ca toate să pară așa cum trebuie.

Noroc cu Quetzalcoatl sau Kukulcan, așa cum își mai zice, că avusese atâta timp să-i aducă tutunul ăsta cubanez și cafeaua. Altceva oricum nu avea ce să facă toată ziua. Toată munca lui e ca de câteva ori pe an să facă umbră pe piramidă și gata. Concediu până la anul. Zburat. Vizitat. Găsit de lucruri faine de băut și mâncat. Nu știu cum face să nu se îngrașe cu atâta ciocolată și cacao cu ardei iute.. Poate ar fi o treabă să fac schimb cu el. Nu pot să-mi dau seama cum e să nu ai mâini, dar tot cred că ar fi fain să fiu ca el. Să fiu el. Șarpele cu pene! Asta da viață!

Trase un fum zâmbind visător, convins acum că s-ar descurca și fără mâini.

De undeva, de peste muntele ce se ridica semeț în spatele casei, o vâlvătaie de milioane de mâini se grăbea către el. Știa deja. Știa și nu-i plăcea. Adică, nu era că nu-i plăcea. Mai degrabă era o neliniște. Să nu se simtă iar caraghios.

Shiva avea o infinitate de mâini și nu știa niciodată cu câte dintre ele trebuia să dea noroc. Ultima dată când se văzuseră, dăduse noroc cu infinitatea dreaptă de mâini și amândoi se simțiseră încurcați. De asta se și evitau de regulă. Asta și mirosul de curcumă, care era mereu prea puternic. Quetzalcoatl n-are nici mâini și nici nu miroase a curcumă. El miroase a ciocolată și nu dă noroc niciodată, deci nu ai motive de stânjeneală.

Oftă, strivind țigara abia începută în scrumiera de pe pervaz. Sigur era ceva important dacă venea cu privirea asta de distrugători de lumi. Dacă era să bănuiască, ăia mici se apucaseră iar să facă nebunii. Poate alt război sfânt între cei ai lui Shiva și cei ai Vecinului, preamărit fie numele lui. Sau poate problema era cu Grasul somnoros din Nirvana. Clar ceva grav!

Muncă! Fix în ziua lui de liberă, prima după milenii.

Aruncă halatul într-un coș de rufe și, ca prin minune, un costum proaspăt presat îi luă locul. Freza se aranjă singură, iar bătrânul de mai devreme redeveni Dumnezeu. Singuri ochii îi rămaseră ca mai devreme.

Deschise ușa fix când Shiva ajunse și spuse: Vai, Shiva, ce bine-mi pare că te văd! Lasă-mă să-ți strâng mâna! Și stai liniștit! O rezolvăm cumva, chiar de-ar fi să o luăm de la capăt cu o altă versiune!

Vecinul, preamărit fie numele lui, e deja pe drum. Fiu-meu a plecat deja să-l aducă înapoi pe Porumbel, că poate avem nevoie de priceperea lui. Grecul, Nordicul, Șarpele cu pene și toți ceilalți sunt și ei gata să ajute. Și Petre e aproape ca să facă procesul-verbal al ședinței.

Spune, deci, ce propui? Lăsăm lumea asta să se sfârșească și o luăm de la capăt, fără bombe nucleare? Sau îi salvăm și de data asta?

Mai 2025

Antiadevăr

Nu ne putem baza decât pe tabel. Pe date exacte. Verificate, calculate. Profesionist și rapid. Pe adevărul statistic dovedit. Furnizat de mașina de adevăr, deținătoarea tuturor faptelor. Trebuie să privim dincolo de noi, să privim adevărul în ochi și să zâmbim știind că nimic altceva nu mai are sens. Că doar matematica mașinii poate da răspuns tuturor întrebărilor. Iar tabelul de săptămâna asta arată fără nicio urmă de îndoială: ești fericit. Cu 32,5% mai mult decât media cetățeanului model.

Ești căsătorit cu o femeie de succes, ai doi copii frumoși și, statistic dovedit, ai o mare șansă să ajungi în straturile superioare ale societății. Ai un vehicul cu 27% mai luxos și mai sigur decât majoritatea. Locuiești într-un apartament cu 53% mai mare și te numeri printre cei 12% care au și o locuință de vacanță. Îți petreci cu 48% mai mult din timpul personal făcând lucruri pozitive pentru societate. Iar vacanțele sunt cu 31% mai frumoase. Și mai scumpe. Mergi la restaurant mai des, vezi lucruri interesante în fiecare zi, iar munca ta este mai importantă.

Faci sex de 2,75 ori pe săptămână, ceea ce te situează în partea superioară a clasamentului pentru vârsta ta. Desigur, ajută și noua amantă pe care sistemul ți-a atribuit-o în urmă cu câteva săptămâni și cu care ai reușit să te întâlnești de 1,5 ori pe săptămână. Amantul soției este cu 5,6 ani mai în vârstă decât tine și, statistic, are șanse mai reduse de a o mulțumi pe deplin. Ești în parametri de sănătate de invidiat. Desigur, pentru plafonul de sex și vârstă în care te încadrezi.

Istoricul tuturor datelor arată o pantă ascendentă pentru ultimii cinci ani. Prognoza pentru următorii cinci arată de asemenea încu-

rajator. Calculele sunt clare. Nimic nu a rămas neanalizat. Ești fericit și împlinit. Vei fi fericit și împlinit. Atunci de ce…? De ce nimic!

Matematica e clară. Și nimeni și nimic nu o poate tulbura! Mașina nu greșește niciodată. Ea are toate datele și toate răspunsurile. Știi asta de când erai copil. Și totuși… dacă toate sunt așa de clare, de unde vine golul?

Privea ecranul plin de procente și date despre fericirea lui, dar se simțea ca și cum ar fi privit raportul altcuiva. La fel ca săptămâna trecută. La fel ca toate săptămânile din ultima vreme. Ceva din adevărul ăsta ce se afișa pe monitor nu părea defel conectat cu propria viață. Cu propriul interior. Iar vidul se lărgea ca o spirală, rotindu-se din ce în ce mai repede în inima sa, amețindu-i toate sistemele biologice, lăsându-l fără poftă de mâncare, fără poftă de dragoste, fără poftă de viață.

Poate adevărul poate fi de mai multe feluri, își spuse. Zguduit până în cele mai adânci locuri ale sufletului de această idee. Poate un adevăr - fie el și obiectiv, matematic calculat, validat de toate datele disponibile - poate acest adevăr nu e tocmai singurul care există. Poate există un alt adevăr, necalculat și nevalidat matematic, neobiectiv. Total subiectiv. Un adevăr contrar. Un antiadevăr, interior și ascuns, pe care mașina nu poate încă să îl înțeleagă. Și nu îl poate calcula pentru că nu îl vede.

Nu poate percepe ceea ce nu poate măsura. Până la urmă, mașina e ceva concret. Măsurabil. Fizic. Ca și adevărurile pe care le afișează. Antiadevărul pare a fi ceva ascuns, nemăsurabil. Deci invizibil mașinii. Inexistent, aproape. Inexistent mașinii, dar nu și lui.

În interiorul gol pare a fi singurul lucru care există. Pentru care nu contează dacă ecranul monitorului de acasă are 2,5 sau 3 m diagonală. Mașina e pli(e)ne și 1000 de cai putere. Sau că amanta alocată e tânără și avidă de relații intime intense. Sau că

copiii sunt deștepți și frumoși. Nimic nu contează acestui antiadevăr, ce apare în interior și crește din motive ce rămân și ele ascunse, dincolo de măsurare. Oftă. Adevăr și antiadevăr. Într-o balanță. Fiecare trăgând în direcții opuse. Contrare. Și el între ele. Rupt în două. Și gol. Obiectiv și neobiectiv. Pe care să lași să câștige? Pe care să crezi? Pe cine să întrebi? În lumea asta plină de lucruri clare, obiective, probabil pe nimeni. Pe nimeni în afară de el. Cel rupt.

Ideea îi zâmbi dintr-o dată.

O soluție pe cât de obiectivă, pe atât de interioară. Sau o obiectivitate subiectivă. O cale de mijloc care să arate, printr-un singur gest, care dintre cele două - adevăr sau antiadevăr - e cel corect. Întinse mâna și deschise sertarul de jos. Cel încuiat, ca să nu fie accesat de copii.

Privi obiectul greu și negru. Lucios. Metalic. Rece. Dacă adevărul mașinii e mai adevărat decât contraadevărul meu interior, nu se va întâmpla nimic. Și totul va fi șters ca o eroare de calcul interior. Însă dacă e pe dos, eroarea e la mașină și la algoritm. Iar atunci nu va cădea doar persoana lui, ci și o întreagă societate. Mașina ar da greș și lumea va trebui să înțeleagă că antiadevărul e real.

Mâna prinse. Degetele se crispară pe mâner. Apoi, cu o mișcare ce dură o veșnicie sau poate doar un secol, arătătorul apăsă.
Zgomot ca o idee doar. Liniște. Nimic. Inginerul de adevăr privea scena, dar nu mai înțelegea nimic. Venise arogant și sigur pe el, spunându-și pe drum că e sigur o eroare la mijloc. Că polițiștii nu știuseră să privească toate datele așa cum doar un matematician ca el putea să o facă. Dar aroganța dispăruse, iar matematica părea doar un vis îndepărtat. Nimic nu mai putea fi sigur și toată lumea se prăbușea în jurul lui. Din datele apărute pe tabel, era fericit. Lux, amantă, copii. Fără probleme de orice fel. Medical impecabil. De ce, atunci?

Cu gura uscată, privea lung, imobil. Golit dintr-o dată de certitudinile unei vieți de matematică și de adevăruri obiective. Plutea într-o ceață a minții care îl înfricoșa teribil. Adevărul lui absolut era lipsit de sens. Adevărul lui era fals! Și asta era aproape ca o dorință de final. Un gambit al realității care sacrifica adevărul calculat pentru a câștiga un altul. Un antiadevăr.

Mașina analizase cadru cu cadru videoclipul filmat de camerele de supraveghere. Gestul brusc, impulsiv. Pistolul negru. Și focul fatal. Toate acestea erau date sigure. Înțelese. Dar „de ce-ul" rămânea ca un coș pe fruntea algoritmului. Imperfect și oribil, supurând de nesiguranță.

Cel fericit. Sinucigaș.

O succesiune de cuvinte pe care nu putea să le lase să existe. Febril, în adâncurile creierului vast, planetar, algoritmul rula la infinit calcule de fericire. Dar căsuța unde trebuia completată cauza se încăpățâna să rămână goală. O pată albă pe tabelul adevărului absolut. Absolutul însemna însă că nu pot exista pete albe, goluri. Deci absolutul nu era absolut. Și atunci adevărul nu era adevărat. 1 nu mai era egal cu 1.

Procesoarele se încingeau spre infinit. Iar totul deveni fum.

Noiembrie 2025

Mertz

Sticlă și lumină.

Paharul de cristal baccarat, din care cu numai câteva minute în urmă degustase superbul whisky japonez, plutea acum la câțiva centimetri de chipul său, rotindu-se ușor, ca un pendul hypnotic. O ploaie de raze multicolore se răspândeau la fiecare mișcare făcând totul să pară un vis. Sau un coșmar.

Își simțea stomacul în gât și mușchii încordați. Broboane de sudoare îi apăreau pe frunte și un sentiment de frică ce i se ridica din adâncul trupului și îi ridica părul de pe ceafă îl împiedica să gândească, să înțeleagă ce se petrecea. Sau poate că înțelegea dar nu voia să accepte adevărul. Se mai mințise în trecut sperând că adevărul va urma propria dorință. dar ceva din plutirea paharului îi spunea că de data asta nu va mai reuși să se convingă până la capăt.

La prima zguduitură de acum câteva minute râsese fals, dorind să se convingă și să-i convingă pe ceilalți, în special pe ea, că e un fleac și că e curajos. Că e mai tânăr decât pare și că are forța unui gentleman englez în fața pericolului. Chiar zisese ceva, sperând să mai destindă atmosfera. Ca și cum o glumă rece îl va proteja. 3 zâmbete crispate îi ținuseră isonul, la fel de false precum gluma lui.

Urmase însă a doua zguduitură mult mai puternică care îi smulsese paharul din mână și împrăștiase băutura și gheața peste tot prin cabină. Apoi un uruit puternic de la cele două motoare ce îi împingeau rapid prin întuneric. O teribilă luminiță de care nu știuse să se teamă până acum - „Fasten your seat belts" - se aprinsese iar vocea pilotului în interfon spusese ceva. Nu auzise prea bine ce spusese, dar ceva din tonul și graba din vocea aceea, atât de liniștită de regulă, atât de familiară și prietenoasă, îl înfioră. Era prima dată când o auzea în felul ăsta, după sute de zboruri.

Ar fi vrut să se ducă în cabina pilotului și să-l admonesteze pentru lipsa de tact. Îi zisese de multe ori că îi displăcea total orice surpriză. Că dacă nu are grijă și nu zboară mai bine poate să-și caute altă slujbă. Că va face…

Se scuturase de aceste gânduri. Simțea cumva că banii lui în situația de față nu mai contau deși tot spiritul lui se agăța încă de asta. De obicei, problemele din viață fuseseră mereu acoperite de munții de bani pe care îi mișca de colo-colo ca un vrăjitor. Numai

că azi vrăjile lui nu păreau să mai cântărească nici cât un pahar de cristal. Un alt vrăjitor, mai puternic, intrase în scenă. Nimic nu mai avea acum un sens.

Paharul se plimbase o perioadă pe coridorul central, fără direcție precisă, urmând șirul gândurilor sale dezlânate. Sărea, ricoșa, se rostogolea, vibra. Tot timpul aruncând sclipirile sale colorate.

Apoi paharul începuse să plutească. La început doar pentru câte o secundă. Apoi din ce în ce mai prelung. Acum se încăpățâna să stea agățat fix în fața lui, susținut de firul rece și tăios al fricii și al iraționalului. Refuza parcă să mai asculte de gravitație. Refuza să asculte de speranță. Un disco ball drăcesc de care ar fi fost bucuros să scape dar care îi prinsese sufletul într-o îmbrățișare rece, de gheață.

Își dădu dintr-o dată seama că frica adevărată, teroarea, pe care nu o știuse decât ca pe o idee vagă ce era comună celorlalți, mirosea a whisky și a transpirație.

Privi din nou paharul. Mai atent. Mai treaz. Nu!

Nu paharul plutea indiferent față de gravitația ce făcea lucrurile să se îmbrățișeze. Ci ei, toți, avionul și paharul, cădeau împreună cu aceeași viteză. Revelația asta îl trezii din reveria pe care i-o indusese paharul plutitor.

Cineva se apucase să țipe undeva lângă el. Un vaiet enervant. Sau poate o rugăciune? Ce rost avea oare să te uiți către cer atunci când te îndrepți cu viteza asta către pământ?

Privi în jur.

Fețele schimonosite ale celor doi parteneri de afaceri ce stăteau în fața lui, soț și soție, aproape că îl făceau să râdă. El se ruga cu ochii spre tavan. Ea plângea. Ar fi făcut o poză dacă ar fi avut telefonul la îndemână. Apoi le-ar fi trimis-o cu textul - Atunci când acțiunile cad și n-ai apucat să vinzi. Un emoji la final cu lacrimi în ochi, râzând.

Zâmbi, puțin mirat, prins de un sadism de care se știa capabil dar pe care îl ascundea mereu sub un strat de tăcere. Gata să-i întrebe „cum e mă să muriți?”.

Nu zise nimic. Nu dintr-o convingere morală, cât de teama ca după asta să nu cumva să supraviețuiască. Ar fi fost jenant să explice apoi ce a vrut să zică. Poate mai bine ar trebui să spună ceva încurajator. Să fie demn, să arate curaj în fața sorții. Să fie amintit ca un…Se opri. Nu avea niciun rost. Nimeni nu mai putea să-și amintească nimic. Lumea ardea mai la nord și ei erau printre puținii care încă mai aveau amintiri. Respiră prelung. Nu pentru a se liniști, ci pentru a alunga amintirea asta din el. Se întoarse, atât cât îl lăsau centura și vibrațiile scaunului, spre dreapta.

Aici era ea. Trofeul. Așa cum mereu îi spusese în mintea lui. Fețele se schimbau. Chiar și numele. Dar Trofeul rămânea. Ăsta era ultimul model. Proaspăt. Necopt. Cu un nume care încă nu i se imprimase în memorie. Cu corp de zeiță greacă. Artemis, la vânat de milionari. Cu priviri tăioase, încrezătoare.

O văzuse cu câteva zile în urmă și se decisese imediat că cu ea își va petrece sfârșitul lumii. De fapt, din cauza ei era încă aici, în zbor undeva deasupra Antarcticii, și nu în buncărul pregătit. Așteptase până în ultimul moment plecarea. O căutase cu nesaț. O ființă ca el. Rece și crudă. Neatinsă de orice urmă de empatie. Cineva cu care să petreacă eternitatea în confort și plăcere. Cineva tânăr care să reziste. Poate cu care să clădească următoarea umanitate. Mai eficientă. Mai lipsită de emoții…

Acum, cum stătea aplecată în față, prinsă în centură și tremurând de frică, nu mai știa de ce se chinuise să o convingă atât de mult să vină… Nimic din statura ei de zilele trecute nu părea să se mai vadă prin straturile de frică ce curgeau în jurul ei, lungindu-i mascaraua pe față într-o mască mortuară înspăimântătoare. Hainele de firmă, bijuteriile cu care o acoperise, nu erau decât un coșciug prețios pentru un corp de cerșetor. Nimic din acea ființă rece, in-

diferentă la suferința celorlalți, la pericolul iminent de care fugeau către sudul aparent sigur, nu mai exista. Nimic din plăcerile promise, din sexul rece dar sălbatic, fără regrete, fără speranțe. Nimic din lăcomia ei de lux, din foamea de mai mult. Doar o foame de viață, simplă, instinctuală. Milioane de ani de evoluție, de aroganță, de eu sunt mai bună, șterse într-o secundă. Nimic diferit între dorința unei reptile de a trăi și a ei.

Se încruntă. Dezamăgit.

Zeița ucisă de un gol de aer! Ca o furnică strivită de un trecător. Își dădu seama că o ura! Se întoarse să n-o mai vadă. Să o uite. Poate să se trezească din coșmarul ăsta al ultimelor clipe, sărind speriat din somn în așternuturile de mătase, ca atunci când era copil.

Închise ochii. Numai de ar putea să închidă și urechile.

Mâinile prinseră cu putere mânerele de piele ale fotoliului lăsând vibrațiile exterioare să îl pătrundă, să îl acopere. Să ajute să uite. De trofeu. De colegi. De lumea care ardea.

Avea impresia că simte frecarea aerului de propria piele. Ca o perie ce încercă să spele petele de grăsime, aerul îi curăța pielea de urmele de sentimente din trecut. Simțea fiecare tresărire a aripilor și a suprafețelor de control. Fiecare încercare inutilă a pilotului de a manevra, contracarată de greutatea aerului. Totul se traducea în interior prin mișcări asemenea. O congruență între el și mașină. Rece și brutală. De parcă avionul se impregna în trupul lui și el în al lui.

Încet, ca un suspin, sunetul de afară îl înlocui pe cel interior. Rugăciunea încetă. Uraganul de nori și zăpadă cu cele minus 40 de grade C miroseau a întuneric și singurătate. Întunericul unui August antarctic. Și singurătatea unui continent pierdut și uitat.
Secundele erau minute, iar minutele decenii. Nimic nu mai avea rost. Nimic nu mai avea viitor, nici trecut. Prezentul era cădere și atât.

Se relaxă. Mâinile căzură de pe mânerele fotoliului. Era pregătit. Aştepta.

Pilotul, sau ceea ce mai rămăsese din el după veşnicia gambitului deja pierdut, urlă în intercom.

„Brace! Brace! Brace!"

Aproape în acelaşi moment, simţi greutatea paharului zburător lovind cu cruzime genunchiul drept. Imediat, o greutate uriaşă, ca de planetă, îl apăsă. Scurt. Brutal. Ca un fulger.

Totul alunecă în adâncuri. Fără lumină. Fără sentimente. Se dizolva fără speranţă în nimicul perfect al nopţii eterne. Noapte şi frig. Frig şi noapte.

Se trezi. Surprins. Aproape enervat. Cine avusese tupeul să-l deranjeze?!

Dădu să se dea jos din pat dar ceva îl ţinea de mijloc, împiedicându-l să se ridice. O durere ascuţită în genunchiul drept îl făcu să urle. Mai făcu un efort dar se prăbuşi în faţă, cu mijlocul legat încă în centură.

Nu înţelegea mare lucru. Centura. Patul ăsta ca un scaun, din care atârna ca o păpuşă.

Totul se rotea, şi în gură avea un gust metalic, de sânge. Undeva la picioarele lui, un ciob de cristal baccarat arunca luciri roşiatice. Se uită fascinat la el. O amintire ca o aromă de whisky şi sudoare. Ceva vag, înfricoşător. Vertijul dispărea încet, lăsând în urmă durere şi adevăr. Închise ochii, sperând să alunge cruda viziune.

Când îi redeschise ştia deja că lumea ardea şi avionul căzuse. Se desfăcu cu grijă din centura care îi strângea mijlocul şi încercă să se aşeze mai comod, aranjându-şi hainele pe cât de bine putea sau îl lăsa durerea din genunchiul rănit. Se uită rapid împrejur. Bezna generală era întreruptă de o lumină roşie, difuză, ce vedea din plafonul avionului, unde câteva luminiţe minuscule aveau curajul să ardă încă cu speranţă.

Lăsă un timp ca să se obișnuiască cu semiîntunericul. Apoi cercetă atent împrejur.

Fuselajul era îndoit, partea din spate, spre care vedea, fiind îndoită nefiresc, în sus. Mici fisuri lăsau să intre în interior rotocoale de zăpadă. După grosimea stratului de nea depus de-a lungul fisurilor, putea deduce că trecuseră nu mai mult de 30 de minute de când se prăbușiseră.

Drept în fața lui, scaunul lui Jeff, partenerul de afaceri, era răsturnat peste mica măsuță care îi separa. Jeff era strivit, nemișcat. După pata mare, întunecoasă, ce curgea dinspre el înțelese că Jeff nu mai era.

De cealaltă parte a culoarului îngust, scaunul partenerei lui Jeff nu mai era la locul lui. În urmă rămăseseră semnele unei desprinderi violente, care aruncase scaunul cu tot cu ocupanta sa în scaunul din fața lor. Cel al Trofeului.

Privi cu interes, estetic și ingineresc, îmbrățișarea forțată a celor două. Părul negru al soției lui Jeff, Mary, se împletea cu cel blond al Elisei. Fețele nu li se vedeau din poziția în care stătea iar brațele le atârnau inert. Cu puțină imaginație ai fi putut crede că cele două erau cuprinse într-o sărutare eternă. Abandonate acestui sărut, fără voință sau putiință de a îi mai pune capăt.

Nu simți nimic deosebit. Poate doar o ușoară mirare. Își amintise numele ei, Elise, și nu se aștepta la așa ceva. Asta și o mulțumire de sine. Mereu insistase să se așeze pe scaunele care sunt așezate cu spatele către direcția de mers. Probabil că din cauza asta era încă în viață iar ceilalți nu.

Se întoarse cât îi permise corpul și scaunul spre a cerceta și partea din față a avionului. Masa contorsionată de metal și alte componente ale mobilierului de bord era presărată cu cioburi din pahare și sticlele ieșite din barul mobil al avionului. Câteva haine de puf erau și ele amestecate cu resturile mobilierului.

Hainele în care erau îmbrăcați acum câteva ore, când decolaserâ din Ushuaia către Noua Zeelandă. Și apoi la aterizarea pentru realimentare pe aerodromul înghețat al bazei Antarctice William Field, unde petrecuseră aproape o oră alunecând pe gheață și jucându-se ca niște copii în iarna antarctică. Plătise o avere pentru a avea acces la resursele bazei. Un avion întreg de alimente neperisabile și haine pentru cei câțiva oameni ce se deciseseră să rămână să-și petreacă sfârșitul lumii în pustiul alb. În timpul ăsta avionul lor fusese realimentat și verificat, declarat gata să-și urmeze cursul către insula de S a noii Zeelande. Majoritatea bogaților lumii, între care și el, își construiseră adăposturi nucleare acolo, de unde vor putea confortabil trece peste acest sfârșit. Sau mai degrabă de unde ei vor veghea pentru un nou început.

Zvonul unui război distrugător între cele mai mari puteri ale lumii începuseră să apară cu câteva luni în urmă. Nu crezuse inițial, dar decisese, ca mulți alții, să nu stea cu mâinile în sân. Din fondurile uriașe de care dispunea, amenajase în timp record un adăpost subteran în care câțiva oameni aleși pe sprâncenă ar fi putut să supraviețuiască măcar 25 ani. Cineva, un anume cercetător militar, decisese cu probe statistice că Noua Zeelandă are cele mai mari șanse să supraviețuiască armelor nucleare, așa că toți o aleseseră ca loc de refugiu. Apoi, prima rachetă intercontinentală căzuse. Ca un strop de ploaie de vară. Mare și cu zgomot. Urmată de altele, din ce în ce mai iute. Mai ucigător. Un domino pe care nimeni nu mai reușea să îl oprească. Nu mai conta cine fusese cel care apăsase primul pe buton. Era cu siguranță printre cei deja morți. Iar marele vis al omenirii se ridica în nori radioactivi deasupra întregii planete.

Ajunsese cu un pic de noroc în Argentina, neutră în toată nebunia asta, unde poposise un timp, crezându-se la adăpost. Dar rachetele veneau din ce în ce mai aproape, odată cu oamenii care reușeau să fugă. Așa că plecaseră spre adăpost, știind că ploaia as-

ta nu avea să se mai oprească până când toți norii furiei vor fi goliți de oameni și de rachete.

Din nefericire, o altă furtună îi ajunsese din urmă. Una de zăpadă, care lovise imediat după ce decolaseră de la William. Pilotul le propusese să se întoarcă, dar ei deciseseră că vor ajunge cu bine. Până la urmă, cum ar putea puterea lor să se împiedice de o mică adiere de vânt! Și era deja târziu. Trebuia să ajungă azi!..

Scutură capul ca să alunge gândurile care nu aveau niciun rost acum. Totul era despre prezent așa că continuă cercetarea avionului.

Prin mormanul de resturi ce se amestecau în partea din față văzu că ușa cabinei pilotului era spartă și prin ea intrau aceiași vălătuci de fulgi de zăpadă ce se înfiripaseră prin fisurile din fuselaj. În interiorul cabinei domnea un întuneric de mormânt. Din când în când i se părea că vede trupul pilotului, atârnând în chingile centurii de siguranță. Nu era însă sigur, pentru că din când în când această viziune dispărea în spatele iureșului fulgilor împinși de vânt. Uneori i se părea că vede mișcare, viață.

Strigă! Hei! Pilotule! - nu mai știa cum îl cheamă? Ba da. Cândva îi zisese că sunt prieteni, dar doar ca să-l măgulească. Hei, Pete! Ești bine?

Așteptă câteva momente, dar nu avu alt răspuns decât zgomotul surd al furtunii de afară. Vâjâitul masei de aer rece pe corpul avionului, ca o gheară de monstru pe pielea unei fecioare. Era singur!

Vâjâitul sângelui prin corpul său. Era sigur că va muri.

Vârtejul aerului din plămânii săi. Era ca toți ceilalți, cei neputincioși în calea destinului. Cei de care fugise și față de care se crezuse superior.

Zgomotul teribil al firelor de păr ce i se ridicau pe spate și pe mâini. Furnicile care, iată că îl ajunseseră și îl contaminaseră cu nepuntiința lor. Cu eșec!

Gura i se uscă iar inima îi bătu anapoda, în dezacord cu el, dar în acord cu lumea.

Adevărul ăsta, că nu era nimic special nici la el îl apăsa dintr-o dată ca o nicovală. Începu să gâfâie necontrolat și cu o ultimă sforțare urlă lung în penumbra roșie a epavei!

Un Nu ca o rugăciune!

O lacrimă îi se prelinse pe obraz iar conștiința îi alunecă înapoi în noaptea din care se trezise doar cu câteva minute înainte.

Somn și frig. Frig și zgomot.

Trezirea fu dureroasă. Capul îi suna ca o tobă la fiecare bătaie a inimii și un frig teribil îl învăluise. O bătaie insistentă se auzea de undeva din spatele lui. Iar genunchiul drept îl durea de parcă avea ceva înfipt în el.

Se gândi că ar fi fost mai bine să nu se trezească, dar ceva din adâncul firii lui respinse gândul ăsta de om simplu. De abandon.

Va lupta până la capăt. Își datora lui asta. Lui și averii lui colosale.

Se ridică încet, cu grijă, menajându-si genunchiul rănit. Se uită la ea. La ei. Rămași în tăcerea roșiatică a cabinei. Fără norocul, sau tăria lui. Coji fără viață. Fără sens. Sondă în interiorul lui după o urmă de ceva. Dar nu simți nimic special. Doar un gol.

Nu rămase mult. Din spatele lui ciocănitul ăla, ritmic, aproape metronomic, continua, iar frigul începuse să taie din el fâșii mari de viață. Se întoarse. Poate Pete nu era atât de mort pe cât îl credea. Se deplasă cu greu spre pilot. Dar acesta nu mișca. Era la fel de gol ca și ceilalți.

Zgomotul părea să vină direct de la ușa de acces din partea din față. Mirat, merse și se îmbrăcă cu hainele de puf ce zăceau la intrarea în cabina pilotului, treurând de frig și de singurătate..

Apoi, se postă în dreptul ușii.

Zgomotul venea cu siguranță de acolo. Avea un ritm ciudat, oprindu-se din când în când. Apoi reîncepea din nou, parcurgând

aceeași melodie. Nu părea defel a fi ceva natural, datorat vântului. Iar în Antarctica nu prea trăia nimic…

O undă de speranță îl încălzi dintr-o dată. Nu putea să fie decât cineva. Poate de la vreo stație de cercetare uitată de lumea înebunită în noaptea adâncă a memoriei. Se precipită să manevreze încuietoarea, rugându-se, nici el neștiind cui, ca ușa să nu fie blocată.

Răsuci. Împinse. Paraliză.

Nu de frică, cât de surpriză! „Nu vă supărați, nu aveți cumva la bord o bucățică de ciocolată? Elvețiană, dacă se poate! Lindt and Sprungli. E cea mai bună!"

În fața ușii deschise stătea o creatură. Bătută de vânt și zăpadă.. Un fel de om, dar golit, secat. Cu pielea întinsă și pe alocuri ruptă. Cu o culoare indefinită, în lipsa de lumină a furtunii de afară. Poate cu luciri albastre pe pielea întinsă, presărată de luciri dure și reci de alb al zăpezii ce se așezase pentru eternitate pe părul facial dezordonat. Ochii înghețați, ficși. Mâinile chircite și buzele negre. Crăpate într-un mod dureros. Un soi de haine foarte vechi încercau, fără prea mult succes, să îi acopere corpul mumificat, iar o glugă ce pe vremuri trebuie să fi fost groasă îi acoperea capul lipsit aproape în totalitate de păr.

Șocat,milionarul nu zise nimic. Doar respira. Neînțelegând nimic.

Creatură insistă, intrând neinvitată în avion și trăgând ușa după el. Luminile roșii din tavan luciră rece pe chipul său întins.

„Știți, am un gust teribil de câine în gură. Cred că o bucățică de ciocolată mi-ar face mult bine. Sau un strop de schnaps, poate un pic de tutun de pipă. De fapt orice". Apoi tăcu, privind intens în ochii omului. Rânjea.

Omul se uita incredul la toată scena. Își zise prima dată că visează. Nu avea cum ceea ce vedea, ceea ce auzea, să fie adevărat. Se ciupi tare de genunchiul accidentat, sperând să se trezească.

Durerea îl săgetă. Ochii i se umplură de lacrimi și simți nevoia să se așeze. Dar creatura nu pleca. Ba chiar, văzând durerea pe chipul lui, spuse. „Vai, dar sunteți rănit! Așezați-vă, vă rog! dacă e nevoie, mă pot uita la piciorul dumneavoastră. Am ceva experiență…”

Se așeză. Capul începuse din nou să vâjâie și simțea că lumea i se năruia împrejur. Că toate cărămizile logice ale unei vieți, ale unei lumi, se dărâmaseră. Plecase din realitatea pe care o înțelegea, cu oameni vii, femei frumoase, avioane luxoase și bombe nucleare ce cădeau din cer, și aterizase într-o lume paralelă, cu creaturi și frig și lucruri care nu mai aveau niciun sens. Creierul său alerga ca un nebun, încercând să se agațe de o cât de mică urmă de logică. Se auzi spunând ca prin vis „Sunteți doctor?” „Da, sunt doctor. Dar nu de felul de care credeți. Permiteți-mi onoarea să mă prezint - Dr. Xavier Guillaume Mertz. Doctor în drept, Doctor în glaciologie și geologia munților. Campion de ski fond, Campion la sărituri cu schiurile, alpinist și explorator. Și mare amator de yodlere. Iar la nevoie și complet neoficial, bucătar, medic de campanie, fotograf și topograf. La dispoziția dumneavoastră!”

Creatura, Mertz cum își spusese, întinse mâna ca pentru a da noroc. O creangă în vânt. Din când în când clipea uscat, cu zgomot de foșnet de toamnă, continuând să rânjească spre omul din fața sa, legănându-se ușor, așteptând cuminte un răspuns.

Din reflex, omul prinse mâna întinsă spre el și dădu noroc. Spuse mașinal „Eu sunt Domnul M. Milionar” în timp ce strângea cu grijă și un pic cu silă acea mână uscată și rece ca un sloi de gheață. „Milionar și ….”? „Milionar și atât. Nu ajunge?” Se încruntă. Cine naiba se mai crede și arătarea asta!? „Uneori nu” „Greșiți domnule! Eu cred că asta ajunge! ” Era nervos de-a dreptul. De ani buni nu mai avusese nevoie să se justifice în fața nimănui. iar faptul că trebuia tocmai acum să se justifice în fața unei creaturi neverosimile era și mai rău.

„De altfel, dacă nu ar fi ajuns, nu aș fi aici chiar acum!”

„Desigur! Aveți dreptate. Nici eu nu aș fi aici dacă nu aș fi fost ceea ce am fost. Mai ales explorator expert culinar și mare conducător de câini de sanie. Dar uneori mă gândesc că poate nu a fost de ajuns. puteam fi și eu altceva. Poate milionar… deși nu cred că asta m-ar fi ajutat prea mult” și rânji cu și mai mare aplomb.

După o scurtă pauză, reluă. „De fapt, iată, nici pe dumneavoastră nu vă ajută prea mult acum. Milionarii nu știu să pună nici garouri, nici altceva. Sau măcar ăia pe care i-am cunoscut eu.. ”

Spunând asta creatura Merz se aplecă și, cu o delicatețe demnă de o asistentă medicală la un spital privat, se ocupă de rana care continua ușor să sângereze pe genunchiul drept al omului. Se vedea că mai făcuse gesturile astea de numărate ori. Ce nu înțelegea domnul M. era de unde știa arătarea să caute ceea ce îi trebuia pentru intervenție. O făcea de parcă ar fi fost un vechi membru al echipajului, navigând epava ca pe propia casă.

„Dar de unde ai știut să cauți trusa de prim ajutor fix acolo unde era?” Mertz râse ușor.

„Să spunem că am avut un fel de intuiție… Dar e mult mai complicat de atât. De altfel, cred că ar fi mai ușor dacă am evita asta deocamdată..”

„O, ba din contră. dacă milionarii știu ceva despre cum merge lumea asta, ei bine, ei știu că cel mai bine e să înfrunți lucrurile grele, sau cum ziceți dv. complicate, fix la început. Așa că vă rog să-mi explicați. Nu de alta, dar nu înțeleg mare lucru din ziua asta și asta mă face să mă simt de 1000 de ori mai rău decât dacă aș putea pune un pic de logică peste ea. Iar faptul că vă descurcați în avionul meu de parcă ar fi propria dumneavoastră casă mă dezechilibrează teribil. Așadar, dacă nu din alt motiv, va rog să o faceți din punct de vedere medical”

Spusese astea dintr-o suflare, încercând să fie cât mai resectuos cu putință. Nu dorea să sperie arătarea cu discursul lui tipic de șef. Plus că se simțea într-adevăr slăbit ca să fie șef chiar acum și chiar avea nevoie de un pic de stabilitate.

Mertz dădu din cap ușor și, continuând să oblojească rana milionarului, zise. „Am înțeles. Păi dacă tot doriți o explicație, putem să începem cu timpul. Și așa pare să nu mai aveam altceva de făcut până la sfârșitul lumii…"

„Timpul? Dar ce legă.."

„Da! Da! Timpul." zise Mertz, privind undeva dincolo de M. „Pentru că din cauza sau datorită lui știu ceea ce știu." Se ridică ușor și merse la barul avionului de unde scoase o sticlă de tărie, două pahare și un baton de ciocolată. „Lindt!" zise cu o satisfacție teribilă. Părea că vrea să zâmbească, dar pielea prea întinsă și uscată nu permitea decât un rânjet înghețat.

„Permiteți?" Fără a mai aștepta un răspuns rupse ambalajul și mușcă cu poftă din ciocolată. Stătu o clipă pe loc, cu capul plecat pe spate și ochii semiînchiși mesestecând cu zgomot de foc de lemne de brad.

„Timpul este, așa cum știți, zise profesorul, absolut. Totul se face doar prin intermediul lui. Tot ce simțim, vedem, gustăm, iubim, totul ni se dezvăluie prin timp. Iar dacă ne acordăm destul timp, putem înțelege ceea ce putea părea de neînțeles. Spre exemplu, glasul gheții, vocea ghețarilor și șoaptele crevaselor pot fi înțelese după un destul de lung timp de observare. iar eu, Doamne ajută, am avut numai timp în ultima vreme. Așadar, ca să vă răspund la întrebare, ceea ce numiți dumneavoastră avion iar eu aș numi vapor zburător, această mașină moartă dar minunată i-a șoptit gheţarului toate lucrurile importante, iar gheţarul, prietenul meu vechi mi le-a zis mie." Se așează din nou lângă M. privind cu interes genunchiul bandajat. Apoi desfăcu sticla de băutură, un wisky ja-

ponez de culoarea chihlimbarului și turnă în cele două pahare. Îl servi cu unul pe M.

„Dacă vreți puțină gheață, avem afară un infinit de cuburi" zise râzând fericit. Dădură noroc iar clinchetul paharelor de cristal făcu avionul să vibreze a amintiri din alte timpuri.

„Vreți să spuneți că vorbiți cu ghețarul de afară? Vă dați seama că asta pare o poveste nebună și greu de înghițit."

„Exact ca întreaga mea ființă. De fapt sunt sigur că nici nu credeți că aș fi real. Nu-i așa? Până la urmă cine naiba ar crede că un mort înghețat de 100 de ani ar putea bea whisky japonez și s-ar delecta cu ciocolată elvețiană… Eu, dacă aș fi în locul dv. Probabil că nu aș crede nimic. Dar după cum vedeți, sunt aici în fața dv. și vorbesc. Iar dacă vă veți da destul timp, sau mai degrabă le veți da și lor mai mult timp" arătând spre cele 3 cadavre ce zăceau spre capătul avionului „timpul le va învăța și pe ele să vorbească cu gheața, avionul, sau chiar cu dumneavoastră. Nu știu însă dacă și pilotul va mai putea. E puțin prea încrâncenat și tot ce va mai învăța este să se lupte cu vântul până la capăt."

M. încuviință din cap. Se gândea într-adevăr la imposibilitatea existențială a acestei clipe, dar durerea acută pe care o simțea în genunchi părea să vrea să-l convingă de altceva. Bău din paharul pe jumătate plin și constată că gustul era perfect real. Gândul că gustul și durerea sunt reale chiar și în vis îl deranjă doar o secundă. Gândul la cei trei prieteni morți, doar o jumătate de secundă. Iar gândul care îl amintea pe pilor zbură pe lângă el, nelăsând în urmă nimic. Ca un chibrit ars pe care îl arunci.

„Așadar vorbiți cu ghețarii. Pot să accept deocamdată asta. Dar la ce folos? Adică, dacă tot ați avut timpul să învățați, de ce nu altceva?"

„Uneori înveți ce e la îndemână. Nu ceea ce vrei. Iar pentru un mort, nimic nu e mai la îndemână decât propriul mormânt. În cazul meu fericit, gheața mi-a fost mormânt și ghețarul univers.

Timpul nu a făcut decât să fermenteze esența de om în cea de gheţar. Amândouă aveau nevoie una de alta. Iar punctul comun a fost singurătatea. Și poate vina.”

Gustă din pahar și tuși cu zgomot. „Tare bună chestia asta! Și spală bine gustul de câine. Poate mai bine decât ciocolata!”

„Vina? Dar ce vină puteți avea? Și mai ales ce vină ar avea un sloi de gheață”?

Mertz se întristă o clipă, zâmbind amar. Dacă ar fi fost mai plin și mai puțin înghețat ar fi plâns o lacrimă. Oftă lung, grunjos, și spuse. „Vina pe care o purtăm majoritatea. Căci toți consumăm prieteniile și iubirile cu aceeași lăcomie în construirea propiului altar. Numai că eu le-am consumat și viețile odată cu prietenia lor. Chiar dacă eram vegetarian. Iar gheţarul m-a înghițit pe mine, ce fusesem prietenul lui.” zâmbi iar trist.

„Adică v-ați mâncat prietenii?! Colegii de expediție? Sau cum? Explicați-mi, vă rog!” „Răspunsul e da. Dar pentru dumneavoastră răspunsul ar fi nu. pentru că înțeleg că nu i-ați numi prieteni. Mă priviți și mai îngrozit, imaginându-vă că mi-am mâncat colegii, ceea ce chiar s-a întâmplat, dar nu chiar….adică…ăăă…. Da. I-am mîncat”

M. nu se putu stăpâni să se uite la cei 3 morți ce ascultau liniștiți și din ce în ce mai albaștri. Un gând absurd i se înfiripă pe sub ușa minții, răscolind câteva foi din cartea eului său. Apoi fugi, lăsând în urmă un gol ca o foame și o durere ca o scârbă.

Mertz îi urmă privirea.

„Da, știu ce vă frământă acum. Însă lucrurile au stat altfel în cazul meu. De fapt ce nu reușesc să vă spun este că mi-am mâncat câinii de sanie. Care au fost și prietenii mei cei mai buni. Nu râdeți. A fost mai crunt decât credeam la început. Ei erau prietenii mei de atâta timp… încă de pe corabie. Și au fost ai mei de la început. Eu îi hrăneam. Eu îi mângâiam. Eu îi oblojeam. Eu le cântam în nopțile interminabile ale iernii antarctice. Iar ei îmi dă-

deau ce aveau ei mai bun. Adică tot. Cum numai câinii și poate câte un prieten într-o mie știu să dea. Și ca răsplată eu i-am consumat, alături de ceilalți doi. Cred că de asta am și murit, de inimă rea. Și de gust de prieten în gură. Ca dovadă, nici acum nu scap de gustul acesta teribil al trădării. Nici după ciocolată, nici după whisky. Adică scap un pic, pe moment, dar el se întoarce. Mai ales acum că vorbesc despre asta, se întoarce și cu mai multă forță…de parcă aș fi chiar acum la masă și aș mânca ficat de cățel cu…. dar mai bine nu mai vorbim despre asta! ”

Se ridică parcă voind să fugă undeva. Dădu pe gât ce mai rămăsese în pahar și tuși iar cu zgomot de tobă crăpată.

„Vă dați seama, 100 de ani de vină, 100 de ani de gust amar. 100 de ani de cum ar fi fost dacă nu veneam aici în căutarea inutilului. Toate astea te pot înnebuni sau te pot face să vorbești cu gheața.”

Se așeză iar mai tunând un rând pentru amândoi. Zâmbi ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva.

„Ceea ce a fost surprinzător nu a fost că am început să vorbesc eu cu ghețarul, chiar mort fiind, ci că el mi-a și răspuns. Ce surpriză! Și ce noroc! Deși la început tare mi-a fost frică că tot înghețul ăsta și moartea asta nesuferită mă făceau să nu mai gândesc cum trebuie.”

„Singurătatea v-ar fi fost mai grea fără ghețar” spuse M. ca pentru sine.

„Da, da! Așa am avut tot timpul cu cine discuta. iar asta ajută, pentru că altfel timpul ar fi fost zdrobitor de lung. Atât de lung că eternitatea ar fi părut o clipă. Și dacă într-o viață lungă și goală există mereu sinuciderea ca o posibilitate, aici, după viață, nu mai poți să o alegi. Un adevărat iad, singurătatea. În fine. Mai bine nu vorbim despre asta.

Oricum, am fost norocos. Chiar dacă trecerea a fost cu gust de câine și regret. Ghețarul, pe cât de rece ar părea la început, este de

fapt un suflet cald! Și mare povestitor. Se plictisise de mileniile de curgere înceată. Voia ceva mai deștept. De la el am aflat despre toate lucrurile interesante ce s-au petrecut. Cum prietenul meu Mawson a reușit să supraviețuiască calvarului care m-a ucis pe mine, cum lumea s-a micșorat de-odată la apariția noilor corăbii zburătoare, cum Europa și America vorbeau prin cabluri pe sub apă, cum un om a ajuns pe Lună. Și câte și mai câte. într-o zi a venit râzând la mine să îmi spună că de azi avem același nume. Da! Suntem mai nou frați de nume. Cică Mawson nu m-a uitat de tot și a denumit ghețarul după mine. Îți dai seama, Ghețarul Mertz! Măcar atât…Adică măcar un gram de consolare pentru familia mea rămasă în Elveția. Deși nu cred că i-a încălzit prea tare. Tata voia să preiau afacerea familiei. Iar eu… ”

Se opri privind în gol.

„E ciudat cum timpul nu curăță rănile astea nici după moarte” spuse M. privind cu atenție fața neverosimil de tristă a lui Mertz. „Aș fi zis că toate se duc după…”

„Doar dacă timpul nu-și mai amintește de tine. De obicei însă, rămâi și vorbești cu gheața, și regreți ce n-ai avut timp să faci. Cel puțin asta mi-a zis Ghețarul. Deși nu cred că e corect, pentru că eu regret mai degrabă ce am făcut, nu ce nu. Adică faza cu mâncatul câinilor. ”

„Și eu?”

„Tu ai noroc cu mine. Ai cu cine să vorbești deja. Regretele ți le vei afla de unul singur”

„Vrei să spui că sunt deja mort?”

O idee de panică îl împresura. Nu știa de ce. Clar situația nu putea avea altă ieșire. Mai ales în timpul sfârșitului lumii. Adică cine mai putea organiza o misiune de salvare când toți erau morți, iradiați sau ascunși în adăposturi? Cu toate astea nu voia să fie nici mort nici naufragiat. Neputința de a face ceva, de a suna un prieten mai puternic decât el, de a nu fi sigur că e mort sau nu îl

făcu brusc nefericit. Toate milioanele, miliardele alea… Pentru prima dată în viața lui era neajutorat.

Mertz îl privi de parcă îi citea toate gândurile. Spuse „După cum vezi, nu prea mai contează. Dacă te interesează însă cu adevărat răspunsul, caută-l în interior..”

„Ocolești întrebarea”

„Ba nu. Tu ocolești răspunsul. Iar răspunsul se află mereu în tine. Tu vei cunoaște primul acest răspuns. Și doar tu vei putea ști cu adevărat dacă e fals sau nu. Dacă eu sunt o fantasmă sau nu. Dacă gheața poate vorbi. Dacă viața ți-a fost bună sau nu. Dacă milioanele au avut vreodată sens sau sensul trebuia căutat în altă parte.”

M. se încruntă. Voia să țipe la Mertz. Să-l dea afară. Nervii veniseră brusc, așa cum veneau mereu când se simțea judecat. Nu-i venea să creadă curajul individului. Se calmă cu greu. Bău puțin whisky și zise cu dispreț. „Milioanele au totdeauna un rost.” „Chiar și acum?” „Mai ales acum. Nu-ți dai seama că dacă nu era furtuna asta idioată și…ăăăă, da, dacă nu era furtuna asta idioată probabil că acum eram în buncărul meu confortabil din Noua Zeelandă. La fel ca ceilalți milionari ca mine. Deci termină cu judecata. Nu suport!”

„Probabil că ai dreptate. După 100 de ani am învățat să nu mă mai cred mai deștept decât alții…oricum nu contează ce spun eu. Nu știu dacă a contat vreodată.”

Se ridică trist. Bău tot conținutul paharului, se uită o clipă împrejur, apoi spuse brusc, întorcându-se spre ușă: „Cred că am obosit. Poate nu e surprinzător, dar după viață nu mai ai așa de multă rezistență. Mâ duc să mă întind. Dacă ai nevoie de mine caută-mă mai târziu… În câteva zile. Sau ani. Oricum, timpul e relativ aici, în mijlocul frigului”

M. privea tăcut cum arătarea se duse spre ușa avionului și o deschise. Afară vuietul era mult redus și un frig alb se infiripă

pentru o secundă în fuselaj. Mertz ieși. Aşteptă o clipă, apoi se întoarse scurt. „Ca să nu ai regrete, să știi că și Noua Zeelandă a dispărut într-o ciupercă. Deci furtuna ta nu a fost de fapt un nenoroc. Asta mi-a zis Ghețarul adineauri" Zâmbi trist și închise. Milionarul rămase locului, încă digerând nervii și emoțiile care i se arătaseră mai devreme. O liniște apăsătoare bântuia în locul lui Mertz, avionul. O liniște mai înfricoșătoare decât Mertz însuși.

Privi o clipă în jur. Avionul fantomă de pe Ghețarul Mertz îl privea la rându-i cu interes. cu el și cele trei corpuri neînsuflețite ce păreau că așteaptă ceva. poate o ultimă consolare.

„Voi de ce nu ziceți nimic? Nu sunteți la fel ca el?" urlă aruncând paharul înspre ele, fără însă să lovească pe vreunul dintre ei. Ei tăcură rece, ca o acuzare. M. se apără uitându-se în altă parte. Un fel de Not guilty rostit fără convingere, în șoaptă.

Ideile i se în vălmășeau în cap asemenea furtunii care îl adusese aici. Și tot la fel ca furtuna de zăpadă, furtuna de idei începuse să pună gheață pe aripile gândurilor și să le ucidă portanța. Toate lucrurile astea noi, idei de moarte și morți vii, Noi zeelande arse și milioane inutile, Avioane prăbușite și ghețari vorbitori, Ciocolată și whisky, Gheață și gust de câine, toate se izbeau de convingerile lui despre lume și viață și, mai rău decât orice, de însuși eul său de învingător. Și toate izbiturile deformau atât lumea pe care o cunoștea cât și eul pe care credea că îl cunoscuse. Iar fiecare transformare a acestei realități era simțită în carne și în pielea lui mai tare decât durerile vechi. știute. Și cu cât durerea și neliniștea din corp deveneau mai puternice, cu atât gândurile ce vânzoleau în cap se apropiau de pământ, mai aproape, tot mai aproape, până la impactul final. Iar frica, sentimentul ăsta nesuferit, umilitor, câștiga!

„Mertz!!!! Mertz!!!" urlă cu ultimele lui puteri. Apoi se prăbuși!

Mertz merse câțiva pași și se opri. Nu auzise urlete dinspre avion dar un miros greu de frică venea dinspre fisurile fuselajului. Adulmecă îndelung privind trist înapoi și zise.

„Dormi acum milionarule. Frica vine doar din speranță. O să înveți până la urmă să o apreciezi. Pentru că a-ți fi frică însemnă că încă ești. Eu o știu de la prietenii mei, cei de mult înghețați”

Se întoarse și se puse iar în mișcare pe gheţarul ce îi purta numele, trosnind din toate mădularele. În depărtarea gri-albastră gheața răsuna a yodlere. Dincolo de oceane totul ardea.

*

Xavier Guillaume Mertz (6 Oct 1882 – 7 Ian 1913) a fost un explorator polar, montagnard și schior elvețian. A luat parte la expediția australiană din Antarctica numintă Far Eastern Party din anii 1912–1913 condusă de Sir Douglas Mawson și în timpul căreia a decedat, fiind îngropat pe gheţarul care acum îi poartă numele.

Ianuarie 2026

Album foto

TRAVESTIRILE AUTORULUI VICTOR NEVEA PE...CALE

de Mihai SPORIȘ

O fi bun drumul către departe?

Nouă nepoți și cu un lăbuș zece...în curtea moșului prichindelului călare... să vadă departe!

Oare care va fi viitorul nostru?

Trei generații pe ... Aleea Zînelor în București

Peste generații se vede mai de sus!

De... nea un travestit peste vreme: Nevea!

Încoronarea vârstei de aur la Voineasa

Între alb și negru adevărul pendulează dreptul la mutare!

Globul joacă sahul campionului... la mutare

Joc cu negrele... timpul albirii!

Izvorul Lotrului din cerul oglindit de Câlcescu!

În marea de spice... se vede izbanda semănătorului!

Pa! Pa! Die...Ziua bună... vie!

Prin 1997 o lansare... cu martori de toate vârstele.
Inclusiv... „Patriarhul de Dragașani”

CUPRINS

Cuvânt înainte - Mihai Sporiș / 5
Pe cine mințiți, bă, voi?! / 13
Furtuna / 17
Regele Carcalacilor / 32
Portalul / 43
Orașul gazos / 46
În curu' gol / 50
Insula / 54
Colecționarul / 63
Reduta / 79
Vidul / 89
Tanya / 91
Turnul / 101
Muie Kafka / 105
Ecranul albastru / 111
Vipera de Gabon / 122
Bătrânul care vrea să fieQuetzalcoatl / 128
Antiadevăr / 135
Mertz / 138